CRIME

JAMES LEE BURKE

PLOAIA ELECTRICĂ

PALADIN BLACK POCKET

James Lee Burke

PLOAIA ELECTRICĂ

CRIME MASTERS

James Lee Burke

PLOAIA ELECTRICĂ

Traducere din limba engleză și note
de Oana Chițu

Paladin

Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BURKE, JAMES LEE
Ploaia electrică / James Lee Burke; trad. de Oana Chiţu. – Bucureşti : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93637-1-3

I. Chiţu, Oana (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

James Lee Burke
The Neon Rain

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Membrilor familiei lui Walter J. Burke
din New Iberia, Louisiana,
cu profundă afecțiune pentru sufletul lor blând
și felul binevoitor de a fi

1

Din cerul purpuriu al serii începuseră să se cearnă o lumină de culoarea prunelor răscoapte și o ploaie ușoară când am ajuns la capătul drumului asfaltat care trecea prin vreo treizeci de kilometri de pădurice deasă – aproape impenetrabilă, cu stejari pitici și pini – și se oprea la poarta principală a penitenciarului Angola. Grupul celor ce militau împotriva pedepsei capitale – preoți, călugărițe în straie cernite, copii de la Universitatea de Stat din Louisiana, cu lumânări aprinse în căușul palmelor – se ruga în fața gardului. Dar se mai afla acolo și o altă mulțime – o combinație ciudată între băieți din frății și țărani – bând bere din lăzi frigorifice din polistiren, umplute cu gheață sfărâmată; ei cântau *Glow, Little Glow Worm*[1] și țineau pancarte pe care scria: „HALBA ASTA-I PENTRU TINE, MASSINA“ și „JOHNNY, ÎNCEPE AFACEREA SENZAȚIONALĂ AZI“.

— Sunt locotenentul Dave Robicheaux, de la poliția din New Orleans, i-am zis unuia dintre gardienii de la intrare și i-am arătat insigna.

— A da, dom' locotenent. Am numele tău pe listă. Te însoțesc până la complex, a spus el, suindu-se în mașina mea.

---

[1] Cântec al fraților Mills, celebru în anii `50 ai secolului trecut.

Mânecile kaki îi erau rulate, lăsându-i la vedere brațele arse de soare; avea ochii verzi, placizi și trăsăturile aspre ale oamenilor de pe dealurile din nord ale Lousianei. Mirosea vag a sudoare uscată, Red Man și pudră de talc.

— Nu știu care gașcă mă enervează mai tare. Habotnicii ăia se poartă de parcă am prăji pe cineva pentru încălcarea regulilor de circulație, iar tipii cu pancarte – pesemne că nu prea au parte de tăvăleală la universitate. Stai până la sfârșit?

— Nu.

— Tu l-ai arestat pe băiatul ăsta, sau care-i treaba?

— Nu era decât un om cu munca de jos, de care mă mai ciocneam câteodată. Nu am reușit niciodată să-l prind cu nimic. De fapt, cred că a dat peste cap mai multe afaceri decât a pus pe roate. Poate a intrat în mafie prin intermediul Acțiunii Afirmative[2].

Paznicul nu a râs. Se uita pe fereastră la întinderea uriașă, plană a fermei închisorii, îngustându-și ochii de fiecare dată când treceam pe lângă un deținut cu privilegii care mergea pe drumul nepavat. Zona locuibilă principală a penitenciarului – clădiri de două etaje cu dormitoare comune, de maximă securitate, împrejmuite cu un gard de sârmă și conectate prin pasaje și terenuri pentru exerciții, numite generic „Complexul" – era luminată la fel de strălucitor precum cobaltul în ploaie. În zare puteam distinge câmpurile cu trestie de zahăr și cartofi dulci, decupate cu o precizie de chirurg, ruinele năruite ale lagărului din secolul al XIX-lea, profilate în lumina roșie a amurgului și sălciile aplecate în bătaia vântului, înșirate de-a lungul digului de pe Mississippi, sub care zăceau îngropați mulți condamnați uciși.

---

[2] Politică socială ce combate discriminarea angajaților.

— Scaunul este tot în Casa Pălăriei Roșii? am întrebat.

— Ai ghicit. Acolo scot untul din ei. Știi cum a primit numele ăsta?

— Da, am răspuns.

Dar el nu asculta.

— Înainte să înceapă să-i bage pe cei mai răi în carceră, în Complex, îi munceau bine la râu și îi obligau să poarte pulovere în dungi și pălăriile astea din paie, vopsite în roșu. Apoi noaptea îi dezbrăcau, îi percheziționau, îi mânau de la spate în Casa Pălăriei Roșii și după aceea le aruncau hainele înăuntru. Ferestele n-aveau plase și țânțarii reușeau să facă din oricine un om cinstit, dacă nu mergea cu bâta de baseball.

Am parcat și am intrat în Complex. Am trecut de prima zonă cu celule, unde stăteau laolaltă informatorii și cei mai periculoși deținuți, am traversat coridorul lung și puternic luminat dintre curțile pentru recreere, spre următorul dormitor, am pătruns dincolo de un alt rând de încuietori hidraulice și am înaintat printr-un spațiu pustiu, unde doi slujbași jucau cărți, la o masă. Deasupra se vedea un semn pe care scria că de acolo nu mai erau permise armele. Am străbătut sălile de relaxare și pe cele de mese, unde prizonierii foloseau lustruitoare electrice pentru podelele lucioase și, în final, am urcat treptele de fier, în spirală, până la un mic cotlon, păzit cu strășnicie, unde Johnny Massina își petrecea ultimele trei ore din viață.

Gardianul de la poartă m-a lăsat singur, iar un altul a tras mânerul, deschizând ușa celulei. Johnny purta o cămașă albă, o pereche de pantaloni negri și pantofi Air Force, de aceeași culoare, cu șosete albe. Părul lui sârmos

și grizonant picura de transpirație, iar chipul lui avea culoarea și textura hârtiei vechi. S-a uitat în sus la mine, din locul unde stătea așezat, pe pat. Ochii îi ardeau, scânteietori, iar pe buza de sus avea broboane de umezeală. Între degetele îngălbenite strângea o țigară Camel, iar în jurul picioarelor lui, podeaua era acoperită de chiștoace.

— Pătatule, mă bucur că ai venit. Nu știam dacă vei reuși să ajungi, a zis el.

— Ce faci, Johnny?

Și-a încleștat mâinile pe pulpe și a privit în podea, apoi din nou la mine. L-am văzut cum înghite.

— Când ți-a fost cel mai frică? m-a întrebat.

— Am avut niște momente în Vietnam.

— Corect. Ai fost acolo, așa-i?

— Demult, în `64, înainte să se încingă treburile.

— Pun pariu că ai fost un soldat bun.

— Am fost doar un supraviețuitor, atât.

M-am simțit imediat ca un prost din cauza replicii mele. Omul mi-a citit regretul pe chip.

— Nu-ți face griji, a zis. Am o grămadă de porcării să-ți spun. Uite, mai știi că m-ai dus la câteva întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi. Cum se numește pasul ăla pe care-l faceți când vreți să mărturisiți ceva?

— Pasul Cinci, să recunoști față de tine însuți, de Dumnezeu și de o altă persoană natura exactă a greșelilor tale.

— Exact. Păi, l-am făcut. Cu un predicator tuciuriu, ieri dimineață. I-am zis fiecare lucru rău pe care l-am făcut.

— Asta-i bine, Johnny.

— Nu, ascultă. I-am spus adevărul și am dat pe față niște căcaturi al dracu' de grave, chestii sexuale de care m-am rușinat mereu și pe care nu le-am înțeles niciodată.

Știi ce zic? Nu am ascuns nimic. Ba i-am mărturisit și despre cei doi tipi pe care i-am lichidat la viața mea. Pe unul l-am aruncat peste bordul unui pachebot de pasageri, în drum spre Havana, iar în 1958 l-am terminat cu un glonte pe vărul lui Bugsy Siegel. Știi ce înseamnă să achiți o rudă de-a lui Bugsy Siegel? După ce m-am confesat preotului, le-am povestit paznicului și asistentului. Știi că pe dobitoci i-a durut în spate? Stai așa, lasă-mă să termin. Am spus toate astea pentru că cineva trebuie să mă creadă că n-am hăcuit-o eu pe gagica aia. Pătatule, n-aș fi-n stare să arunc nicio fetișcană pe fereastra vreunui hotel. N-am nimic împotrivă să fiu pus în frigare. Bănuiesc că la sfârșit se egalează balanța, dar vreau ca nenorociții ăștia să știe că n-am omorât decât tipi care jucau după aceleași reguli ca mine. Înțelegi?

— Așa cred. Mă bucur că și tu ai făcut al Cincilea Pas, Johnny.

Bărbatul a zâmbit pentru prima oară. Chipul i-a lucit în lumină.

— Hei, zi-mi un lucru. E adevărat că Domnu` Jimmie e fratele tău?

— Auzi tot felul de tâmpenii pe stradă.

— Aveți amândoi părul negru, cum au oamenii *cajun*[3], cu o pată albă, de parcă ați avea sânge de sconcs în voi.

Omul a început să râdă. Începuse să nu se mai gândească la călătoria pe care avea s-o facă peste trei ore, prins cu un lanț la brâu, spre Casa Pălăriei Roșii.

— Odată a cumpărat niște mașini de poker. După ce le-am instalat, i-am spus să-și ia de la noi toate automatele –

[3] Grup etnic din care fac parte descendenţii coloniştilor francezi din Acadia (acadieni); o parte dintre aceştia sunt metişi.

de țigări, cu Pac-Man[4] și de prezervative. Și-atunci zice că fără balonașe, că el are cluburi de mare clasă și nu bagă mașini de capișoane în ele. Și i-am retezat-o că n-are de ales: ori cumpără toată seria, ori nu-i mai spălăm rufele murdare, sindicatu` pichetează pe aleea lui și direcția de sănătate locală află că spălătorii lui de vase au lepră. Așa că ce-o să facă? Îl invită pe Didoni Giacano – Didi Gee în persoană –, cu toată familia, la o porție de lasagna în restaurantul lui. Ajung duminică după-amiază, ca o șleahtă de nemâncați care tocmai s-au dat jos de pe vaporul de la Palermo, pentru că Didi are impresia că Jimmie are legături solide și o să-l bage în Cavalerii lui Columb[5] sau ceva asemănător. Cred că Didi Gee are vreo sută patruzeci de kile și e acoperit tot de păr, ca un animal, și bagă în sperieți pe oricine din centrul New Orleansului, dar mama lui e o femeiușcă siciliană, măruntă și uscată ca o mumie înfășurată în cârpe negre și încă îl mai lovește pe Didi cu lingura peste mâni, dacă se întinde peste masă fără să ceară voie.

— Așa că, în toiul cinei, Jimmie începe să-i spună lu` Mama Giacano ce băiat de treabă e Didi Gee, cum toți de la Camera de Comerț și Better Business Bureau cred că e un mare câștig pentru oraș și cum Didi nu lasă pe nimeni să se ia de prietenii lui. De exemplu, zice el, niște găinari au încercat să bage niște aparate în restaurantele lui Jimmie, pe care el, Jimmie, ca un bun catolic, nu le vrea. O fi arătând Mama Giacano ca un aluat uscat, dar

---

[4] Joc mecanic, lansat în 1980.

[5] Cea mai mare organizație romano-catolică de servicii frățești din lume. Fondată în Statele Unite în 1882, este numită în onoarea lui Cristofor Columb.

ochii ei mici, negri și încinși transmit oricui că știe despre ce vorbește. După aia, Jimmie zice că Didi a demontat mașinile și le-a făcut fărâme cu ciocanele și a trecut cu camionul în sus și-n jos peste ele, în spatele restaurantului.

— Altă dată, Didi Gee, cu gura plină de bere și stridii crude, aproape că moare înecat. Scuipă terciul în toată farfuria, odraslele îl bat pe spate și reușește să scoată o stridie mare, de-ar fi putut să înfunde o conductă de apă. Mama Giacano așteaptă până ce nu mai e vânăt la față și-i zice că nu și-a crescut fiul ca să mănânce ca o turmă de porci și că ar trebui să meargă la baie, să se spele la gură, pentru că celorlalți li s-a făcut rău uitându-se la el. Și când vede că nu se ridică imediat de la masă, îl pocnește peste degete cu lingura. După aia, Jimmie a zis că vrea să ducă toată familia pe barca lui și poate că ar fi bine ca Didi Giacano să intre și el în Clubul de yachting, pentru că toți milionarii îl cred un băiat pe cinste și, în plus, Mamei Giacano chiar i-ar plăcea sărbătorile italo-americane de pe 4 iulie[6] și de Ziua lui Columb[7]. Și chiar dacă Didi n-o să vină, chestie știută de toată lumea, pentru că urăște apa și-și vomită mațele doar traversând fluviul Mississippi cu feribotul, Jimmie tot o să se deplaseze să o ia pe Mama Giacano, oricând are chef, la o plimbare pe lacul Pontchartrain.

Bărbatul a izbucnit din nou în râs și și-a trecut mâinile prin părul umed. S-a lins pe buze și a clătinat din cap, apoi am văzut cum frica își face din nou loc în privirea lui.

---

[6] Ziua națională a SUA.

[7] Ziua lui Columb comemorează data de 12 octombrie 1492, când marele navigator a ajuns în America.

— Pun pariu că deja ți-a povestit istoria asta, nu? a zis el.

— Nu mă lasă să stau prea mult, Johnny. Mai voiai să-mi spui ceva?

— Da, aș vrea. Tu te-ai purtat mereu bine cu mine și m-am gândit că aș putea să te răsplătesc un pic.

Și-a șters sudoarea de pe ochi cu vârfurile degetelor.

— Mă gândesc că poate am niște datorii babane de plătit și pe partea cealaltă. Nu strică să încerc să rezolv acum ce pot, corect?

— Nu-mi ești dator.

— Un tip cu statele mele e îndatorat la toată blestemata asta de lume. Oricum, uite cum stă treaba. Ieri, un șmecheraș, L. J. Potts, de pe strada Magazine, târșâia o mătură pe coridor, izbind-o de bare și făcând tot soiul de zgomote, ca să nu pot dormi. Așa că-i zic că eu nu vreau să iau premiul pentru cea mai curată casă și să-și ducă mătura în altă parte până nu pun mâna pe ea și i-o bag undeva. Așa că nenorocitu', care are un frate pe nume Wesley Potts, încearcă să mă pună la punct. Mă-ntreabă dacă-l știu pe unu`, Robicheaux, de la Omucideri, din New Orleans, și rânjește, pentru că avea impresia că ești unul dintre copoii care m-au săltat. Îi zic că poate, și el tot rânjește și cică: „Păi, am vești bune“. Pasămite, frate-său, Wesley, a auzit că viermele ăsta de la Omucideri și-ar fi băgat nasul unde nu-i fierbe oala și dacă nu încetează o să și-o ia la capace.

— Mi se pare că-i cam gogoman, Johnny.

— Da, o fi, doar că am impresia că el și frate-su au ceva legături cu soioșii[8].

---

[8] În original *greaser*, un termen ofensator prin care sunt denumite persoanele de origine latino-americană.

— Columbienii?

— Să dea dracii. Se răspândesc în țară mai abitir ca SIDA. Și sunt în stare să elimine pe oricine – familii întregi, copii, bătrâni, nu contează. Mai știi barul ăla de pe Basin, care a luat foc? Slinosu` care a făcut-o a stat în prag, în plină zi, cu un împuțit de aruncător de flăcări atârnat în spate și, fin'că era într-o dispoziție bună, le-a dat la toți un minut să iasă, înainte să transforme locul într-o grămadă de plastic topit. Pătatule, ai grijă la nenorociții ăia.

Și-a aprins încă o țigară Camel de la chiștocul din mână. Asuda la greu. Și-a șters fața pe mânecă și s-a mirosit în același timp. Apoi chipul i s-a făcut pământiu și neclintit și și-a fixat privirea drept înainte, cu palmele pe coapse.

— Mai bine ai pleca acum. Cred că o să-mi vină iar rău, mi-a zis.

— Cred că ești un tip tare, Johnny.

— Nu și de data asta.

Ne-am dat mâinile. Îi simțeam palma alunecoasă și ușoară între degetele mele.

Pe Johnny Massina l-au electrocutat la miezul nopții. În locuința mea plutitoare de pe lacul Pontchartrain, cu ploaia bătând darabana pe acoperiș și săltând în apa de afară, mi-am amintit de versurile pe care le auzisem cântate odată de un pușcăriaș de culoare din penitenciarul Angola.

L-am întrebat pe șefu': Șefu', ce-i dreptatea?
El m-a lovit în față și mi-a zis: Băiete, asta e dreptatea.
Mă-ntreb de ce-i prăjesc pe ăia doar la doișpe noaptea.
Curentu'-i mai puternic, că lumea stinge lampa.

Partenerul meu se numea Cletus Purcel. Birourile noastre stăteau față în față, într-o cămăruță dintr-o clădire veche transformată în secție de pompieri, pe strada Basin. Înainte să fie secție de pompieri, clădirea servise drept depozit de bumbac; înainte de Războiul Civil, în subsol fuseseră ținuți sclavi care erau duși în sus pe scări, spre un ring acoperit cu pământ, care ținea loc de sală de licitații și arenă pentru luptele de cocoși.

Fața lui Cletus arăta de parcă ar fi fost făcută din șorici fiert de porc, doar că i se vedeau niște semne de cusături pe șaua nasului și la o sprânceană, unde fusese izbit de o țeavă, pe când era copil, în Irish Channel, cartierul irlandez. Era un bărbat masiv, cu păr nisipiu și ochi verzi, inteligenți. Se lupta fără succes să slăbească trăgând de fiare, patru nopți pe săptămână, în garajul lui.

— Îl știi pe unul, Wesley Potts? am întrebat.

— Doamne, zău că da. Am fost cu el și frații lui la școală. Ce mai familie! Ca și cum aș fi fost vecin cu niște mucegai de pâine.

— Johnny Massina a zis că tipul ăsta are de gând să-mi pună bețe-n roate.

— Mi se pare o abureală. Potts e o javră fricoasă. Are un cinema cu filme porcoase pe strada Bourbon. Vă fac cunoștință în după-amiaza asta. Chiar o să-ți placă băiatul ăsta.

— Am dosarele lui aici. Două pentru narcotice, șase pentru obscenitate, nicio condamnare. Evident, o problemă urâtă cu Fiscul.

— Le spală soioșilor rufele murdare.

— Așa a zis și Massina.

— Bine, ne ducem să vorbim cu el după prânz. Observă că am zis „după prânz“, pentru că omul ăsta e

definiția de dicționar a mizeriei. Apropo, medicul legist din Cataouatche a dat telefon și a spus că nu i-au făcut autopsie negresei ăleia.

— Cum adică nu i-au făcut? m-am mirat eu.

— A zis că nu, pentru că nu s-a cerut de la biroul șerifului. S-a consemnat că a fost înec. Dar, oricum, ce-i cu toate astea, Dave? N-ai suficiente cazuri deschise fără să-ți mai găsești de lucru și în circumscripția Cataouatche? Oricum, tipii de acolo nu urmează aceleași reguli ca noi. Știi doar.

Cu două săptămâni înainte, eram la pescuit într-o pirogă pe Brațul Lafourche, aruncând cu nadă artificială de-a lungul frunzelor de nuferi ce creșteau pe mal. Țărmul era înțesat de chiparoși, iar aerul era răcoros și tăcut, în lumina verzui-aurie a dimineții. Razele cădeau prin umbrarul de crengi de deasupra. Frunzele de nufăr purtau inflorescențe mov și simțeam mirosul copacilor, al mușchiului, al lichenilor verzi și umezi de pe scoarță și mireasma florilor sângerii și galbene de barba-împăratului, care erau încă deschise, la umbră. Un aligator, care trebuie să fi măsurat un metru și jumătate lungime, zăcea aproape de rădăcinile unui chiparos, cu capul și ochii împietriți, de-abia ițindu-se deasupra apei, ca o piatră maro. În apă, lângă un copac, am văzut o altă protuberanță negricioasă și am crezut că e perechea primului aligator. Apoi a trecut o șalupă, iar siajul a rostogolit umflătura deasupra rădăcinilor și am observat un picior gol, o mână și o cămașă cadrilată, umflată cu aer.

Mi-am lăsat jos lanseta, am vâslit mai aproape și am atins corpul cu rama. Trupul s-a rotit în apă și am deslușit chipul unei negrese tinere, cu ochii și gura larg deschise, ca într-o rugăciune acvatică. Purta, legată sub sâni, cămașa

unui bărbat, blugi albaştri, tăiaţi şi, pentru o secundă, am zărit o monedă, agăţată de gleznă cu o aţă – un talisman norocos, pe care unii acadieni şi negri îl poartă ca să alunge *gris-gris*, un descântec malefic. Chipul ei tânăr semăna cu o floare tăiată pe neaşteptate de pe lujerul ei.

Mi-am petrecut frânghia de ancoraj în jurul gleznei ei, am aruncat ancora înapoi printre copacii de pe mal şi mi-am legat batista roşie de o ramură ce atârna deasupra. Două ore mai târziu îi priveam pe asistenţii de la biroul şerifului local ridicând cadavrul pe o targă şi cărându-l spre o ambulanţă parcată pe plantaţia de trestie de zahăr.

— Un moment, am zis, înainte să o urce în maşină.

Am ridicat cearşaful să mă mai uit odată la ceva ce observasem când o trăseseră din apă. Pe interiorul braţului ei stâng erau urme, dar pe dreptul nu se vedea decât o împunsătură de ac.

— Poate donează sânge pentru Crucea Roşie, a remarcat unul dintre asistenţi, rânjind.

— Eşti un tip tare amuzant, am replicat.

— A fost doar o glumă, domnule locotenent.

— Zi-i şerifului că o să-l sun în legătură cu autopsia, i-am spus.

— Da, domnule.

Dar şeriful nu se afla niciodată acolo când îi telefonam şi nici nu revenea cu vreun apel. Aşa că, în cele din urmă, am sunat la biroul medicului legist din circumscripţie, iar acum descopeream că şeriful nu crezuse că autopsia unei tinere negrese era atât de importantă. „Ei bine, mai vedem noi“, mi-am spus.

Între timp, mă tot rodea curiozitatea în legătură cu motivul pentru care columbienii – dacă Johnny Massina avusese dreptate – erau interesaţi de Dave Robicheaux.

Am răsfoit dosarul și n-am găsit nicio legătură. Mai aveam la îndemână un întreg sertar de porcării: o prostituată înjunghiată de un client schizofrenic; un fugar de șaptesprezece ani, pe care taică-său nu a vrut să-l scoată pe cauțiune și a fost spânzurat dimineața următoare de colegul lui negru de celulă; o martoră la o crimă, bătută până la moarte cu un ciocan, de către omul împotriva căruia trebuia să mărturisească; un refugiat vietnamez, aruncat de pe acoperișul adăpostului; trei copilași, împușcați în paturile lor, de către tatăl șomer; un drogat strangulat cu o bucată de sârmă, în timpul unui ritual satanic; doi homosexuali, arși de vii când un dezamăgit în dragoste a impregnat cu benzină casa scărilor dintr-un club de gay. Sertarul meu era ca un microcosmos de lumi aberante, populate de lunetiști, cuțitari negri, hoți fără minte, de doi bani, care până la urmă intră în panică și-l omoară pe vânzătorul vreunui magazin universal pentru șaizeci de dolari, și sinucigași care-și umplu apartamentul cu gaz și preschimbă toată clădirea într-o minge portocalie și neagră de foc.

Ce mai gașcă căreia să-i dedici viața!

Dar nu exista niciun cordon ombilical care să ducă la afacerea de la sud de graniță.

Cletus mă urmărea.

— Aș jura, Dave, că o să suferi dacă nu afli că soioșii te-au îndrăgit, a remarcat el.

— N-avem prea multe beneficii în meseria asta.

— Păi, să-ți zic cum facem. Hai să luăm prânzul devreme – faci tu cinste – și te prezint lui Potts. Tipul e un deliciu. O să-ți însenineze ziua.

Lumina era tulbure când am intrat cu mașina în cartier. Nu se simțea nicio adiere, iar frunzele de

palmieri și bananieri din curți erau verzi și neclintite în aerul încins. Ca de obicei, cartierul îmi părea că miroase ca micul oraș creol de pe Canalul Teche, unde mă născusem: pepenii, cantalupii, căpșunile depozitate în lăzi sub colonadele cu volute; vinul acrișor, și berea, și rumegușul din baruri; sendvișurile *poor-boy*[9], din care se prelingeau creveți și stridii; mirosul umed și răcoros al cărămizilor vechi, de pe alei.

În cartier mai locuiau câțiva boemi autentici, scriitori și pictori, iar unii oameni de carieră închiriau pentru sume exorbitante apartamente modernizate de lângă Piața Jackson. Dar majoritatea locuitorilor din Vieux Carré erau travestiți, drogați, alcoolici, prostituate, șarlatani de toate felurile, distruși care luaseră LSD și oameni ai străzii, rămași acolo din anii `60. Cei mai mulți își câștigau traiul de pe urma participanților la conferințe aparținând clasei de mijloc și a familiilor din Vestul Mijlociu, care se plimbau pe strada Bourbon, cu aparate foto atârnate de gât, de parcă ar fi vizitat o grădină zoologică.

N-am găsit un loc de parcare lângă barul Pearl`s Oyster și am condus mai departe, în jurul cartierului.

— Dave, cum își dă seama un tip că are probleme cu băutura? a întrebat Cletus.

— Când începe să-i facă rău.

— Se pare că în ultima vreme am început să o iau pe ulei aproape în fiecare noapte. Parcă nu mă pot duce acasă până nu mă opresc mai întâi la bodega din colț.

— Cum te înțelegi cu Lois?

— Nu știu. Suntem amândoi la a doua căsătorie. Poate că am prea multe probleme, sau poate avem amândoi. Se

[9] Tip de sendviș tradițional din Louisiana.

zice că dacă nici a doua oară nu merge, n-o să meargă niciodată. Crezi că e adevărat?

— Nu știu, Clete.

— Prima nevastă m-a părăsit pentru că zicea că nu poate rămâne măritată cu un bărbat care aduce cu el acasă în fiecare zi o găleată de lături. Asta pe când lucram la brigada de moravuri. Îmi reproșa că miros permanent a curve și a marijuana. De fapt, brigada a avut și ea momentele ei. Acum Lois îmi spune că nu vrea să aduc arma acasă noaptea. E interesată de chestia aia Zen, meditează zilnic, trimite bani unui preot budist din Colorado și îmi zice că nu-și dorește să-și crească copiii în preajma armelor. Vezi tu, pușcoacele sunt rele, dar personajul ăsta din Colorado, care îmi mănâncă mălaiul, e bun. Acum vreo două săptămâni, am venit acasă cam băut, așa că a început să plângă și să-și sufle nasul cu o cutie întreagă de Kleenex. Așa că am mai dat pe gât câteva păhărele de Jack Daniel`s și i-am povestit cum ne-am petrecut noi doi după-amiaza adunând cu grebla bucăți dintr-un puști de paișpe ani, dintr-o groapă de gunoi. A urmat încă un sfert de oră de boceală și tras de nas. Și-atunci m-am dus să iau ceva tărie și era cât pe-aci să fiu prins beat la volan. Nu sună prea bine, nu?

— Toată lumea are uneori probleme în familie.

Se uita încruntat pe fereastră, cu gândurile perindându-i-se în priviri. A aprins o țigară, a tras fumul adânc în piept și a aruncat chibritul în lumina de afară.

— Mamă, o să mă fac praștie până la două, a zis el. O să beau vreo două beri la prânz. Să-mi amorțesc creierul, să-mi liniștesc stomacul, să-mi calmez nervii. Te deranjează?

— E ziua ta. Poți face ce vrei.

— O să-mi dea papucii. Recunosc semnele.

— Poate că o să vă depășiți problemele.

— Pe bune, Dave, doar nu te-ai născut ieri. Nu merge așa. Știi și tu cum erau lucrurile înainte să plece nevastă-ta.

— Așa-i, știu. Eu știu cum erau. Nimeni altcineva. Pricepi unde bat? am zis rânjind spre el.

— Bine, scuze. Dar când se duce dracului, se duce dracului. N-o rezolvi lăsându-ți arma într-un dulap. Parchează în locul ăla pentru camioane. E al dracului de cald aici.

Am tras mașina lângă Pearl`s, în zona de încărcare a mărfurilor, și am oprit motorul. Cletus transpira în lumina soarelui.

— Zi-mi sincer, mi s-a adresat el, ai fi făcut așa ceva, doar ca să o mulțumești pe nevastă-ta?

Nici nu voiam să mă gândesc la lucrurile pe care aș fi fost în stare să le fac spre satisfacția soției mele frumoase, cu pielea albă, cu părul lung și negru, din Martinica, ce mă părăsise pentru un petrolist din Houston.

— Hei, prânzul îl dai tu până la urmă, am zis.

— Cum?

— N-am niciun ban la mine.

— Folosește MasterCardul.

— N-au vrut să mi-l reînnoiască. Ceva în legătură cu depășirea limitei de credit cu patru sute de dolari.

— Grozav, am un dolar și treizeci și cinci de cenți. Foarte elegant. În regulă, mâncăm pe datorie. Dacă nu-i place, îi zicem că-i aducem pe cei de la Imigrări, în legătură cu haitienii de la bucătărie.

— Nu știam că are vreunul.

— Nici eu. O să fie haios să vedem cum reacționează.

Cinematograful porno se afla chiar pe strada Bourbon. Nu se schimbase nimic de când obișnuiam să vin pe acolo,

în urmă cu douăzeci de ani, ca student. Vechile trupe de Dixieland, precum cele ale lui Papa Celestin și Sharky Bonnano fuseseră înlocuite cu niște caricaturi de formații country alcătuite din puști îmbrăcați în blugi de firmă, veste din vinilin și cămăși albe, bufante, din mătase, cu ornamente din dantelă, pe care doar dansatorii de mambo sau travestiții le-ar fi purtat. Cabaretele fuseseră întotdeauna localuri dărăpănate, unde, între două acte, fetele îi îndemnau pe clienți să le cumpere de băut și îi agățau pe cei dezbărați de inhibiții, până la închidere, însă primăria le obliga să poarte tanga și plasturi pentru sfârcuri, iar în zonă nu se găseau droguri, cu excepția vreunui joint, pe la muzicienii epuizați ce cântau într-o alveolă întunecoasă și mică de la baza estradei. Dar acum fetele dansau pe scenă complet goale, cu ochii lucind de amfetamine și nările tresărind din când în când, umede de la trasul cocainei printr-o bancnotă rulată, de un dolar.

Ferestrele Teatrului pentru Adulți „La Platon" fuseseră astupate cu bolțari, așa că nimeni nu putea privi înăuntru, iar interiorul holului îngust, vopsit în auriu și mov, era decorat cu piese de artă erotică, pictate probabil de orbi. Am trecut prin hol și apoi în birou, fără să ciocănim. De la masa lui, și-a ridicat privirea speriată un bărbat slăbănog, cu o față ascuțită și lucioasă. Omul purta un costum bleu, din poliester și pantofi din piele neagră, lăcuită, cu catarame argintii. Părul lui tras pe spate și uns sclipea în lumina lămpii de birou. Pe un perete, într-o etajeră din lemn erau înghesuite cutii metalice cu role de film. Surpriza și teama au dispărut de pe chipul bărbatului, și-a scărpinat un obraz și a ridicat din scrumieră o țigaretă cu filtru.

— Ce vrei, Purcel? a întrebat el, indiferent.

— Dave, acesta este Wesley Potts, căcănarul nostru rezident, a zis Cletus.

— N-am timp pentru jignirile tale, Purcel. Ai un mandat sau ceva?

— Așa se spune la televizor, Pottsie, a replicat Cletus. Vezi vreun aparat de filmat, Dave?

— Nu văd nicio cameră, am răspuns.

— La TV întotdeauna e unu` care zice: „Ai un mandat?“ sau „Trebuie să-mi citești drepturile“, a explicat Cletus. Dar în țara oamenilor mari nu se procedează așa. Trebuie să știi asta, Pottsie.

— Credeam că nu mai lucrezi la brigada pentru moravuri, a adăugat Potts.

— Corect. Acum sunt la Omucideri. Numele de familie al partenerului meu, aici de față, e Robicheaux. Îți gâdilă cumva urechiușele?

Omul de la birou a suflat fumul drept înainte și s-a uitat printre rotocoale, cu ochii inexpresivi, dar i-am văzut degetele crispându-se pe tăblia mesei.

— Frate-tău mai mic, de la Angola, zice că ai fi dat aiurea din gură cum că Dave urmează să se ducă pe copcă, a spus Cletus.

— Dacă astea-s vorbele fratelui meu, atunci cu el trebuie să discuți, nu cu mine. Eu nu știu nimic.

— Tipilor de la Angola nu le place ca polițiștii să se dea la deținuții lor. Nu face bine la imagine, a adăugat Cletus. Dar între noi și tine, ei bine, e cu totul altă treabă, Wes.

Ochii lui Potts erau îngustați, arzători și se holbau fix în față.

— Relaxează-te, a spus Cletus. Tu ești un om de afaceri, plătești taxe, ești de înțeles. Doar că te-a apucat

limbarița și ai împrăștiat zvonuri, iar noi vrem să știm de ce ai făcut așa ceva. Nu-i mare lucru. Lămurește-ne doar cum stă treaba cu lucrurile astea pe care le-am auzit și pe urmă poți să te apuci din nou să-i distrezi pe depravați. Ia uite ce materiale ai aici. Numai chestii de mare clasă.

Cletus a început să ciocăne în cutiile cu filme de pe raftul din lemn. A apucat una cu ambele mâini și s-a uitat cu un ochi critic la titlul scris cu creionul.

— Filmul ăsta porno e o capodoperă, Dave. Într-una dintre scene, un tip omoară o gagică dezbrăcată cu un pistol de cuie. Fata țipă și îl imploră, dar individul o aleargă în jurul casei și prinde bucăți din ea pe toată tâmplăria.

Cletus a deschis cutia, a apucat un capăt al filmului și a dat drumul rolei, care a săltat pe podea. A ținut banda în dreptul luminii.

— Chestia amuzantă, Wes, e că uneori câte un client își iese din minți și spintecă vreo târfă și am sentimentul că tipul tocmai a terminat de mâncat pop-corn în cinematograful tău. Ce crezi?

— Nu mă uit niciodată la chestiile alea. N-aș fi putut să-ți spun ce-i înăuntru. Eu doar conduc locul. E un cinema, cu licență, cu ieșiri de urgență, cu băi igienice, ca oricare alt cinema. Nu-ți convine, mergi și vorbești cu oamenii care l-au aprobat.

Cletus a început să deschidă și celelalte cutii cu benzi, scăpând rolele pe jos și mergând printre ele, ca și cum și-ar fi croit loc spre etajeră. Bucle groase de film se înfășurau în jurul gleznelor și pantofilor lui.

— Termină, nenorocitule, a zis Potts.

— Cum de-ai intrat în colimatorul Fiscului? a întrebat Cletus.

— Du-te dracu`!

— Le acoperi urmele soioșilor, este? a zis Cletus. Probabil nu ai cincizeci de persoane în sală acum, dar scoți profit ca și cum ai fi reinventat roata. De ce?

— Vând o grămadă de pop-corn.

— Toți banii de pe cocaină și heroină găsesc un registru pe care să fie înscriși, a continuat Cletus. Doar că băieții de la Financiar sunt pe cale să ți-o tragă rău de tot.

— Nu văd niciun agent. N-am în față decât un rahat de ofițer care n-a depășit niciodată pragul liceului, a aruncat Potts replica. De unde mama dracu` scoți porcăriile astea? Îmi calci filmele în picioare, te dai la mine din cauza a ceva ce-a zis frate-meu mai mic – și nici măcar nu știu să fi zis – și mă acuzi de niște tâmpenii, în legătură cu heroina mexicanilor, când, dacă îmi amintesc bine, n-ai prins niciodată pe cineva mai serios, doar un drogat cu vreo două pungulițe în pantaloni. Poate ai tras ceva, pe când erai la brigadă, ce zici? Ești de tot râsu`, Purcel.

— I-auzi cum trăncănește, a făcut Cletus. O să avem nevoie de un loc ferit. Ușa asta dă în cinema? Mersi, așa mă gândeam.

Bărbatul a deschis o ușă laterală, prin care se intra într-un cinema mic, ce aducea mai degrabă cu un garaj transformat. În bezna pâlpâitoare, aproximativ zece oameni se holbau la ecran.

— Care-i treaba, tolomacilor? a zis Cletus, cu voce tare, și a început ba să aprindă, ba să stingă lumina. Sunt copoi din New Orleans. Am vrut doar să văd dacă merge totul bine. Vizionare plăcută!

Oamenii s-au ridicat repede de pe scaune și s-au mutat cu toții pe rândurile mai îndepărtate de Cletus, îndreptându-se direct spre ieșirea acoperită de draperie.

— Mare scofală! Aceiași tipi vor sta aici și mâine, a remarcat Potts.

— Ne-ai putea lăsa, pe mine și pe Wesley, câteva minute singuri? i-am cerut eu.

— Mă gândeam că o să zici asta, a replicat Cletus și a pășit din nou scârțâind prin încâlceala rolelor stricate de film, închizând ușa după el.

M-am așezat pe un colț al biroului și mi-am pus mâinile în poală.

— Cum crezi că se va termina? am început.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Ai impresia că poți să le zici oamenilor că cineva o să mă tragă-n țeapă, iar eu o să-mi iau pur și simplu tălpășița?

Potts și-a supt buzele și și-a pironit privirea pe zid.

— Spune-mi ce crezi că se va întâmpla, am continuat.

— Nu știu. Nu te-am mai văzut până acum. De ce-aș da din gură aiurea?

— Wess, cine vrea să-mi facă de petrecanie?

— N-am auzit nimic de genul ăsta.

— Mă crezi cumva tâmpit?

— Nu știu cum ești.

— Ah, ba da. Sunt tipul cu care ai crezut că n-o să dai niciodată nas în nas, doar o nălucă din imaginația ta, în fața căreia puteai râde, la gândul că o să și-o ia la capace. M-am înființat aici ca un coșmar, așa-i?

— Nu am nimic cu tine, a zis el. Conduc o afacere legală. Nu v-am făcut probleme.

— Dar uite că stau pe biroul tău acum. E ca și cum te-ai trezi cu un vultur la capătul patului, nu?

— Ce-ai de gând să faci? Să răscolești locul, să mă dai cu capul de pereți? Mare scofală!

Mi-am scos briceagul Puma cu o singură lamă de doisprezece centimetri, și l-am deschis. Tăișul putea să cresteze ca briciul de frizerie. Lumina tremura, reflectată pe metal.

— Iisuse Christoase, omule! Ce faci? a exclamat el.

I-am ridicat trabucul din scrumieră, am decupat capătul arzând deasupra mesei și am băgat mucul încă fierbinte în buzunarul cămășii lui Potts.

— Poți să fumezi mai târziu, am explicat.

— Ce dracu! Ești țăcănit, omule? a replicat Wesley.

Chipul i se albise. A înghițit în sec și m-a fixat cu ochii plini de teamă și neînțelegere.

— Știi cine-i Didi Gee, nu?

— Sigur, toată lumea știe. De ce întrebi...?

— Cu ce se ocupă?

— Cum adică?

— Cu ce se ocupă? Zi-mi imediat!

— Totul. Curve, contabilitate, sindicate... știi tu.

— Urmează să luăm prânzul cu el și am de gând să-i spun tot ce ai ciripit acum.

— Poftim?

— Ia prânzul în restaurantul la Domnu` Jimmie în fiecare marți, la două. Tu și cu mine ne vom așeza chiar la masa alăturată și vom purta o discuție cu grăsanul în persoană. Crede-mă, o să i se pară că ești un flăcău amuzant.

— Nu merg.

— Ba da. Ești arestat.

— Pentru ce? N-am făcut nimic, s-a revoltat el, disperat.

— Ai pomenit ceva de niște mălai. Mi s-a părut că încercai să mă mituiești.

Ochii îi jucau nebunește în orbite. Broboane de sudoare i-au acoperit fruntea.

— Am zis „să răscolești“. „Să răscolești locul“.

— Sunt tare de urechi. În orice caz, mă mai gândesc în drum spre restaurant. Tu crezi povestea aia despre acvariul lui Didi Gee, ăla plin de piranha? Am auzit că a ținut mâna unui sindicalist în el, un minut întreg. Dar poate nu-i decât una dintre poveștile alea tâmpite despre mafie. Adu mâinile în față, îți pun cătușe. Poți să-ți porți haina peste încheieturi dacă ți-e rușine.

— Nu mă agit. Faci mișto de mine.

— Ai făcut cărțile, Wes. Acum joacă. Dar în momentul ăsta îți pui încheieturile în față sau îți sparg mutra aia de găinar.

Respira zgomotos acum, cu pumnii strânși pe sugativa de pe birou.

— Ascultă, domnu' locotenent, i-am auzit pe ceilalți tipi zicând ceva. De multe ori doar se dau mari. Nu e neapărat nevoie să însemne ceva. Nu am aflat de la domnul Segura. Pricepi? Nu de la domnul Segura a pornit. Sunt doar zvonuri, porcării de-ale unor băieți.

— Vorbești despre columbian?

— E din Nicaragua.

— Continuă.

Potts și-a șters buzele cu degetele, apoi a tras de pliul de piele ce-i atârna sub bărbie.

— E ceva în legătură cu o negresă. Cred că fusese târfă. N-ai scos o negresă din canal, în circumscripția Cataouatche?

— Tu dă-i înainte cu ce știi, Wes.

— Dumnezeule, domn' locotenent, drept cine mă iei? Sunt doar un director de cinema. Domnul Segura invită,

poate o dată pe lună, o gașcă de tipi la el acasă, pe lac. O gustare, o grămadă de băutură, niște gagici în piscină. Dă mâna cu toți, poate bea un gin sau joacă o carte câteva minute, sub umbrela de plajă, apoi dispare înăuntru.

— Ce-are fata de-a face cu Julio Segura?

— Nu mă înțelegi, domnu' locotenent. Nu mi-a zis așa ceva. De fapt, el nu vorbește cu mine despre nimic. Uite, e o persoană cu greutate. Cred că are legături cu oameni importanți. De ce să-ți bați capul? Agenții federali se ocupă de tipi ca el.

Am continuat să mă uit la el în tăcere. Mâinile îi bâțâiau pe sugativa de pe birou, de parcă erau legate cu fire.

— Zic că faci tărăboi în legătură cu o cioară pe care ai găsit-o în altă circumscripție, a mai spus Wesley. Ăla nu-i teritoriul tău, așa că se întreabă de unde atâta interes. Pentru un motiv sau altul, au impresia că îi vânezi pe ei. Nu mă întreba de ce. Nici măcar nu-mi face plăcere să asist la asemenea discuții. Plec imediat. Asta e adevărul-adevărat.

— Chiar mă calci pe nervi, Wes. Mă îndoiesc profund de sinceritatea ta. De asemenea, am senzația că tu crezi că le știi pe toate.

— Ce...?

— Corectează-mă dacă greșesc. Ai impresia că vei ghici exact ce-o să înghit. Ai de gând să mă aburești și să-mi spui povești de adormit copiii, apoi să tragi o liniuță sau două, să-ți calmezi nervii și ziua o să revină iar la normal. Asta indică o problemă serioasă de vanitate și mândrie. Ce zici?

— Uite... a început el, cu gura deschisă într-un zâmbet, dar cu ochii plecați a rușine.

— Nu, nu, e timpul ca Wes să asculte, iar eu să vorbesc. Vezi tu, când gura vorbește fără tine despre uciderea unui

ofițer de poliție, atragi în viața ta niște complicații foarte periculoase. În primul rând, faptul că știi dinainte poate face din tine un complice, Wes. Apoi, mult mai la obiect, sunt câțiva oameni cu care lucrez și care te-ar liniști pe loc. Ne înțelegem?

— Da, a bâiguit el.

— E totul clar?

— Da.

— Foarte bine, Wes. Vorbim mai târziu. Pricepi, da?

— Da.

M-am ridicat de pe biroul lui și m-am îndreptat spre ușă. L-am auzit răsuflând.

Apoi:

— Domnu' locotenent?

M-am întors și l-am privit. Chipul îi era sfrijit și palid.

— Asta o să ajungă la domnul Segura? a întrebat el. Câțiva dintre tipii latino, care lucrează pentru el... tipi duri... au fost polițiști sau în garda națională sau ceva prin Nicaragua... Nu-mi place să mă gândesc la chestiile pe care le fac.

— Nu garantez nimic. Dacă adulmeci ceva necurat, vino la noi și te scoatem din oraș.

Afară, soarele dogorea. Peste drum, trei puști negri dansau step pentru turiști, la umbra colonadei răsucite, din oțel. Pantofii uriași pe care-i purtau sunau ca niște bețe de tobă, pocnind pe metal. Cletus s-a dat la o parte din văpaia soarelui, privind, cu haina de stofă atârnată pe un braț.

— Ce-ai scos de la bătrânul Pottsie?

— E vorba de negresa pe care am găsit-o în canalul Lafourche. Duhnește a afacere cu cocaină și pirații din

Barataria. Ai dat vreodată peste Julio Segura, pe când erai la Moravuri?

— Ba bine că nu. E unsuros cu acte-n regulă. Tipului i se prelinge Vitalis[10] prin toți porii.

— Credeam că e columbian.

— E asociat cu ei, dar vine din Managua. Am auzit că avea o sută de bordeluri acolo. Se zice că sandiniștii i-au umplut avionul de găuri, chiar când decola. Tipul e un supraviețuitor. Am încercat să-l prindem de două sau trei ori. Dar cineva îi trage sforile sus de tot.

Am mers pe sub umbra încinsă, înapoi spre strada Royal, unde lăsasem mașina parcată în fața restaurantului. Eu am intrat într-o băcănie mică și întunecoasă, răcorită de un ventilator de tavan cu palete din lemn și am cumpărat ziarul *Times-Picayune*. Înăuntru mirosea a banane, cafea, calupuri de brânză și coșuri mari din lemn, pline cu struguri și prune. Am deschis gazeta la pagina sportivă în timp ce ne continuam drumul.

— Ai vrea să mergem diseară la curse? am întrebat.

— Las-o baltă. Hai să-l înfruntăm pe soios. Mai întâi îl anunțăm pe căpitan, apoi mergem la el acasă și-l luăm de gât.

— Nu. E prea devreme.

— Căcat. Singurul mod de-a o scoate la capăt cu băieții ăștia e să-i calci bine pe ouă. În cazul nostru, vrem ca tipul să știe că e ceva personal. Îi livrăm capcana chiar în sufragerie.

— Apreciez, Clete, dar o să te anunț când o să fie momentul să ne amestecăm acolo. Nu-ți face griji. N-o să lipsești de la petrecere.

---

[10] Loțiune de păr.

— Ești prea relaxat. Îți zic, tipul ăsta nu-i om. Îl face pe un animal ca Didi Gee să arate ca un arhiepiscop, în comparație cu el.

— La dracu', am zis.

— Ce s-a întâmplat?

— Data viitoare mergem cu mașina ta să luăm prânzul.

— De ce?

— Aia-i mașina mea, în spatele remorcii de tractări.

În acea seară, lumina cădea blând pe lac, în timp ce mă îmbrăcam, în ambarcațiunea mea. Sus, pe țărm, puteam vedea palmierii și chiparoșii aplecându-se în bătaia vântului din golf. În aer mirosea din nou a ploaie. Mă simțeam singur și liniștit pe dinăuntru și mă întrebam dacă nu cumva sentimentul meu de solitudine încrezătoare, momentul meu straniu de calm interior era doar un preludiu iluzoriu la o altă perioadă agitată din viața mea. Poate reprezenta doar un scurt flirt cu satisfacția de sine. Trupul îmi era încă puternic și zvelt, pielea maronie, vechea cicatrice de la vârful bățului *pungi*[11] se încolăcea pe abdomenul meu ca un șarpe cenușiu, gravat. Părul și mustața deasă se profilau încă negre ca cerneala, cu excepția petei albe de deasupra uneia dintre urechi. Mă autoconvingeam în fiecare dimineață că, dacă locuiam singur, acesta nu era un semn al vârstei înaintate și al eșecului, ci al tinereții și succesului. Norii vineții, adunați deasupra zării sudice a golfului, pâlpâiau sub străfulgerările acumulate de căldură.

---

[11] Țăruș de bambus ascuns în iarbă (sau încorporat în diferite tipuri de capcane), al cărui vârf este adesea acoperit cu excremente. Rolul său este de a le produce răni infectate soldaților inamici (n.r.).

În noaptea aceea, la curse, m-am așezat singur într-o boxă și am privit cu aceeași fascinație tăcută și liniștită la pista luminată, la peluza umedă și greblată, la iarba tunsă, sclipitoare de pe câmpul din centru. Era genul de euforie vagă, aproape paralizantă, pe care obișnuiam să o simt când mă afundam, la sfârșitul a două zile de excese, în delirium tremens. Devenisem omniscient; costumul meu tropical de culoare albă lucea sub lampa electrică de deasupra; am încasat, la rând, trei pariuri pentru locuri secundare și două pentru victorii. Ospătărițele de la club, cu tenul precum piersica, mi-au adus creveți în carapace, pe gheață, homar și friptură și și-au șters inutil șoldurile de brațul meu, când mi-au luat șervetul murdar și farfuria pătată de sânge.

Cineva mi-a spus odată că dorința cea mai arzătoare a pariorilor – cunoașterea viitorului – ne va înnebuni. În seara acea caldă de vară, pe când conduceam înapoi spre casă, cu luna afundându-se în lac și cu licuricii sclipind prin palmieri și stejari, am simțit în mine un tremur scurt, precum clinchetul ușor al unui cristal sau vibrația aproape mută a corzilor blânde de chitară – doar o fărâmă din darul tragic al Casandrei – și am încercat să-l pun pe seama vechilor mele temeri de alcoolic, ce mi se zvârcoleau în subconștient ca niște șerpi orbi. Dar un câștigător la curse de obicei nu prea ține seama de prudență sau de nuanțe.

2

A doua zi, dis-de-dimineață, am condus prin sud-vestul New Orleansului, în ținutul bălților. Crescusem în sudul Lousianei, aproape de New Iberia. Stejari, chiparoși și sălcii încadrau drumul cu două sensuri; în mlaștină, ceața se agăța încă, precum puful de bumbac, de trunchiurile pe jumătate scufundate ale copacilor uscați; plantațiile de trestie de zahăr erau dese și înverzite, strălucind în soare, iar pe frunzele de nuferi, îngrămădite de-a lungul malurilor brațului de apă, aproape că puteai auzi explodând inflorescențele, pe când suportul lor verde era presărat cu picuri de argint viu. Plătica și bibanul se hrăneau încă în umbra de la rădăcinile chiparoșilor; egretele își făceau cuib în nisip, unde soarele se ridicase deasupra arborilor și, ocazional, câte un bâtlan se ridica de la locul lui de luat masa, de la marginea păpurișului, și plana, pe aripile-i poleite, în jos, de-a lungul lungii panglici de apă maronie, printr-o galerie de copaci.

Acum, aceleași brațe leneșe de apă, canale și mlaștini, locurile unde crescusem, erau folosite de pirații din Barataria. Dar cei care purtau același nume – colecția lui Jean Lafitte de tâlhari și proprietari de sclavi – erau figuri romantice, prin comparație. Grupul actual era alcătuit din contrabandiști de marijuana, cocaină și heroină,

ce ar fi fost în stare să ucidă o întreagă familie pe apele golfului, pentru o singură plimbare cu barca, după care i-ar fi deschis valvele și ar fi scufundat-o. Din când în când, paza de coastă mai găsea câte o ambarcațiune pe jumătate plină cu apă, eșuată pe un banc de nisip și cu bordul mânjit de sânge.

Dar de ce ar fi trebuit ca un asemenea fapt să șocheze sau să revolte? Aceiași oameni omorau uneori copii, prin injectare, îmbălsămau corpurile și le umpleau stomacurile cu pungulițe de heroină, astfel încât femeile transportoare puteau trece vama ca și cum și-ar fi purtat în brațe bebelușii adormiți.

Șeriful circumscripției Cataouatche nu se afla la tribunal. L-am găsit la ferma lui de cai, din afara orașulul, încălțat cu cizme de cauciuc și hrănind doi cai arabi, pe un teren mărginaș. Casa lui fusese proaspăt zugrăvită cu vopsea albă, avea o verandă închisă, largă și era înconjurată de tufe de azalee și hibiscus de culoarea flăcării. Gardul lung și alb, ce mărginea partea din spate a pășunii pentru cai, era năpădit de trandafiri cățărători. Șeriful era un bărbat de aproape cincizeci de ani, un om care-și ținea bine frâiele gospodăriei și ale carierei politice. Uniforma albastră se strângea pe trupul îndesat, puternic, iar fața-i rotundă, proaspăt bărbierită, și privirea directă îți lăsau impresia unui ofițer de țară, foarte stăpân pe sine, care putea rezolva chiar și cele mai grave probleme.

Din păcate pentru el, m-am dovedit a fi excepția.

— S-a înecat, a zis el. Adjuncții mei au spus că a ieșit o găleată de apă din ea, când au răsturnat-o de pe targă.

— Avea urme pe brațe.

— Și? Drogații se îneacă și ei. Ai nevoie de o autopsie ca să afli asta?

— Ai idee dacă era stângace sau dreptace?

— Despre ce mama dracu' vorbești? a izbucnit el.

— Se înțepa frecvent în brațul stâng, dar în dreptul avea o singură gaură. Ce-ți spune asta?

— Absolut nimic.

— Când un drogat epuizează vena de la o mână, începe să o folosească pe cealaltă. Nu cred că ea se injecta de atâta vreme. Cred că cineva i-a dat o supradoză.

— Medicul legist a semnat certificatul de deces. Scrie „înecat". Vorbești cu el, dacă ai de gând să continui. Am întârziat la muncă.

Bărbatul a ieșit din ocolul cailor, și-a scos pe iarbă ghetele înămolite și s-a schimbat în cizmele lucitoare, cu carâmb scurt. Chipul lui rotund era întors de la mine atunci când s-a aplecat, dar i-am putut simți furia reținută, auzindu-l cum respiră.

— Sunt niște cai arabi frumoși, am observat. Am înțeles că pot aduce treizeci de mii sau chiar mai mult dacă sunt antrenați.

— N-ar fi cazul lor, domnu' locotenent. Cum am spus, nu vreau să fiu nepoliticos, dar mă grăbesc. Vrei să te prezint legistului?

— Nu cred. Spune-mi, doar ca o presupune, cum îți închipui că ar putea o fată sănătoasă, complet îmbrăcată, să se înece într-un braț îngust de apă?

— Ce să facem ca să fii mulțumit, domnu' locotenent? Vrei să dea cineva în scris că a murit de supradoză? Vrei să iei asta cu tine înapoi în New Orleans? Bine, ai permisiunea mea. D-aia nu mai putem. Dar cum rămâne cu familia ei? A fost crescută în colonie, pe o plantație cu trestie de zahăr, la aproximativ opt kilometri sud de aici.

Mama ei e slabă de minte, iar tatăl pe jumătate orb. Vrei să mergi acolo și să le zici că fata lor a fost o drogată?

— Totul în cazul ăsta duhnește a crimă, șerif ule.

— Mai am să-ți zic două lucruri, amice, și este foarte important să înțelegi. Am încredere în ce mi-au raportat ajutoarele mele, iar dacă ai o plângere, du-te cu ea la biroul legistului. Și doi, discuția s-a încheiat.

Apoi și-a întors privirea către caii săi de pe un câmp aflat în depărtare, ca și cum nici nu m-aș fi aflat acolo, și-a pus ochelarii de soare, stil pilot, s-a urcat în Cadillac și a condus pe aleea pavată cu pietriș mărunt, spre strada principală. Mă simțeam ca un par uitat înfipt în sol.

Numele fetei moarte fusese Lovelace Deshotels. Părinții ei locuiau într-una dintre barăcile dărăpănate, nevopsite, înșirate de-a lungul drumului de țară din spatele unei plantații private cu trestie de zahăr. Toate barăcile erau identice, cu punțile lor neîncăpătoare atât de bine aliniate, încât puteai să tragi o săgeată de-a lungul întregii serii de locuințe, fără a zgâria lemnul, direct prin dreptunghiul ce se prelungea în perspectivă, cu laturi formate din stâlpi, acoperișuri și balustrade. Câmpurile dese și verzi de trestie se întindeau pe kilometri întregi, întrerupte doar de câte un stejar singuratic, iar în depărtare era silueta fabricii de zahăr, ale cărei coșuri învăluiau iarna aceleași barăci cu un miros dulceag, bolnăvicios, ce-ți făcea ochii să lăcrimeze.

Cocioaba era ca multe altele pe care le mai văzusem în viața mea peste tot în Louisiana sau Mississippi. La ferestre nu se aflau geamuri, ci doar lamele de lemn, prinse în balamale și proptite cu niște bețe. Pereții fuseseră izolați cu pagini din catalogul Sears, apoi acoperiți cu un tapet care acum se decojise și avea pete

maro, de la ploaie. Toaleta, construită lângă un ocol mic pentru porci, avea pe acoperiş o reclamă ruginită la R.C. Cola.

Dar se mai aflau acolo și alte lucruri ce-ți săreau în ochi când intrai pe uşă: un televizor color, o imitație de ceas bavarez, agățat deasupra sobei cu lemne, flori de plastic puse în borcane de marmeladă, o masă galben-deschis, din melamină, așezată chiar lângă un șemineu zidit, vechi, plin cu resturi de la trestia de zahăr.

Părinții ei nu mi-au spus prea multe. Mama ei s-a holbat absentă la o emisiune de la televizor, cu trupul uriaș îndesat într-o pereche de pantaloni strâmți, verde-deschis și o cămașă bărbătească, de armată, tăiată la subraț. Tatăl era cărunt și bătrân și mergea în baston, ca și cum spatele îi era dislocat. Mirosea ca pipa din cocean de porumb pe care o ținea în buzunarul de la cămașă. Ochii îi erau încețoșați și năpădiți de cataractă.

— A plecat în New Orleans. I-am zis că o negresă de la țară n-are ce căuta acolo, a spus el, așezându-se pe canapea, cu mâna curbată pe mânerul bastonului.

— E doar o fată de la țară. Ce să facă ea cu alde ăia din New Orleans? Așa i-am zis io.

— Pentru cine lucra, domnule Deshotels?

— Ce știu io de New Orleans? N-am io treabă acolo.

Omul mi-a zâmbit și i-am observat gingiile golașe, albăstrii.

— Credeți că s-a înecat?

Bărbatul a făcut o pauză și zâmbetul i s-a șters de pe buze. Ochii lui păreau să mă privească cu adevărat pentru prima dată.

— Crezi că le pasă ce zice un negrotei bătrân? a întrebat el.

— Cred.

N-a răspuns. Și-a pus pipa stinsă în gură, a plescăit din limbă și a început să se uite în gol la ecranul televizorului.

— Voi pleca acum, am spus eu, ridicându-mă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră. Chiar regret.

Și-a întors din nou chipul spre mine.

— Am avut unșpe, a zis. Ea era a mai mică. Îi ziceam mica *cush-cush*, că îi plăcea mereu *cush-cush* când era copil. Ajută-mă până afar`.

Mi-am așezat mâna sub brațul lui și am pășit în lumina puternică de pe verandă. Vântul vălurea câmpurile verzi de trestie, de pe cealaltă parte a drumului. Brațul bătrânului era împăienjenit de o rețea de vene. A șchiopătat alături de mine, spre mașină, înainte de a vorbi.

— Au omorât-o, așa-i? a întrebat el.

— Așa cred.

— Nu fu decât o bucățică bună de dulceață pentru oamenii albi și după aia o aruncară, a adăugat.

Ochii i s-au umezit.

— I-am zis: „Dulcețică, dulcețica mea trestioară, ai grijă că ești femeie fără bărbat." Ea a zis: „Ai grijă de televizorul, de ceasul și masa de i le-am dat lu` mama". Așa a zis. Fetișcană care nu știe nici să citească să-i cumpere televizor de cinci sute de dolari maică-sii. Ce să le faci la nouășpe ani? N-ascultă, nu când au banii albilor, și vin cu o mașină mare de la New Orleans pân' aici. Ne-a zis că ne mută în nord. Fetiță care încă mai mânca *cush-cush* să creadă că-i fraierește pe albi și că-și mută bătrânu` la New York. Ce-a făcut de-au omorât-o?

Pentru asta, nu aveam niciun răspuns.

Mă aflam pe o fâșie pustie de drum, mărginit pe o parte de o un lac întins și unduitor și pe cealaltă de o pădure inundată, când am văzut în oglinda retrovizoare mașina de patrulă, albastru cu alb. Șoferul mă zărise deja în lumina girofarurilor și, când a tras mai aproape de bara mea de protecție, m-a atenționat scurt cu sirena. Am început să mă îndrept spre refugiu, dar în pietrișul și printre ierburile de pe margine luceau, ca niște dinți de chihlimbar, cioburi de la sticle de bere. Am încercat să conduc spre un loc curat înainte de a opri, iar mașina de patrulă a ajuns imediat lângă mine, cu motorul uruind, iar adjunctul, așezat în scaunul pasagerului, a arătat furios cu degetul spre marginea drumului. Am auzit cauciucurile crănțănind deasupra cioburilor.

Ambii asistenți au ieșit din vehicul și am știut atunci că gluma avea să se îngroașe. Erau bărbați masivi, probabil de etnie *cajun*, ca și mine, dar trupurile lor robuste și fibroase, uniformele bleu, pe corp, centurile și tocurile de pistol lustruite, gloanțele lucitoare și paturile revolverelor te făceau să te gândești la regiunile izolate din Mississippi și nordul Louisianei; ca și cum trebuiseră să meargă acolo și să învețe de la țărani ce-i brutalitatea.

Niciunul nu avea vreun carnet de citații în mână sau în buzunar.

— Sirena înseamnă că trebuie să tragi pe dreapta. Adică nu să încetinești, domnule locotenent, a zis șoferul.

Bărbatul mi-a zâmbit și și-a scos ochelarii de soare. Era mai în vârstă decât celălalt ajutor de șerif.

— Ieși afară din mașină, te rog.

Am deschis portiera și am pășit pe șosea. S-au uitat la mine, fără să vorbească.

— În regulă, mă prind în joc. Pentru ce m-ați oprit? am întrebat.

— Viteză de nouăzeci și cinci, într-o zonă restricționată la optzeci și cinci, a răspuns celălalt ofițer.

Tipul mesteca gumă, iar ochii lui păreau gravi și hotărâți.

— Nu mi-aș fi imaginat că am mai mult de optzeci, am replicat.

— Mă tem că ți-a scăpat, a continuat bărbatul mai în vârstă. Într-o dimineață așa frumoasă ca asta te fură peisajul, poate uitându-te la apă sau la copaci sau gândindu-te la o puicuță bună și, până să-ți dai seama, ai și piciorul, și cocoșelul în poziție de drepți.

— Bănuiesc că nu vei face o excepție, ca-ntre colegi, nu? am încercat eu.

— Judecătorul nu ne permite să ne scape prea multe, a răspuns cel mai în vârstă.

— Atunci scrie-mi o citație și voi vorbi cu judecătorul.

— Mulți oameni din afara circumscripției nu se prezintă la tribunal, a răspuns omul. Asta-l înfurie mai rău ca un bărzăune cu rahat pe nas. Așa că trebuie să-i ducem direct acolo.

— Voi, băieți, nu v-ați echipat complet în dimineața asta, am replicat.

— Cum așa? a răspuns celălalt adjunct.

— Ați uitat să vă puneți plăcuțele de identificare. De ce oare?

— Nu-ți face tu griji pentru nenorocitele de plăcuțe cu nume. Te întorci cu noi la tribunal, a răspuns tipul mai tânăr.

Se oprise din mestecat gumă, iar maxilarul lui se întrezărea rigid în spatele obrazului.

— Oricum, ai o pană, domnule locotenent, a zis bătrânul. Presupun că asta e cam din vina noastră, așa că în timp ce tu te întorci cu noi, o să anunț prin radio tractările, să vină și să schimbe cauciucul.

— Se mai întâmplă, am zis. Nu-l iei pe sus pe-un detectiv din New Orleans.

— Teritoriul nostru, regulile noastre, locotenente.

— Mai du-te-n mă-ta!

Tăceau amândoi. Soarele sclipea orbitor pe întinderea de apă din spatele lor. Lumina era atât de strălucitoare încât a trebuit să mă forțez să nu clipesc. Îi puteam auzi pe amândoi respirând, le puteam vedea ochii, aruncându-și priviri furișe și incerte, aproape că le puteam mirosi pelicula subțire de sudoare de pe piele.

Pantoful tânărului s-a mișcat pe pietriș și omul și-a tras degetul mare de la mână spre centura tocului în care-și ținea pistolul Magnum, de calibru .357, placat cu crom. Mi-am tras revolverul de calibru .38 din suportul lui atașat de curea, m-am lăsat în jos și am țintit cu ambele mâini spre fețele lor.

— Mare greșeală, prietene! Mâinile pe cap și în genunchi! am strigat.

— Uite... a dat să zică tipul mai bătrân.

— Nu te gândi, fă-o! Eu câștig, tu pierzi!

Îmi venea greu să respir.

Cei doi au privit unul la celălalt, și-au împreunat mâinile pe creștet și au îngenuncheat în fața mașinii lor. M-am dus în spatele lor, le-am tras revolverele grele din teci și le-am aruncat dintr-o parte, în lac.

— Scoteți-vă cătușele și legați-vă de bară, am continuat.

— Ești în rahat până peste cap, a spus adjunctul mai în vârstă.

Ceafa lui bronzată era acoperită cu broboane de sudoare.

— Eu văd altfel lucrurile, am replicat. Voi credeați că puteți face pe cowboy-ii și v-ați băgat cu mutrele în găleata cu lături. Ce urma să se întâmple, o zi sau două la răcoare sau poate o bătută bună, pe bancheta din spate, în drum spre închisoare?

Bărbații nu au răspuns. Pe fețele lor congestionate se citea furia și durerea din genunchii tăiați de pietre.

— Prindeți-vă cătușele de bară și închideți-le, am zis. Nu mi-ați răspuns, ceea ce mă face să mă întreb dacă ajungeam măcar la pușcărie. Chiar așa de adânc sunteți băgați?

— Mânca-mi-ai! a protestat tânărul.

— Ia zi-mi, toți sunteți așa proști? Crezi că poți să pocnești un polițai din New Orleans și să ieși basma curată?

— Mai vedem noi cine cum scapă, a răspuns ofițerul în vârstă.

A trebuit să se întoarcă într-o parte, așa îngenuncheat cum era, și să-și îngusteze ochii, sub lumina soarelui, ca să poată vorbi cu mine.

— Șeriful vă lasă pe voi să-i curățați rahatul, așa-i? am întrebat. Îmi pare o treabă josnică. Trebuie să-l faceți să mai împartă nițel din mălai. Voi probabil mai pișcați ceva mărunt din când în când, poate o puneți de-o partidă în localul de dezmăț din zonă, dar el conduce un Cadillac și crește cai arabi.

— Pentru un polițai de la Omucideri, ești un cretin, a pufnit bătrânul. Ce, te crezi așa important ca să trebuiască să fii pus la punct? Nu ești decât un neica nimeni.

— Mi-e teamă că voi, băieți, veți avea cariere foarte scurte.

— Începi să te gândești cum vei dispărea de aici, a zis tinerelul.

— Te referi la pană? Asta e o problemă, am spus meditativ. Ce-ați zice dacă v-aș duce pur și simplu mașina mai la vale, cu voi încă legați de ea?

Pentru prima dată, chipurile le-au fost traversate de un fior sincer de spaimă.

— Calm. Avem standardele noastre în New Orleans. Nu ne luăm de prostănaci, am replicat.

Am văzut cum din depărtare venea spre noi o mașină maro. Cei doi adjuncți au auzit-o și s-au uitat unul la altul, așteptând.

— Scuze, n-aveți parte de cavalerie azi, am zis și m-am lăsat pe vine, la același nivel cu ei. Acum, uite cum stă treaba, păcălicilor, nu știu cât de departe vreți să mergeți, dar dacă vreți morțiș să continuați, țineți minte următorul lucru: am mai multe resurse decât voi, mai mulți oameni, mai multă minte, mai mult din orice contează. Așa că judecați. Între timp, o să trimit pe cineva după mașină și ar fi bine să o găsească aici. De asemenea, ziceți-i personajului ăluia pentru care lucrați că discuția nu se terminase. O să se prindă el.

Am oprit mașina maro, arătându-mi insigna, și am urcat pe scaunul pasagerului înainte ca șoferul, o femeie blondă, trecută de douăzeci de ani, cu părul răvășit de vânt și ochi mari, să poată vorbi sau să-și îndrepte atenția asupra celor doi ofițeri încătușați. De la casetofonul ei se auzea trâmbițând *Concertul nr. 1* de Ceaikovski, iar pe

bancheta din spate se învălmășeau hârtii, carnețele și tipizate guvernamentale.

— Sunt polițist din New Orleans. Am nevoie să mă duci în următorul oraș, am strigat, ca să acopăr muzica.

De surpriză și teamă, ochii ei albaștri se rotunjiseră ca ai unei păpuși. Fata a început să accelereze ușor, privirea alunecându-i pe lângă adjuncții încătușați, dar uitându-se apoi fix la ei, în oglinda retrovizoare.

— Oamenii ăia sunt legați de bara mașinii? a întrebat ea.

— Da. Au fost băieți răi, am strigat drept răspuns. Pot să opresc asta?

— Regret, dar trebuie să o fac. N-ai decât să tragi, dacă vrei.

Și terminând de vorbit, a călcat pe frâne, a băgat în marșarier și a apăsat accelerația până la podea, stârnind scârțâit de cauciucuri și un nor negru de fum în jur. M-am lovit cu capul de parbriz, apoi mi-am zărit bătrânul Chevrolet venind spre noi cu repeziciune.

— Atenție! am zbierat.

Dar era prea târziu. Bara ei mi-a ciocnit aripa din față și a zgâriat ambele uși. Mașina s-a hurducăit oprindu-se, fata a răsucit butonul casetofonului și s-a aplecat peste mine, strigând la adjuncți:

— Omul ăsta zice că e polițist. E adevărat?

— Doamnă, sunați la biroul șerifului din Cataouatche, a zis ofițerul în vârstă.

Bărbatul stătea sprijinit pe un genunchi, iar fața îi părea chinuită de disconfort.

— Cine-i omul din mașina mea?

— E un căcănar care o să fie făcut una cu pământul, a răspuns tânărul.

Femeia a tras de schimbătorul de viteze, a apăsat accelerația până jos și a trecut din nou ca vântul pe lângă mașina mea. Am simțit cum bara din spate a vehiculului se ciocnește de aripa din față a mașinii mele. Conducea ca o nebună, cu hârtiile zburând pe locul din spate, lacul și pădurea inundată rămânând doar o amintire în urma noastră.

— Îmi pare rău pentru mașina ta. Am asigurare. Sau cred că mai am, a zis ea.

— E-n regulă. Dintotdeauna mi-am dorit să văd țara din interiorul unui uragan. Tot mai ești speriată sau mereu conduci așa?

— Așa cum?

Părul îi zbura în vânt, iar ochii ca doi nasturi albaștri priveau cu hotărâre pe deasupra volanului.

— Mai crezi că sunt un infractor evadat? am între-bat-o.

— Nu știu ce ești, dar l-am recunoscut pe unul dintre ofițeri. E un sadic care și-a frecat măciuca de o clientă de-a mea.

— Clientă?

— Lucrez la serviciul național pentru persoanele cu dizabilități.

— Îl poți băga la închisoare.

— E speriată de moarte. I-a spus că ar fi în stare să o facă iar, apoi s-o închidă ca prostituată.

— Doamne, cucoană, fii atentă! Ascultă, e un restaurant pe piloni chiar dincolo de linia de graniță a ținutului. Parchează acolo, dăm un telefon și îți fac cinste cu prânzul.

— De ce?

— Pentru că ești surescitată și nu mă crezi când îți spun cine sunt. Apropo, ai avut nevoie de curaj pentru ce ai făcut acolo.

— Ba nu. Doar că nu iau ciudați la ocazie. În ziua de azi dai de o grămadă de situații dubioase. Dacă ești detectiv, de ce conduci o rablă?

— Acum câteva minute nu era chiar o rablă.

— La asta mă refer când vorbesc de ciudați. Probabil ți-am salvat viața, iar tu îmi critici stilul de condus.

„Nu pune la îndoială planul lui Dumnezeu, într-o dimineață orbitoare, sub o galerie de stejari, Robicheaux", mi-am zis. „De asemenea, nu contrazice pe cineva care merge cu o sută patruzeci de kilometri pe oră și împroașcă pietre ca din pușcă în trunchiurile copacilor."

Restaurantul era o clădire șubredă din lemn, cu ferestre acoperite cu plasă, construită pe piloni, deasupra lacului. Reclame cu Metal Dixie 45 și berea Jax erau bătute în cuie peste tot, pe pereții exteriori. Languste nu se mai găseau, așa că am comandat pisică de mare prăjită și niște boluri mici cu tocană de creveți. Cât am așteptat după mâncare, i-am cumpărat fetei o băutură de la bar și am folosit telefonul ca să iau legătura cu birourile Districtului Unu din New Orleans. I-am așezat receptorul la ureche, astfel încât să-l poată auzi pe Clete răspunzând, apoi l-am luat eu.

— Iau prânzul cu o femeie care ar vrea să te audă descriindu-mă, i-am zis partenerului și i-am dat telefonul înapoi ei.

Am văzut-o cum dă să zâmbească, pe când asculta, apoi ochii i s-au strâns, încrețiți, și a izbucnit în râs de-a binelea.

— E revoltător, a făcut ea.

— Ce-a zis?

— Că părul tău e pătat ca al unui scons și că uneori eviți să plătești consumația.

— Clete s-a vrut mereu glumeț.

— Așa faceți voi toți lucrurile? Îi legați pe alți polițiști de mașini, băgați oamenii în sperieți pe autostradă, faceți mișto la telefon?

— Nu chiar. În circumscripția Cataouatche au alte reguli. Mi-am cam depășit teritoriul.

— Cum rămâne cu ofițerii de acolo? N-o să vină după tine?

— Cred că o să fie mai îngrijorați în legătură cu explicațiile date omului pentru care lucrează. După ce mâncăm, mă poți duce înapoi în oraș?

— Trebuie să trec pe la un client, apoi te duc.

Fata a sorbit din cocteilul Manhattan și a ronțăit cireașa de pe scobitoare. M-a văzut urmărind-o cu privirea și și-a întors ochii spre fereastra dinspre lac, unde vântul sufla mușchiul din chiparoși.

— Îți plac cursele de cai? am întrebat-o.

— N-am fost niciodată.

— Am abonament la un club. Ai vrea să mergi mâine seară, dacă am mașina gata?

Ea s-a oprit, iar privirea-i de un albastru electrizant s-a plimbat peste chipul meu.

— Cânt la violoncel într-un cvartet de coarde. Avem repetiție mâine seară, a răspuns.

— Ah...

— Dar o să terminăm probabil până la opt și jumătate, dacă nu-i prea târziu. Locuiesc lângă parcul Audubon, a completat fata.

„Vezi, nu te contrazice cu destinul, iar lucrurile o să meargă strună până la urmă“, mi-am spus în gând.

Dar treburile nu au mers bine a doua zi, în district. Nu mergeau niciodată când trebuia să am de-a face cu tipii de la Moravuri sau, în special, cu sergentul Motley. Era de culoare, fost soldat de profesie, dar avea prea puțină înțelegere pentru oamenii lui. Odată, un bețivan negru, aflat în celulă, îi făcea zile fripte lui Motley strigând: „Negroteiu`[12] omului alb cu insigna și arma albului“, iar Motley l-a acoperit din cap până-n picioare cu întreg conținutul unui tub de Mace[13], până ce gardianul i-a dat dat peste mână.

Dar în legătură cu Motley aveam o altă amintire, mult mai sumbră. Înainte să fie făcut sergent și transferat la Moravuri, lucrase ca aprod la tribunal și avea ca datorie escortarea prizonierilor din închisoare spre audițiile din timpul dimineții. Avea vreo șapte cu el în lift, legați cu un lanț de încheieturi, când un incendiu stârnit la subsol a ars circuitele electrice și a făcut liftul să se oprească între etaje. Motley a ieșit pe deschiderea de urgență din plafonul cabinei, dar cei șapte prizonieri au murit asfixiați de fum.

— Ce vrei să știi despre ea? m-a întrebat sergentul.

Era obez și purta o mustață groasă, iar scrumiera lui dădea pe-afară de chiștoace.

— Ai arestat-o de trei ori într-o lună: de două ori pentru acostare și o dată pentru posesie de droguri. Trebuie să te fi interesat, am zis.

---

[12] În orginal, *knee-grow*, care se pronunță ca „negro“, termen nepotrivit pentru a indica o persoană de culoare.

[13] Marcă de spray paralizant.

— Era o puicuță de zece dolari, o adevărată ratată.

— Nu-mi spui prea multe, Motley.

— Ce-i de spus? Inhala cocaină și făcea laba la tipi într-un salon de masaj, pe strada Decatur. Era genul de curvă pe care o spintecă vreun client sau căreia îi dă foc peștele. Cum ziceam, o victimă. O fată de la țară care voia să dea lovitura.

— Cine i-a plătit cauțiunea?

— Probabil peștele ei. Nu-mi amintesc.

— Cine era?

— Nu țin minte. La fiecare două luni apare câte un derbedeu nou la conducerea afacerii.

— Știi pe cineva care să fi avut vreun motiv să-i injecteze o supradoză?

— Da` de ce nu mă-ntrebi și de numărul de la pantofi?! De când a devenit ea cazul tău, zău așa? Am auzit că ai pescuit-o pe brațul râului din circumscripția Cataouatche.

— Am un interes personal. Uite, Motley, noi cooperăm cu voi. Ce-ar fi să întorci și tu un pic favorul?

— Ce ai impresia că știu eu? Ți-am zis că era doar o curvă fără minte. Sunt toate croite pe același calapod. Oricum, pierdusem contactul cu ea.

— Ce vrei să zici?

— Am dat iama în salonul de masaj de câteva ori și ea nu mai lucra acolo. Una dintre celelalte târfe a zis că Julio Segura o luase la el. Asta nu înseamnă însă nimic. Face așa tot timpul, apoi se satură de ele, le dă câteva pungulițe de heroină mexicană și-l pune pe șoferul ăla pitic al lui să le conducă la o stație de autobuz sau înapoi în cuib.

— Ești incredibil.

— Ai impresia că pe un tip ca el îl interesează să omoare curve? Șterge-o, Robicheaux. Îmi irosești timpul.

Cincisprezece minute mai târziu, căpitanul Guidry a intrat în biroul pe care-l împărțeam cu Clete. Avea cincizeci de ani, locuia cu mama lui și făcea parte din Cavalerii lui Columb. Dar de curând începuse să iasă cu o văduvă de la departamentul alimentării cu apă a orașului și știam că era ceva serios din moment ce începuse să facă un transplant de păr. În scalpul lui lucitor și chel erau acum înfipte mici petice rotunde cu noile fire de păr, astfel încât capul îi arăta ca o stâncă pe care încep să crească ierburi. Dar era un administrator bun, un tip corect și de multe ori încasa bobârnacele pentru noi, când nu avea niciun motiv.

— Au sunat de la AAA[14] și-au spus că ți-au ridicat mașina, m-a anunțat el.

— Foarte bine, am răspuns.

— Ba nu. Au mai spus că probabil cineva ți-a spart toate geamurile cu un ciocan sau o bâtă de baseball. Ce s-a întâmplat acolo, cu oamenii șerifului, Dave?

I-am povestit, în timp ce mă privea inexpresiv. I-am amintit de asemenea și de Julio Segura. Cletus își ținea fața îngropată în sertarul nostru cu dosare.

— N-ai inventat nimic? Tu chiar ai prins cu cătușe de mașină doi adjuncți ai șerifului? a întrebat căpitanul.

— Nu eram într-o poziție prea avantajoasă, căpitane.

— Păi, pesemne că i-ai pus la punct, din moment ce nu ți-au mai făcut nimic altceva – în afară de faptul că ți-au remodelat geamurile. Vrei să-i pui un pic pe jar? Pot

---

[14] American Automobile Association.

să duc vorba la biroul secretarului general de stat și îi va zgâlțâi probabil nițel.

— Clete și cu mine vrem să mergem la bârlogul lui Segura.

— Cei de la Moravuri îl consideră teritoriul lor, a replicat căpitanul.

— E vorba despre uciderea unui polițist. Acum e teritoriul nostru, am răspuns.

— În regulă, dar fără șmecherii, a zis. În momentul ăsta nu avem niciun motiv legal să ne aflăm acolo.

— OK.

— Doar vorbiți, dați-i de înțeles că ne ajung la urechi niște lucruri neplăcute.

— Bine, căpitane.

Bărbatul și-a scărpinat cu unghia unul din implanturile de pe scalp.

— Dave...

— Da, domnule.

— Uită ce-am spus. Îl amenință pe un polițist din New Orleans și n-o să tolerăm așa ceva. Vâră-i capul în closet. Zi-i, de asemenea, că ai primit ordin de la mine.

Leandri, azalee și mirți erau plantați des în spatele gardului din fier forjat ce înconjura enorma peluză albăstruiverzuie a lui Segura. Grădinarii tundeau tufișurile, udau straturile de trandafiri și mușcate, tăiau frunzele veștede din pâlcurile de bananieri. În spate, spre lac, puteam desluși casa albă, din stuc, de două etaje, acoperișul de țiglă roșie, sclipind în soare, palmierii regali, legănându-se lângă piscină. Cineva a plonjat zgomotos de pe o trambulină.

Un bărbat latino-american bine făcut, în pantaloni largi și cu un tricou de golf, a venit la poarta principală și s-a

aplecat spre fereastra mașinii lui Clete. Pe antebrabrațul lui acoperit de păr negru se vedeau contururile șterse ale unor tatuaje. De asemenea, purta la ambele mâini inele grele.

— Vă pot ajuta, domnule? a întrebat.

— Suntem ofițeri de poliție. Vrem să vorbim cu Segura, a răspuns Clete.

— Aveți o întâlnire cu el?

— Amice, tu spune-i doar că suntem aici, a adăugat Clete.

— Are musafiri acum.

— Ai probleme cu auzul? a zis Clete.

— Am o listă cu niște nume. Dacă vă regăsiți pe ea, intrați, dacă nu, stați afară.

— Ascultă, slinos infect...

Fără să-și mai termine propoziția, Clete a coborât din mașină și i-a tras omului un pumn ucigător în stomac. Tipul s-a chircit, cu gura deschisă, de parcă fusese lovit cu un baros, iar ochii îi erau holbați, ca și cum se îneca.

— Necazuri cu digestia? Încearcă cu Tums, a zis Clete.

— Care-i problema ta? l-am luat la rost.

— Acum niciuna, a răspuns și a împins poarta de fier, astfel încât să putem intra.

Bărbatul se ținea de gard cu o mână și se chinuia să-și recapete suflarea. Am condus în sus, pe alee, spre casa din stuc. Am continuat să-l privesc pe Clete.

— Tu n-ai lucrat la Moravuri. Habar n-ai ce jigodii sunt nenorociții ăștia, a explicat el. Când te enervează un slinos ca el, îl calci în picioare. Ca să știe cum stau lucrurile.

— Te-ai îmbătat azi-noapte?

— Mda, dar n-am nevoie de scuze ca să-l burdușesc vreunul dintre tâmpiții ăștia.

— Să nu mai aud, Clete.

— Am intrat, nu? În după-amiaza asta suntem surpriza lui Julio din cutia de Cracker Jacks. Uită-te la adunătura aia de lângă piscină. Pun pariu că am putea să-i urmărim și să-i punem în legătură cu fiecare afacere cu droguri din circumscripțiile Orleans și Jefferson.

Aproximativ doisprezece oameni stăteau împrejurul sau în interiorul piscinei în formă de trifoi. Pluteau pe saltele de cauciuc, în apa turcoaz, jucând cărți pe o masă de piatră decorată cu mozaicuri și pe bănci ancorate la capătul cu apă mică sau ședeau în scaune de grădină, lângă trunchiurile subțiri și cenușii ale palmierilor, pe când o familie de servitori pitici le aducea cocteiluri tropicale, în pahare înalte, pline cu fructe și gheață.

Clete a pășit de-a dreptul peste iarba tunsă, spre o masă aflată la adăpostul unei umbrele, unde un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în pantaloni comozi, de culoare crem și o cămașă galbenă cu papagali albaștri stătea alături de alți doi, cu pielea întunecată ca a indienilor și cu trupuri ca niște hidranți de incendiu. Tipul cu bluza fistichie era una dintre cele mai stranii ființe omenești pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Fața lui era triunghiulară, cu o gură mică, urechi minuscule și ochii complet negri. Trei riduri adânci îi brăzdau fruntea, iar înăuntrul șanțurilor se puteau zări ghemotoace mici de piele. La încheietură purta un ceas digital din aur, cu un ecran negru, și fuma o Bisonte, înfiptă într-un portțigaret. Pe când ne apropiam de masă, cei doi bărbați tuciurii au dat să se ridice ca să-l apere, dar omul cu bluza galbenă cu albastru le-a făcut semn să rămână pe loc. Privirea i s-a îngustat, ca și cum chipul lui Clete i-ar fi plutit prin fața ochilor, ca năzărit dintr-o amintire.

— Ce se-ntâmplă, Julio? a zis Clete. E un tip acolo afară care-și scuipă masa de prânz peste tot prin iarbă. Ar trebui să angajezi niște portari mai cu ștaif.

— Purcel, nu? a spus Segura.

În ochi i se citea că-l recunoaște acum.

— Bun, a făcut Clete. Acum fă legătura și dă-ți seama cine e băiatul ăsta de lângă mine.

Unul dintre tuciurii i-a spus ceva în spaniolă lui Segura.

— Gura, slinosule, a intervenit Clete.

— Ce-ai impresia că faci, Purcel? a întrebat Segura.

— Depinde în totalitate de tine, Julio. Am auzit că răspândești o grămadă de mizerii despre partenerul meu, a continuat Clete.

— El e? a întrebat mafiotul.

Nu am răspuns. L-am țintuit privirea. A pufăit din portțigaretul lui și s-a uitat înapoi la mine fără să clipească, ca și cum ar fi privit mai degrabă un obiect, decât un om.

— Am înțeles că faci mare tărăboi, a spus în cele din urmă. Dar nu te cunosc. Și nici nu am auzit de tine.

— Cred că ești un mincinos, am replicat.

— E dreptul tău. Ce altceva mai ai să-mi transmiți azi?

— Oamenii tăi au ucis o fată de nouăsprezece ani pe nume Lovelace Deshotels.

— Lasă-mă să-ți zic o chestie, ăsta... cum te cheamă, a spus el. Sunt cetățean american. Sunt cetățean pentru că un senator al Statelor Unite a introdus o lege ca să mă aducă aici. Am un fiu în West Point. Nu ucid oameni. Nu mă deranjează să mă sâcâie din când în când Purcel și oamenii lui. Aici se dă *mordida*[15] ca-n Nicaragua. Dar nu-ți permit să vii și să mă acuzi că am omorât pe cineva.

---

[15] Mită (în lb. spaniolă, în text).

A dat din cap spre unul dintre însoțitori, iar acesta s-a ridicat și a pornit către casă.

— Și-ți mai spun ceva. Știi de ce e Purcel aici? Are conștiința încărcată și-i învinuiește pe alții pentru asta. A luat o fată din salonul de masaj din Cartierul Francez și a sedus-o pe bancheta din spate a mașinii. Ăștia-s genul de oameni care-mi dictează mie ce-i moralitatea.

— Ți-ar plăcea să-ți înghiți dinții? a făcut Clete.

— Avocații mei sunt chiar acum pe drum. Vrei să mă amenințі, să lovești oameni – o să-i îmbogățești pe ei. Te adoră.

— Ești un tip alunecos, Julio, am zis.

— Da? Poate și tu ești un băiat drăguț, ca partenerul tău, a răspuns.

— Alunecos ca vaselina, nicio zgârietură sau urmă pe tine, am continuat. Dar dă-mi voie să-ți zic și eu o poveste. Tata a fost vânător în insula Marsh. Îmi zicea așa: „Dacă nu mișcă, nu-l deranja. Dar când începe să-ți sară la genunchi, așteaptă până cască fălcile și scuipă-l în gură." Ce zici de istoria mea?

— Ești om în toată firea. De ce vrei să te prostești? Nu ți-am făcut nimic. Pentru un motiv sau altul cauți necazul cu lumânarea.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai văzut întâmplându-i-se cuiva, Julio? am întrebat.

— Despre ce vorbești? a replicat.

Fruntea îi era încruntată, iar micile ghemotoace de piele din riduri arătau ca niște șiraguri de proiectile BB[16] culoare mov.

---

[16] Proiectile sferice pentru pistoale cu CO_2 (n.r.).

— Am auzit că ai niște brute care lucrează pentru tine. Probabil din vechea gardă națională a lui Somoza, experți în strangularea jurnaliștilor și uciderea preoților catolici.

— Vorbești în dodii.

— Bineînțeles, am zis. Probabil că ai ajuns să vizitezi subsolul vreunuia dintre posturile de poliție ale lui Somoza. I-ai văzut atârnând de brațe, cu un sac înmuiat în insecticid legat în jurul capului. Mureau țipând, orbiți și sufocându-se și chiar și un căcănar ca tine a avut ceva coșmaruri după. Mai știi și despre vulcanul în al cărui crater încins armata îi arunca din elicopter pe sandiniști. Sunt chestii destul de îngrozitoare la care să meditezi, Julio.

— Ce mai pereche ne-au trimis azi! Un polițai de la Moravuri cu aere și încă unul care vorbește ca un marxist, a răspuns.

Unii dintre cei adunați în jurul piscinei au râs.

— Nu înțelegi, am adăugat. Vezi, ție ți se pare că ceea ce le-au făcut ai tăi altora se datora soartei nemiloase. Dar după ce ai scăpat de spectacolul macabru din Managua, te-ai crezut la adăpost. Așa și Somoza. A ieșit din Dodge cu tot cu milioanele, apoi, într-o zi, pe când șoferul îl conducea prin Asuncion în limuzina lui, cu câte o escortă pe motocicletă, în față și în spate, cineva i-a parcat o rachetă de bazooka în poală. L-a făcut lasagna cât ai zice pește. Mă urmărești, Julio?

— Ai de gând să-mi porți sâmbetele, bătăiosule? a întrebat banditul.

— Tot nu pricepi. Uite, e aproape ca-n Biblie. În cele din urmă, cineva tot îți va mânca pomana, și va fi de unde nici nu te aștepți. Poate un polițai de la țară îți pune un revolver de patruzeci și cinci în ceafă și dă drumul la un glonț de-ți face bucăți fața. Sau poate te încătușează în Casa

Pălăriei Roșii din penitenciarul Angola și-ți preschimbă creierul în terci.

— E musai să te-apuci de făcut benzi desenate, a zis.

— Atunci poate că stai la adăpost, lângă piscina ta, cu prostituatele tale și maimuțoii dresați în jurul tău și se întâmplă ceva nelalocul lui, am adăugat.

Apoi i-am luat cocteilul tropical plin de gheață și fructe și i l-am turnat în poală.

S-a ridicat de la masă, dându-și scaunul înapoi cu un scrâșnet și răcâindu-și gheața de pe șalvarii crem, cu chipul năpădit de revoltă și surpriză. Bărbatul bondoc și negricios, așezat vizavi de el, a dat să se ridice. Clete l-a împins din nou jos.

— Începe tu, că terminăm noi îndată, Paco, a spus.

Tipul negru a rămas așezat și a apucat strâns brațele din fier forjat ale scaunului, holbându-se la Clete cu o față la fel de plată și plină de o violență latentă, ca o tigaie.

— Gata, bun băiat, a zis Clete.

— Ieșiți de aici! a izbucnit Segura.

— Asta-i doar ca aperitiv. Tipii de la Omucideri sunt o echipă creativă, am explicat.

— Sunteți o flegmă pe trotuar, a ripostat.

— Avem un sac plin de premii surpriză pentru tine, Julio. Dar la final te voi trimite înapoi la răsadul de roșii[17], am replicat.

— Am tipi care pot tăia câte o bucățică din tine, pentru tot restul vieții tale, a reacționat Segura.

— Mie-mi sună a amenințare la adresa unui ofițer de poliție, a zis Clete.

---

[17] Aluzie la o anecdotă italiană; înțelesul aproximativ este acela de „locul crimei".

— Nu intru în jocul tău, *maricón*[18], a continuat Segura. Sunteți amatori, ratați. Uitați-vă în spatele vostru. Mai aveți chef de îmbrâncit oameni?

Doi bărbați își parcaseră automobilele Continental de culoare galben-canar la capătul aleii și acum pășeau pe iarbă, spre noi. Amândoi arătau ca o pereche îmbunătățită de garanți.

— Whiplash Wineburger, ridicat din mormânt, a spus Clete.

— Credeam că fusese exclus din barou, pentru mituirea unui jurat, mi-am amintit.

— Ăla a fost frate-său. Whiplash e prea deștept pentru așa ceva, a replicat Clete. Specialitatea lui e frauda cu asigurări și jecmănirea propriilor clienți.

— Cine-i unsurosu` de lângă el?

— Un legiuitor latino-american care-și plimbă fundul pe aici de ani buni.

— Am auzit că ai avea pile sus-puse. Tipii ăștia au nevoie de spor în vele într-o zi cu vânt, i-am spus lui Segura.

— *Me cago en la puta de tu madre*[19]! a replicat.

— Voi, cârnaților, aveți două minute să dispăreți de aici, a spus avocatul.

Era zvelt și bronzat, ca un bătrân jucător profesionist de tenis, și purta o geacă sport bej, o cămașă galbenă, deschisă la gât și ochelari fumurii.

— Așa aveam de gând. Cartierul ăsta se duce dracului cu repeziciune, pare-mi-se, a zis Clete.

---

[18] Termenul peiorativ pentru „homosexual“ (în lb. spaniolă, în text) (n.r.).

[19] Înjurătură în lb. spaniolă (n. r.).

— Apropo, Wineburger – am intervenit eu – pune-te la punct cu legea aia a ta pentru taxe. Am auzit că Fiscul e pe cale să arunce un ochi pe registrele contabile ale lui Segura.

— Zău? Ai pe cineva la Casa Albă? a întrebat.

— Se știe în toată clădirea Biroului Federal. Nu ți-ai făcut temele, am adăugat.

Ne-am întors la mașina noastră și i-am lăsat pe Segura și pe avocatul lui holbându-se unul la celălalt.

Am condus înapoi pe drumul de lângă lac, spre autostrada Pontchartrain. Palmierii se scuturau de-a lungul malului, iar valuri mărunte înălbeau cu spumă suprafața apei. Câteva bărci cu pânze virau cu greu prin vântul puternic.

— Crezi că i-am băgat sula-n coaste? a întrebat Clete.

El conducea fără să mă privească.

— Vom vedea.

— Chestia aia cu Fiscul a fost bestială.

— N-ai ceva să-mi spui, Clete?

— Acum trebuie să mă spovedesc, sau ce?

— Nu-mi place să văd un tip ca Segura luându-mi la mișto partenerul.

— S-a întâmplat acum trei ani. Mă despărțisem de nevastă și eram singur de șase săptămâni.

— Ai lăsat fata să plece?

— Nici nu a fost arestată. Era o informatoare. O plăceam.

— De-asta i-ai băgat tipului ăluia pumnul în stomac?

— În regulă, nu mă simt împăcat cu ideea. Dar îți jur, Dave, n-am avut niciodată parte de servicii gratuite, datorate insignei, și n-am trișat niciodată.

Și-a întors fața buhăită și zgâriată către mine.

— Atunci te cred.

— Fă-mi cinste cu o gogoașă și o cafea la Café du Monde.

Peste lacul Pontchartrain se adunau norii unei rafale de după-amiază. La orizont, cerul se făcuse verde, iar valurile măturau acum tot lacul. Puținele bărci rămase în larg erau pline de stropi și spumă și lopătau prin vânt, îndreptându-se spre docurile lor. Când am întors pe autostradă, începuse să plouă cu stropi mari, lătăreți, apoi pe mașina lui Clete s-a auzit deodată uruitul șiroaielor, ca și cum ar fi fost o armată de ciocănele.

Orașul era îmbibat de apă și ploaia șiroia peste tot când am mers să o iau de acasă, de lângă parcul Audubon, pe Alice Ballard, asistenta socială. Lămpile stradale luminau copacii încețoșați de pe esplandă, pe strada St. Charles; șinele lucioase și vechile tramvaiele verzi luceau vag în lumina apoasă, iar reclamele aburite de neon, ferestrele strălucitoare și mânjite de ploaie ale restaurantelor și farmaciei din colț erau parcă un fragment dintr-un peisaj nocturn de prin 1940. Acestă parte a New Orleansului nu părea nicicând să se schimbe și, cumva, constanța ei în fața zilei de ieri, într-o noapte ploioasă de vară, îmi alunga întotdeauna propriile temeri despre timp și moarte. Acest soi de visare m-a făcut neatent, m-a determinat să ignor mașina care a parcat lângă mine și m-a lăsat să trec pe lângă ea, pe trotuar, cu presupunerea vanitoasă că doar celor ca Segura li se întâmplă lucruri din senin.

3

Trăia într-o casă terasată veche, din cărămidă, legată de alte câteva locuințe printr-o verandă comună și o peluză năpădită de tufișuri. Am auzit pași în spatele meu, m-am întors și am văzut cu coada ochiului trei bărbați care glumeau, ducând cu ei o sticlă de vin, împachetată într-o pungă de hârtie. Nu le-am mai dat atenție după ce au cotit spre o casă luminată, unde era în toi o petrecere.

Fata mi-a zâmbit când a deschis ușa. Purta o rochie albastră, transparentă la umeri, iar buclele ei blonde se ițeau de sub o pălărie largă din paie. Arăta foarte drăguț, pe fundalul luminii, iar atunci nici că mi-a mai păsat dacă ajungeam la hipodrom sau nu. Apoi am văzut cum privirea i se concentrează pe ceva din spatele meu, iar expresia de pe chip i s-a schimbat complet. Am auzit pașii de pe verandă, venind repede în urma mea. Tocmai când mă întorceam, unul dintre cei trei bărbați m-a împins în sufrageria lui Annie Ballard și a țintit direct spre fața mea cu un Browning automat.

— Să nu îndrăznești să-l tragi, jigodie, dacă nu vrei să-ți scot creierul pe nas, a zis el, băgând mâna în interiorul hainei mele sport și scoțându-mi pistolul de calibru .38 de la centură.

Bărbatul era înalt și osos, părul îi era secerat pe creștet, ca o ceapă decojită, iar abdomenul – plat ca șindrila sub catarama voluminoasă din metal a blugilor. Avea un accent din Sudul îndepărtat, de țărănoi veritabil, iar pe brațul drept se vedea un tatuaj cu un craniu rânjind, cu o beretă verde și două baionete încrucișate sub maxilar și inscripția „Omoară-i pe toți... lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă".

Al doilea om era scund și cu pielea măslinie, avea ochii lunguieți ai rasei semitice și un nas coroiat. A trecut repede din cameră în cameră, ca un dihor. Dar cel de-al treilea tip era în mod categoric conducătorul grupului. Își ținea mâinile în buzunarele hainei de ploaie, cu o atitudine relaxată; privirea i se plimba impasibilă în jurul camerei, de parcă ar fi așteptat autobuzul. Avea la vreo cincizeci de ani, burtă și o bărbie rotundă, irlandeză, o gură mică cu colțurile lăsate și obraji pătați de vinișoare albăstrii și roșii. Conturul vag estompat al feței lui, cu sprâncenele încâlcite și părul grizonant și netuns îți lăsau impresia unui membru obosit al Kiwanis[20].

— Nu mai e nimeni, a spus măsliniul.

Vorbea cu un accent din Orientul Mijlociu.

— Știți deja că sunt ofițer de poliție? am întrebat încet.

— Știm o grămadă despre tine, domnu' locotenent. Ți-ai făcut numele tare cunoscut în ultima vreme, a răspuns omul în haina de ploaie.

— Credeam că Segura e mai isteț de atât, am zis.

— Nu știu. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar *tu* nu ești isteț deloc.

---

[20] Kiwanis este o asociație fondată în 1915 și alcătuită din voluntari care doresc să construiască împreună o comunitate mai bună.

A scos relaxat un revolver din buzunar și a dat din cap spre bărbatul cu tatuaj. El s-a dus în baie, mi-a aruncat pistolul de .38 în vasul de toaletă și a pornit robinetele din cadă. Sub pălărie, ochii lui Annie erau larg deschiși și respira precipitat pe gură.

— Îmi vin prieteni în vizită, a zis.

— D-aia ți-ai pus pălărie, a replicat tipul cu tatuaj, din pragul ușii de la baie.

Părul îi era tuns atât de aproape de scalp, încât lumina îi făcea craniul să strălucească ca-ntr-o aură. Ținea în mână o rolă mare de bandă adezivă.

— O să ies afară, a spus Annie.

Chipul ei era îmbujorat și pătat, de parcă ar fi avut febră, iar vocea îi răsuna cumplit de tensionată.

— Am prieteni la casa vecină și afară, în curte și în blocul alăturat și pot auzi totul prin pereții ăștia, iar voi n-o să ne faceți nimic...

— Annie, am șoptit.

— O să plecăm acum, iar ei n-o să ne facă rău, a adăugat.

— Annie, taci, am spus. Oamenii ăștia au ceva de rezolvat cu mine, apoi vor pleca. Nu e nevoie să faci nimic acum.

— Ascultă vocea experienței, a comentat tipul în haina de ploaie.

— Nu, a ripostat ea. N-o s-o facă. Ies în momentul ăsta. Sunt oameni slabi, altfel n-ar avea arme.

— Pizdă proastă, a zis tatuatul și și-a rotit pumnul spre ceafa lui Annie.

Pălăria i-a zburat în aer și fata a căzut în genunchi, cu chipul albit din cauza șocului. A rămas aplecată și a început să plângă. Erau genul de lacrimi izvorâte dintr-o durere veritabilă și profundă.

— Nenorocitule, am spus.

— Duceți-o în spate, a ordonat șeful.

Ceilalți doi i-au dus brațele la spate și i-au prins bandă adezivă la încheieturi și pe gură. Părul creț îi atârna pe față, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi. Cei doi au început să o împingă spre dormitor.

— Bobby Joe, să nu faci nimic în afară de treaba pentru care am venit, i-a spus liderul.

— Voiai să iasă pe verandă? a ripostat Bobby Joe, omul cu tatuaj.

— Nu asta am vrut să spun. *Nimic, în afară de treaba pentru care am venit*. Pricepi?

— Sunt gagici mai bune, pentru doi dolari, în Guatemala.

— Ține-ți fleanca, leag-o de glezne și vino înapoi, a zis tipul în impermeabil.

— Cine sunteți? am întrebat.

— Ești implicat până peste cap, domnu' locotenent. Nu sunt încă sigur cât de mult îți dai seama. Asta e problema pe care trebuie să o rezolvăm în noaptea asta.

— Îți dau altceva de rezolvat. O să v-o plătesc pentru tot ce se întâmplă aici.

— Presupui cam multe.

— Da? Putem face New Orleansul un loc tare neprimitor pentru gunoaiele albe care bat femei. Sau pentru spioni boșorogi.

Părea amuzat.

— Ai impresia că mi-ai dat de cap? a zis.

— Miroși a federal de la o poștă.

— Cine știe, în ziua de azi, cu situația locurilor de muncă...? Dar măcar tu ești un profesionist și recunoști trăsăturile unei persoane. Deci știi că Bobby Joe și Erik de

acolo sunt angajați ca ajutoare și nu-s deloc profesioniști. Câteodată se lasă purtați de val. Știi ce vreau să zic? Mai ales Bobby Joe. A avut viață grea în armată, nu-i place autoritatea și în mod clar nu iubește femeile. O combinație cam proastă pentru situația ta. Spune-mi unde e Fitzpatrick și plecăm.

— Cine?

— Mi-era teamă că o să spui asta.

Ceilalți doi bărbați, Bobby Joe și Erik, au ieșit din dormitor, mi-au împreunat brațele la spate și-au apăsat banda adezivă adânc în carne. Îmi puteam simți sângele umflându-mi venele. Apoi omul în haină de ploaie a dat din cap spre Bobby Joe, care m-a tras de păr în jos, cu ambele mâini și și-a avântat genunchiul în direcția feței mele. Am căzut peste măsuța de cafea. Nasul îmi pulsa de durere, iar ochii îmi lăcrimau incontrolabil. Bobby Joe și Erik m-au ridicat fiecare de câte un braț. Parcă mă strângeau niște clești. Apoi Bobby Joe m-a lovit de două ori în stomac; m-am chircit, scuipând pe covor o dâră lungă de salivă.

— Acum ești o jigodie cooperantă, a anunțat Bobby Joe, după care m-au dus în baie.

Cada dădea pe dinafară. Erik a oprit robinetele, iar șeful a lăsat în jos capacul closetului, s-a așezat pe el și și-a aprins o țigară Camel.

— În Vietnam, îi puneam gălbejitului un prosop înmuiat în apă în jurul feței, a explicat el. Era un fel de râu portabil, în care să te îneci. Dar mergea de fiecare dată. Mai bine decât o poantă la telefon. Hai să terminăm, locotenente, ca să nu trebuiască să lungim porcăria asta.

M-au pus în genunchi, aplecat peste cadă. Din nas, îmi picura sânge în apă. Au așteptat o clipă, apoi mi-au scufundat capul.

M-am luptat să ies, dar nu ajuta cu nimic. Parcă aveam genunchii unși cu vaselină; abdomenul era apăsat tare pe buza căzii, iar Bobby Joe se sprijinea cu toată greutatea pe gâtul meu. Pe nas și gură îmi ieșeau bule de aer, am clătinat puternic din cap, cu ochii larg deschiși, cu dinții încleștați, apoi gâtul meu n-a mai făcut față și am tras apă pe nas și în plămâni, ca și cum o serie de uși s-ar fi trântit de perete pentru vecie.

M-au tras în sus în timp ce dădeam zgomotos afară apa și aerul și m-au trântit la picioarele de fier ale căzii.

— Nu-i chiar așa rău. N-ai pățit nimic ireparabil, a spus liderul. Ar fi fost mult mai nasol dacă se ocupau oamenii lui Segura. Are legătură cu tradiția latină. Cred că li se trage de la romani. Știai că Nero s-a sinucis pentru că Senatul i-a trimis vorbă că va fi executat „pe stil vechi“, ceea ce însemna biciuirea până la moarte, cu capul înțepenit într-o furcă din lemn? Dacă nu vrei să spui unde e Fitzpatrick, poți să scrii pe o bucată de hârtie. E ciudat cum atâta lucru îi face pe unii să se răzgândească.

Inima îmi pulsa cu sălbăticie, respirația mi se zbătea în gâtlej.

— N-am auzit niciodată de distrusul ăla, am zis.

L-am simțit pe Bobby Joe ridicându-mă de un braț.

— Stai un pic, a intervenit omul cu impermeabilul. Locotenentul nu e un tip rău. Doar că nu știe ce-i la mijloc. Dacă ar ști, probabil s-ar da de partea noastră. Fitzpatrick probabil că ți-a bălmăjit niște baliverne patriotice și ai avut impresia că-i ajuți pe băieții buni.

— N-am idee despre ce mama dracului vorbești.

— Probabil ești un polițai bun, dar nu ne spune tu nouă că scuturi fiecare tufiș din New Orleans și din

circumscripția Cataouatche pentru o negresă înecată, a spus el.

— De data asta, două minute. O să ciripească, a propus Erik.

Omul în haina de ploaie s-a aplecat și s-a uitat atent în ochii mei.

— Să știi că vorbește serios, a spus. Două minute sub apă. Poate o să supraviețuiești. Câteodată, unii mai mor. Se întâmplă!

— Nu trebuie decât să dea de două ori din cap și respiră cât aer vrea, a adăugat Bobby Joe.

M-a smucit de mână în sus, ridicându-mă pe jumătate, și a început să mă tragă din nou peste gresia udă, spre marginea căzii. Dar de data asta eram leoarcă de apă și sudoare și am alunecat din încleștare, am căzut în fund și i-am tras una cu călcâiul pantofului cu pingele din piele, ca un ciocan, direct în coaste. Nu fusese pregătit pentru așa ceva și am simțit un os trosnind ca un băț. Sângele i s-a scurs din obraji, limba îi atârna roz între dinți, pielea i se crispase pe craniu, ca și cum ar fi absorbit o durere și o furie incontrolabile.

— Vai, n-ar fi trebuit să faci așa ceva, a zis tipul în impermeabil.

Erik m-a smucit de păr și m-a dat cu capul de cadă. Am dat șuturi la nimereală, dar picioarele mele nu loveau decât aerul. Apoi Bobby Joe și-a strâns brațele puternice în jurul gâtului meu și mi-a băgat din nou capul înăuntru. Trupul îi tremura, înțepenit de o energie crudă și violentă și am știut că toate temerile mele trecute – de a fi împușcat de un psihopat, tâlhărit de un drogat ori de a călca pe vreo mină în Vietnam – fuseseră doar griji stupide ale tinereții. Adevăratul meu inamic fusese întotdeauna un iubitor de

țărănoi, care avea să mă țină cu capul în jos pe pieptul lui, pe când sufletul urma să mi se scurgă printr-o gaură verde și udă, de porțelan, în jos, spre adâncurile râului Mekong. Acolo pluteau trupurile altor bărbați înmuiați de sudoarea ostenelii și familii întregi de civili, cu fețele încă străbătute de neîncrederea și șocul unui atac armat, iar mai departe, pe fundul năpădit de mușchi al unei platforme petroliere de pe coasta Golfului Mexic, era tata, care mă aștepta, purtând casca, și salopeta, și ghetele de foraj cu vârf metalic, după ce se înecase acolo, cu douăzeci de ani în urmă.

Apoi brațele lui Bobby Joe mi-au eliberat gâtul, ca și cum s-ar fi plictisit de mine, și m-am prăbușit, chircit și gâfâind, pe podea. Zăceam cu un ochi lipit de gresia udă.

— Ieși afară și vezi ce-i! a ordonat bărbatul în haina de ploaie.

Bobby Joe s-a ridicat, a pășit peste mine și a dispărut.

— Te-ai răzgândit în legătură cu Fitzpatrick? m-a întrebat șeful.

Nu am putut răspunde. De fapt, în acel moment, nici nu-mi puteam aduce aminte numele. Apoi l-am auzit pe Bobby Joe în prag.

— Târâtura și-a dezlegat picioarele de la capul patului și a aruncat o lampă pe fereastră. Toată curtea din spate e plină de oamenii de la o petrecere, a zis.

— E timpul să zburăm, a anunțat bărbatul în impermeabil.

Omul s-a ridicat și și-a aranjat părul când a trecut pe lângă mine.

— Ai mare noroc în noaptea asta, domnu' locotenent. Dar lasă să-ți fie învățătură de minte. Nu încerca să joci în ligi înalte. E o viață de căcat, crede-mă. Riscuri mari,

o grămadă de nebuni peste tot, prea puține beneficii, ca bucățica aia din camera vecină. Ai *cojones*, dar data viitoare Erik și cu Bobby Joe o să ți le taie.

Apoi au dispărut în beznă, pe ușa din față, ca trei arlechini macabri, care, echipați cu bâte de baseball, vizitau pe neașteptate lumea liniștită a oamenilor obișnuiți.

Trei mașini de patrulă de la Districul Doi, o ambulanță și un camion de pompieri au răspuns apelului de urgență al vecinilor. Pe case și copaci se reflectau lumini albastre și roșii, rotitoare; peluza și casa erau pline de polițiști, paramedici, pompieri în haine galbene, vecini bând bere și *sangria*, oameni scriind pe *clipboard*-uri și vorbind prin stații pârâitoare și toate nu aveau absolut nicio însemnătate. Orice polițist sincer ți-ar spune că rareori prindem răufăcătorii în urma investigațiilor sau a proceselor detectivistice; cu alte cuvinte, dacă nu-i surprindem în flagrant, este destul de probabil să nu-i prindem deloc. Când ajungem să-i capturăm, se întâmplă adesea cu ajutorul informatorilor sau pentru că își dau singuri cu stângul în dreptul (condus sub influența alcoolului, plăcuțe expirate de înmatriculare, scandaluri în bar). Nu suntem noi isteți, sunt ei proști.

De asta erau federalii făcuți să dea atât de prost la finalul anilor `60 și începutul anilor `70, când nu reușeau să aresteze o gașcă de puști de colegiu, care sfârșeau pe lista celor mai căutați zece infractori. În loc să se ocupe de psihopați predictibili ca Alvin Karpis[21] și Charles Arthur Floyd[22], FBI-ul trebuia să le-o ia înainte absolvenților de engleză de

---

[21] Gangster american din perioada Marii Depresiuni. A fost întemnițat la Alcatraz, timp de douăzeci și șase de ani.

[22] Spărgător de bănci american din anii `30 ai secolului trecut. A fost omorât de un polițist.

la Brandeis și Wisconsin, care aruncau în aer laboratoare de cercetare și tâlhăreau bănci și camioane blindate și apoi își reluau traiul liniștit din suburbii. O vreme, amatorii au distrus ideea de infracționalitate pentru toată lumea.

Ultimul care a plecat a fost detectivul a cărui prezență la locul faptei fusese solicitată de mine. A amprentat ușile, dormitorul, baia, m-a privit dând din umeri și a ieșit pe ușă fără un cuvânt, ceea ce era modul lui de a-mi spune că se gândea la efortul zadarnic la care tocmai îl supusesem.

— A găsit ceva? a întrebat Annie.

Ea stătea la masa din salon, cu un păhărel de whisky între degete. Chipul îi era palid, vocea și ochii albaștri apatici.

— Totul a fost probabil compromis. Oricum, amprentele nu ne ajută niciodată cu mare lucru, nu dacă avem un cadavru sau pe cineva în arest. Chiar dacă anchetatorul are un set întreg de amprente cu sânge, tot e nevoit să le compare cu zeci de mii de urme din dosare și e la fel de distractiv ca găsirea unui ac, cu ochii închiși. De asta arăta așa bucuros când a plecat de aici. Uite, îmi pare rău, am adus necazul în casa ta. Am fost neglijent în seara asta. Trebuia să-mi dau seama de tipii ăia, de când s-au dat jos din mașină.

— Nu a fost vina ta.

Vocea ei răsuna plată, distantă.

— Cred că ar fi fost bine să mergi cu ambulanța. O contuzie poate uneori să fie înșelătoare.

— N-are nimic de-a face cu o contuzie.

M-am uitat la chipul ei pal, epuizat.

— Ascultă, lasă-mă să merg la barcă și să-mi schimb hainele și te scot la un restaurant italian, pe lac, unde servesc o lasagna de-ți frânge inima, am propus.

— Nu cred că pot să plec niciunde acum.

— Bine, mă duc la cel chinezesc de pe St. Charles și aduc ceva de-ale gurii pentru amândoi. Nu lipsesc decât câteva minute.

Și-a țintuit o clipă ochii în gol.

— Te-ar deranja să nu pleci nicăieri, pentru o vreme? a întrebat.

— În regulă, dar uite – fără băutură. În loc de asta, îți pregătesc o cană de lapte cald și o omletă.

I-am luat paharul de whisky dintre degete. Apoi ochii ei s-au agățat disperați de ai mei, gura a prins a-i tremura, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— M-a pipăit peste tot, a zis ea. Peste tot. Pe când celălalt se uita.

Începuse să plângă de-a binelea acum, cu bărbia în piept și umerii scuturându-se.

— Ascultă, Annie, ești o persoană curajoasă, am spus. Tu nu știi, dar mi-ai salvat viața. Câți oameni ar face ce ai făcut tu? Majoritatea doar cedează când violența își face loc în viețile lor. Un tip ca ăla îi poate face rău unei persoane ca tine.

Avea brațele încrucișate strâns peste abdomen și-și ținea fața întoarsă în jos, spre masă.

— Vino în sufragerie și stai cu mine pe canapea, am propus.

I-am petrecut un braț peste umeri și am condus-o spre divan. M-am așezat lângă ea și i-am luat mâinile într-ale mele.

— Ce se întâmplă în afara noastră nu contează. Sunt lucruri asupra cărora nu avem control. Cum ne descurcăm cu ele, cum reacționăm – asta e important. Nu te superi pe tine însăți și nu te rușinezi când răcești, nu? Ascultă, o

să fiu sincer cu tine. Ai mai mult curaj ca mine. Am fost pus în situația în care mi s-a întâmplat un lucru cumplit și n-am avut tăria ta.

Annie a înghițit, ochii i s-au deschis larg și și-a șters obrajii uzi cu încheietura. Chipul îi tresălta ușor la fiecare respirație, dar acum mă asculta.

— Mă aflam în Vietnam, în primele zile ale războiului, am început. Un locotenent șmecher cu o diplomă în litere, care chiar era convins că poate face față situației. De ce nu? Nu fusese așa rău cât timp mă aflasem acolo. VietCongul obișnuia să ne bombardeze cu niște rable japoneze și franțuzești care se topiseră și se îndoiseră împrejurul copacilor. În jumătate din cazuri, le explodau în față. Apoi, într-o zi, treceam printr-o plantație de arbori de cauciuc și am dat nas în nas cu o adunătură de personaje – soldați nord-vietnamezi înarmați cu mitraliere AK-47. Ne-au atras într-o zonă minată și ne-au aruncat în aer. Dacă vreunul încerca să se întoarcă sau să se târască afară, fie-și declanșa o mină drept în față, fie era ciuruit din toate părțile. Am pierdut zece camarazi într-un sfert de oră, apoi căpitanul s-a predat. Ne-au dus printre arborii de cauciuc, spre albia unui râu unde artileria Armatei Republicii Vietnameze omorâse câțiva civili dintr-un sat al VietCongului. În apă și pe maluri erau copii, femei și bătrâni morți. Mi-am imaginat că aveau să ne alinieze și să ne arunce în apă, împreună cu toți ceilalți. În schimb, ne-au luat armamentul și ne-au legat mâinile de copaci cu niște corzi pe care le smulseseră dintr-un pian stricat aflat în casa de pe plantație. Apoi ne-au mâncat rațiile și ne-au fumat țigările și au urinat pe noi, făcând cu rândul. Stăteam pe jos, ca niște câini bătuți, în timp ce ne batjocoreau. L-am învinovățit pe căpitan pentru că se predase.

Aproape că îmi făcea plăcere când se ușurau pe el. Dar s-a întâmplat altceva care, mai apoi, m-a bulversat. Ne-a ochit un elicopter de luptă și, zece minute mai târziu, un grup de jandarmi și cercetași a ajuns pe același câmp minat, ca să ne scoată pe noi. Eram momeala din capcana de șobolani. Puteam auzi zgomotul mitralierelor, îi auzeam pe ai noștri țipând, ba vedeam chiar și sânge și bucăți de trupuri explodând pe trunchiurile de copaci și eram fericit că scăpasem de acolo, plin de urină, dar departe de toată acea teroare, unde tipii ăia mureau, încercând să ne salveze. Am încercat să mă mint spunându-mi că nu am gândit așa, că, oricum, ce-mi trecea prin minte n-avea nicio legătură cu deznodământul sau, în alte dăți, îmi venea să omor fiecare soldat al VietCongului sau nord-vietnamez care-mi ieșea în cale, dar adevărul adevărat al acelei întregi scene, înainte ca niște elicoptere Huey să transforme locul într-un incendiu imens, e că mă bucurasem că altcineva fusese transformat în mâncare pentru câini, în locul meu. La asta mă refer când vorbesc despre a ceda. Tu nu ești genul ăla de fată. Ai un fel special de curaj și nu poate fi compromis de un țărănoi imbecil, pe care o să-l fac terci, dacă o să mai am de-a face cu el.

— Era omenește să simți lucrurile alea. Nu te-ai putut opri, a spus ea.

— Așa e, dar tu ai fost în noaptea asta un soldat cu mult mai bun decât am fost eu în Vietnam, cu excepția faptului că tu nu vrei să-ți atribui niciun merit.

Apoi i-am îndepărtat de pe frunte buclele blonde.

— Și încă un soldat drăguț.

Ochii ei m-au privit fără să clipească.

— Drăguț și brav. E o combinație greu de obținut, am adăugat.

Albastrul ochilor ei – scânteierea copilărească dinăuntrul lor – a făcut ca ceva din mine să se frângă.

— Crezi că poți să mănânci acum? am întrebat

— Da.

— Tata a fost un bucătar foarte priceput. Ne-a învățat pe mine și pe fratele meu vitreg toate rețetele lui.

— Cred că te-a mai învățat și altceva. Cred că ești un om foarte bun.

Ochii ei mi-au zâmbit. I-am strâns mâna încă rece și moale, apoi am intrat în bucătărie, am încălzit un ibric de lapte și am gătit o omletă cu ceapă verde și brânză. Am mâncat pe măsuța de cafea și am văzut cum îi revenea culoarea în obraji.

Am făcut-o să-mi vorbească despre familia ei, despre casă, muzică și muncă, orice îi definea ființa, înainte ca Bobby Joe să o atingă cu mâinile lui iscoditoare. Mi-a spus că crescuse la o fermă de ovăz și sorg din nordul Wichitei, în Kansas, că mama ei era o militantă menonită[23] pentru pace, iar tatăl ei, descendentul oamenilor lui John Brown[24]. A descris Kansasul ca pe un tărâm înverzit și cu pante domoale, străbătut de râuri leneșe, punctat cu pâlcuri de stejari și plopi, un loc vast și fără orizont sub un cer fierbinte și albastru, care se umplea în serile de vară de țârâitul cicadelor. Dar mai era de asemenea și un ținut populat de fanatici religioși, prohibiționiști și îndoctrinați, simpatizanți ai orientării de dreapta, iar

---

[23] Menoniții sunt o sectă religioasă protestantă, apărută în Frizia (Olanda) în secolul al XVl-lea. Menoniții sunt influențați de Anabaptism.

[24] Aboliționist american, care credea că doar o mișcare armată poate răsturna instituția sclaviei din Statele Unite.

la cealaltă extremă găseai militanții împotriva bombei nucleare și zeci de grupuri de apărare a păcii. Părea un spital de nebuni în aer liber. Sau cel puțin așa-i părea ei, pentru că plecase în Tulane să studieze muzica și nu mai părăsise New Orleansul de atunci.

Dar acum somnul își făcea loc pe chipul ei.

— Cred că e timpul ca un copilaș pe care-l știu să meargă la culcare, am propus.

— Nu sunt obosită. Nu chiar.

— A, da?

Am înconjurat-o cu brațul, i-am pus capul pe umărul meu și i-am închis ochii cu vârfurile degetelor. Îi puteam simți respirația ușoară pe piept.

— Nu-s copil. Am douăzeci și șapte de ani, a zis ea, adormită.

Mi-am strecurat celălalt braț pe sub picioarele ei și am dus-o așa în dormitor, unde am așezat-o pe pat. I-am scos pantofii și am tras peste ea cearșaful. Cum stătea așa, pe pernă, s-a uitat la mine și mi-a pus palma pe ceafă.

— Nu pleca, m-a rugat.

— Voi fi pe canapea, în sufragerie. Mâine dimineață luăm micul-dejun în Piața Franceză. Dacă auzi zgomot mai încolo, să știi că sunt eu. Mă plimb mult noaptea, am spus și am stins lumina.

Era adevărat. De obicei nu dormeam bine. Uneori din cauza amintirilor latente din război, dar de ce mai multe ori rămâneam treaz pentru că mă simțeam singur. Nici măcar sfinții călugări nu scriseseră vreodată un elogiu închinat singurătății nocturne. Am urmărit filme la televizor, timp de trei ore, până ce am văzut lumina făcându-se cenușie printre copacii de afară. Când în sfârșit m-a prins somnul, am știut că întreaga strălucire a zilei se afla

la doar un pas distanță, iar celibatul dureros al nopții, convingerile mele etice zdruncinate și toți demonii alcoolului aveau să ajungă singure la o înțelegere, într-o manieră predictibilă și realizabilă.

Omul pe care îl consideram uneori a fi sămânța rătăcită a tatălui meu m-a sunat chiar înainte de prânz și mi-a spus să vin să iau masa la restaurantul lui de pe strada Dauphine. De fapt, fratele meu vitreg, Jimmie, despre care oamenii spuneau că arată de parcă am fi fost gemeni, era un domn, în felul lui. Moștenise de la tatăl nostru simțul umorului și corectitudinea; își trata deopotrivă egalii și inferiorii cu respect și-și plătea la timp datoriile de la jocurile de noroc. Se purta, de asemenea, onorabil cu femeile – avea o atitudine aproape victoriană – posibil pentru că mama lui se presupunea a fi o prostituată din Abbeville, deși niciunul dintre noi nu ne-o aminteam. Însă mai era implicat și în pariuri ilegale și contrabandă prin intermediul automatelor de poker și de jocuri, ceea ce îi adusese o asociere amicală, dar periculoasă, cu Didoni Giacano.

Mă înfuriam adesea pe el din cauza acestei afaceri și a atitudinii lui nonșalante față de ea, ca și a altor lucruri pe care le făcea de o viață întreagă, încercând să-mi arate cumva că era diferit de mine și, în același timp, că era mai mult decât fratele meu vitreg și fiul ilegitim al tatălui nostru. Dar nu puteam niciodată să stau prea mult supărat pe el, nu mai mult decât o făceam pe când eram copii, iar el inventa tot felul de năzbâtii care, invariabil, ne aduceau amândurora belele.

Deși era cu cincisprezece luni mai mic decât mine, făceam totul împreună. Am spălat sticle la fabrica de sos iute de pe brațul râului, am jumulit pui pentru cinci cenți

bucata, la abator, am așezat popice la sala de bowling, când puțini puști albi ar fi lucrat în alveolele înclinate la 110 grade, pline de negri răi de gură și năclăiți de sudoare, de popice care explodau și bile care se rostogoleau în viteză și-ți puteau sparge fluierul piciorului în două. Dar din cauza lui am fost amândoi dați afară de la fabrică, pentru că patronul nu ne-a putut deosebi, când fratele meu a încercat să spele sticlele la grămadă, umplând cu ele doisprezece saci de iută și scufundându-le în apa râului. De la abator ne-au alungat după ce Jimmie a decis să simplifice operațiunea și a scos în același timp șaptezeci de pui din cotețe și i-a gonit spre curtea unde trebuia să-i tăiem și apoi să-i opărim în cazanele cu apă; în schimb, zburătoarele s-au speriat, iar unele dintre ele au zburat direct în ventilatorul cel mare din geam și au sfârșit ciopârțite între lamele de metal.

Într-o noapte fierbinte, la sala de bowling a venit un grup de puștani duri care locuiau pe Railroad Avenue și s-au apucat să arunce următoarea bilă înainte ca băiatul de la popice să poate reface aranjamentul. Ăștia erau mucoși dintr-ăia care se distrau sâmbătă noaptea pocnindu-i pe negri cu praștii, bile și rulmenți. Tipii de culoare din alveole nu puteau face mare lucru când erau abuzați de bețivi sau liceeni rebeli, dar Jimmie n-avea niciun fel de autocontrol și întodeauna avea obiceiul să riposteze imediat. Culegea de pe jos patru popice în același timp, în alveola de lângă mine, cu tricoul pătat de noroi și cu sudoarea scurgându-i-se din păr, când o bilă a trecut pe lângă rotula lui și s-a proptit cu un bufnet în opritoarea de piele din spate. O clipă mai târziu, s-a întâmplat din nou. A pus jos rastelul ca să blocheze pista, a mers dincolo, la o altă alveolă, și s-a întors cu o scuipătoare plină cu tabac Red Man,

mestecat. A turnat cocoloașele în gaura pentru deget a bilei, a înfundat-o cu un dop din gumă de mestecat și a dat drumul mingii înapoi pe canal.

O clipă mai târziu, am auzit o înjurătură zgomotoasă. Ne-am uitat pe sub rastele și am văzut un băiat masiv, cu părul tuns periuță, holbându-se la mâna lui cu o expresie oripilată pe față.

— Hei, amice, mânjește-ți un pic și pe nas. Ți-ar sta mai bine, a strigat Jimmie.

Trei dintre ei ne-au ținut calea în parcare, după ce s-a închis sala, și ne-au cărat la pumni pe pietriș timp de cinci minute, înainte ca patronul să iasă, să-i alunge și apoi să ne spună că eram amândoi concediați. Jimmie a alergat după camioneta lor, aruncând cu pietre în cabină.

— Împărțim ziare, a spus el atunci, cu fața înfierbântată, prăfuită și pătată de transpirația uscată. Cine vrea să aranjeze popice toată viața? În ziua de azi se fac bani frumoși cu ziarele.

Amândoi aveam să ne schimbăm mult după ce am plecat la colegiu în Lafayette și aveam să abandonăm, în multe feluri, lumea *cajun* a tatălui nostru. În cele din urmă, eu am intrat în armată și am fost trimis în Vietnam, iar Jimmie s-a înrolat în garda națională, a ipotecat mica locuință și ferma de șapte acri pe care ni le lăsase tata și și-a deschis o cafenea pe strada Decatur, în New Orleans. Mai târziu, urma să cumpere acțiuni la cel mai bun dintre cele câteva restaurante din zonă, să poarte bijuterii scumpe și costume Botany 500 și să se comporte ca oamenii care trăiau în Garden District și făceau parte din Clubul Sudist de Yachting, în primul rând pentru că trăia cu impresia că ei aveau o taină în legătură cu banii și puterea, și el nu o cunoștea, iar prin viața lui avea să se perinde un număr

consistent de femei atractive. Dar de fiecare dată când îl vedeam pe Canal sau în restaurantele lui cu un grup amuzant de afaceriști, cu ochii strângându-i-se vesel în fața umorului lor banal, în memorie îmi pâlpâia scurt o imagine mai veche cu el, ca o oglindă micuță, și redeveneam puștiul în salopetă, zburătăcind un cârd de pui spre un ventilator sau aruncând o piatră spre o camionetă ce dispare în beznă.

Când am intrat, Didi Gee și fratele meu luau masa într-un separeu tapițat cu piele roșie, din spatele restaurantului. Talia și stomacul lui Didi Gee aveau conturul a trei tuburi interioare, stivuite unul peste celălalt. Avea mâinile ca două tigăi, gâtul la fel de gros ca un hidrant, capul acoperit de cârlionți negri – rotund și tare ca o ghiulea. În tinerețe, lucrase ca recuperator pentru un grup de cămătari de peste râul Mississippi, în Algiers – așa se explica și legenda conform căreia ținea mâinile oamenilor într-un acvariu plin de piranha. Mai știam, de asemenea, cu siguranță, că un polițist din Gretna îl pusese la pământ cu un glonț de mărimea unui cotor de măr, înfipt în umăr, refuzase să cheme salvarea și-l lăsase să sângereze de moarte pe trotuar. Doar că mafiotul a supraviețuit și a avut grijă ca polițistul să-și piardă postul, apoi orice altă slujbă pe care a mai încercat să o aibă, până ce, în final, a trebuit să meargă să lucreze pentru Didi Gee ca încasator de pariuri, un soi de artefact uman, jalnic, pe care Didi îl căra peste tot, ca pe o păpușă *voodoo* cu ace înfipte în ea.

Jimmie mi-a zâmbit larg, cu dinții lui albi, ne-am dat mâna și a făcut un semn chelnerului pentru a mă servi cu un platou de friptură și homar din încălzitorul de pe tejgheaua din spate. Gura lui Didi Gee era așa de plină

de mâncare, că a trebuit să-și pună jos cuțitul și furculița și să continue să mestece timp de aproape jumătate de minut, apoi a băut un pahar de vin roșu, înainte să poată spune ceva.

— Cum îți merge, domnu' locotenent? a zis el cu glas egal.

Mereu vorbea de parcă avea nasul înfundat cu zgârciuri.

— Destul de bine, am răspuns. Cum mai e viața, Didi?

— Nu chiar așa mișto, să-ți spun drept. Am cancer la colon. O să-mi taie o parte din mațe și o să-mi coasă gaura. O să trebuiască să merg cu o pungă de rahat atârnată pe-o parte.

— Îmi pare rău să aud asta, am replicat.

— Doctorul meu a zis că ori mă operez, ori mă bat în cuie într-o ladă de pian. Bucură-te că ești tânăr.

Bărbatul și-a îndesat în gură o chiftea înfășurată în spaghete și o jumătate de felie de pâine.

— Am auzit niște zvonuri despre tine, a început Jimmie, zâmbind.

Purta un costum antracit și o cravată gri, iar ceasul lui de aur și inelele îi luceau în lumina blândă din restaurant. De când era copil, se folosise de zâmbet ca să-și acopere vina, pentru a face față problemelor complicate sau ca să-și nege partea bună din el.

— Cum se zice, pe stradă auzi tot felul de aiureli, am răspuns.

— Să joci țonțoroiu pe biluțele lui Julio Segura nu-i deloc o aiureală, a replicat Jimmie.

— Uneori trebuie să-i faci câte unui tip ziua mai interesantă, am zis.

— Pe unii tipi mai bine îi lași în pace, a spus Jimmie.

— Ce-ai auzit? m-am interesat.

— Se vorbește despre interesul mare pentru un polițai de la Omucideri.

— E veche, Jim. Am auzit-o prima dată la Angola, de la Johnny Massina.

— Nu trata problema cu spatele, m-a avertizat Jimmie.

— Vorbim despre niște oameni de cea mai joasă speță, domnu' locotenent, a intervenit Didi Gee. Sunt parțial indieni sau colorați sau ceva. Mi-am cumpărat o casă frumoasă de iarnă în Hallendale, Florida, apoi s-au mutat alături niște columbieni și au transformat toată nenorocirea de curte din spate în grădină de zarzavaturi. Copiii lor s-au pișat de la etajul doi pe mașina mea. Și ăsta e un cartier în care nu intri fără trei sute de miare. Au pus găinaț proaspăt de pui pe răsadurile de roșii. Mirosea de-ți muta nasul din loc.

— De ce m-ai chemat la masă, Jimmie? am întrebat.

— Julio Segura e un mare gunoi. Nu urmează regulile nimănui. Nici pe ale tale, nici pe ale lui Didi. Sunt o grămadă de persoane care l-ar vrea dispărut. Dar el umblă în continuare, iar asta pentru că anumiți oameni și-l doresc aici. N-aș vrea să te văd pățind ceva rău, pentru că ai descoperit o chestie care nu înseamnă nimic.

Apoi Jimmie a tăcut. Didi Gee s-a oprit din mâncat, și-a aprins o țigară și a aruncat chibritul ars pe farfuria goală.

— Sunt vreo doi tipi care au lucrat pentru mine. Acum nu mai lucrează, a zis el, dar își mai petrec câteodată timpul prin locurile pe unde am eu afaceri. Le place să pălăvrăgească despre ce se mai întâmplă prin oraș. Așa cum o să-ți confirme și Jimmie, nu mă interesează

bârfa. De asemenea, tipii de care-ți spun sunt din ăia pe care îi trag sculele înainte. Nu-mi irosesc timpul gândindu-mă la ce ar avea de spus băiețașii ăștia. Să-ți zic sincer, domnu' locotenent, mi-am schimbat mult părerile despre oameni, în ultima vreme. Cred că-i de vină vârsta și boala asta cumplită din colonul meu. Sunt soiuri de oameni cu care nu mai vreau să am de-a face. Cum ar fi cei de care îți povesteam. Dacă mi-ai cere să-ți zic mai târziu numele lor, ar trebui să recunosc sincer că nu mi le amintesc. Cred că-i un blocaj mental când vine vorba de unele jigodii pe care am fost forțat să le angajez în serviciul meu.

— Nu prea le am cu numele zilele astea, Didi, am replicat.

— Pentru că povestea asta, dacă e adevărată, e oribilă și arată ce fel de scursuri a permis țara să-i treacă granițele, a continuat. Negresa ta a fost prostituată la salonul unui slinos care locuiește lângă lac. Slinosul – și folosesc cuvântul ăsta pentru că e o adevărată stârpitură – are numai gagici în cap și le mută ba în vilă, ba afară, pentru că e în primul rând un ciudat al dracului de care nicio femeie normală nu s-ar atinge, decât dacă ar fi oarbă. Așa că negresa s-a instalat în casă, iar ciudatului chiar i s-au aprins călcâiele după ea. Fata a crezut că o să curgă doar râuri cu lapte și miere de atunci încolo. Slinosul îl lasă pe șoferul lui pitic să o conducă prin tot orașul, îi dă toate hainele pe care și le dorește, îi dă toată cocaina pe care și-o dorește, o prezintă altor slinoși ca el, de parcă n-ar fi doar altă gagică cu un cur de zece dolari și creierul de cinci cenți. Dar tipa nu știa că tipul ăsta aruncă amantele cum ar arunca Jimmie Durante un șervețel Kleenex. Într-o dimineață, după ce femeia s-a îmbătat și a

vomat în piscina lui, tipul i-a zis piticului să o ducă înapoi la salon. Dar slinosul nu și-a dat seama cât de mare era ambiția fetei ciocolatii, care crescuse scoțând cartofi dulci din pământ cu degetele de la picioare. Pentru că tipa asta avea urechi și o memorie ca hârtia de prins muște. În tot timpul în care-și vârâse paie de plastic pe nas sau și-o trăsese cu gagiu', prinsese unele informații babane, și mă refer aici la treburi guvernamentale, militare, cu care se joacă ciudatul și alți slinoși.

— La ce te referi când spui „guvernamentale“? am întrebat.

— Repet bârfa, nu analizez. Nu mă interesează. Cred că cei de la Imigrări ar trebui să-i ducă pe oamenii ăștia la o fabrică și să-i facă săpun. Fata a încercat să-l strângă cu ușa. Așa a scăpat de-a binelea din salon. Au scos-o la pescuit pe brațul râului și i-au dat să-și injecteze până i s-au încrucișat ochii. Când nu a reușit singură, au descărcat în ea o supradoză care i-a scos inima pe gură.

— Apreciez povestea, Didi, dar m-aș simți jignit dacă aș crede că ai impresia că treaba noastră e să-ți alungăm competiția din oraș.

— Îmi rănești sentimentele, a răspuns omul.

— Pentru că știam deja aproape tot ce mi-ai povestit, mai puțin partea cu afacerile guvernamentale și militare. Nu ești foarte clar în legătură cu asta. Bag seama că îți alegi informațiile. Nu cred că-i bine pentru un om cu trecutul tău și care se bucură de respectul multora din departament.

— Am fost sincer, domnu' locotenent. Nu mă prefac că înțeleg însemnătatea lucrurilor pe care mi le povestesc unii oameni, care mai și mint.

— Ești un om matur, Didi. N-ar trebui să mă tratezi ca pe-un copil.

A scos fum pe nas și și-a zdrobit țigara în farfurie. Ochii lui negri au lăsat pentru un timp să se vadă ce gândea.

— Nu știu în ce e băgat. Nu-i ca orice altă afacere de prin oraș, a spus.

A făcut o pauză înainte de a vorbi iar.

— Un tip a spus că fata chicotea, zicând ceva de niște elefanți, înainte să o arunce în apă. Dă-ți și singur seama.

Câteva minute mai târziu, Didi Gee a plătit nota, și-a chemat cei doi zdrahoni care-l așteptau la bar și a plecat. În locul în care stătuse așezat, tapițeria roșie arăta de parcă ar fi fost zdrobită cu o bilă de oțel.

— Când iese, dă bacșișuri tuturor din local. Sub toată fațada asta, e un om puțin cam nesigur, a meditat Jimmie.

— E un psihopat, am replicat.

— Sunt oameni și mai răi.

— Crezi că e drăguț să te joci cu personaje ca el? Mai bine te-ai gândi serios dacă îi aperi spatele. Tipii ca Didi Gee nu-și fac parteneri de florile mărului. Altcineva încasează mereu loviturile pentru ei.

Jimmie a zâmbit larg.

— Ești un frate pe cinste, a spus. Dar îți faci prea multe griji pentru mine. Ține minte că eu eram cel care ne scotea mereu din necazuri.

— Asta pentru că tot tu ne băgai în ele.

— Nu sunt eu ăla care aproape a murit înecat într-o cadă, azi-noapte. Frățioare, ai aruncat o găleata de rahat într-o cușcă cu hiene.

— Cum ai aflat de noaptea trecută?

— Nu te mai gândi la cum aflu eu una și alta sau ce fac cu Didi Gee. Păzește-ți mai bine propriul fund, sau slinoșii ăia o să ți-l pună la uscat.

— Ce crezi că înseamna chestia aia cu elefanții?

— De unde dracu' să știu eu?

— Ai auzit vreodată de vreun tip pe nume Fitzpatrick?

— Nu. Ce-i cu el?

— Nimic. Mersi pentru masă. Apropo, Johnny Massina mi-a povestit cum ai dărâmat aparatele de prezervative ale lui Didi. Bătrânului nostru i-ar fi plăcut să vadă una ca asta.

— Știi cum se zice, Dave, pe stradă auzi tot felul de aiureli.

Mi-am petrecut acea seară pe puntea bărcii mele, în lumina verzui-gălbuie a crepusculului, cu un pahar de ceai rece, aromat cu frunze de mentă și mi-am dezasamblat cele trei pistoale – revolverul de .38, de la serviciu, pistolul Beretta, pe care-l țineam ascuns, și un automat de .45, scos pentru armata Statelor Unite. Pe când curățam țeava pistolului de calibru .45 cu o perie cilindrică, mi-au trecut prin minte câteva dintre legendele cu care crescuseră băieții sudiști din generația mea. Și, ca orice mit, poveștile erau o reflexie simbolică, mai mult sau mai puțin precisă, a ce se întâmpla de fapt în interiorul nostru, mai exact fascinația bolnăvicioasă pentru nedreptatea omenească. În momente ca acestea, bănuiam că mai degrabă John Calvin fusese creatorul patriei noastre sudiste, decât Sir Walter Scott.

MITURI SUDISTE DE CONTEMPLAT CÂND ÎȚI CUREȚI ARMA – ÎNLOCUIȚI ORICE NUME ȘI TOPONIME PENTRU A SE POTRIVI CU STATUL DIN VECHEA CONFEDERAȚIE ÎN CARE AȚI CRESCUT

1. Într-un oraș din estul Texasului, pe o stradă principală se afla o plăcuță pe care stătea scris: „Cioaro, să nu prinzi apusul în statul ăsta".

2. Johnny Cash a făcut închisoare la Folsom[25].

3. Warren Harding era pe jumătate negru.

4. Cantaridele și Coca-Cola pot transforma pe loc o fată într-o nimfomană de la cinematografele în aer liber.

5. Coca prăbușită a unui submarin german, bombardat în 1942, în largul Grand Island, mai plutește încă pe platforma continentală. Dintr-un anumit loc, într-o noapte liniștită, pescarii de creveți din Morgan City pot să audă, prin ceață, țipetele celor care se îneacă.

6. Un violator de culoare a fost linșat în afara localității Lafayette. Corpul lui a fost așezat într-o cutie roșie, din lemn, bătută în cuie într-un arbore pecan[26], ca avertisment pentru ceilalți. Lemnul scorojit, fâșiile de zdrențe și grămada de oase atârnă acolo și-n ziua de azi.

7. Pistolul automat de calibru .45 fusese inventat în urma unei răzmerițe filipineze. Rebelii își legau organele genitale cu niște fâșii de piele, lucru ce le provoca o durere cumplită, maniacală. Astfel reușeau să pătrundă prin capcanele americane, în timp ce Springfieldurile și Kraigurile noastre de .30-40 le ciuruiau corpurile, fără ca ei să simtă mai mult decât o pișcătură ca de ac încins. Cu toate acestea, automatele de .45 le-au făcut oamenilor găuri de mărimea unei mingi de crochet.

De obicei, în mituri există un sâmbure de adevăr, iar adevărul cel mai simplu despre pistolul automat de calibru

---

[25] Închisoare din orașul californian Folsom.

[26] Copac înrudit cu nucul.

.45 este că era o armă mortală. Mi-l cumpărasem pe al meu în talciocul din Saigon, de lângă aeroport. Îl țineam încărcat cu gloanțe îmbrăcate în oțel, ce puteau să facă țăndări motorul unei mașini, un zid din piatră sau, la foc automat, să sfâșie vesta antiglonț de pe pieptul cuiva.

M-au înfiorat gândurile macabre care-mi treceau prin cap. Anii de băutură mă învățaseră să nu am încredere în subconștient, pentru că plănuia, șiret, în numele meu, acte ce se sfârșeau de obicei cu un dezastru, fie pentru mine, fie pentru cei din jurul meu, fie pentru toți. Dar de acum mai știam și că erau implicați jucători mult mai inteligenți, mai duri și cu legături politice – altfel decât nebunii și ratații cu care mă confruntam de regulă.

Dacă îmi rămăsese vreo umbră de îndoială, ea a fost spulberată când o mașină gri a guvernului american, care făcea parte dintr-un convoi, a oprit pe platformă, iar un bărbat roșcat, cu pistrui, purtând un costum de bumbac creponat, ce putea să aibă orice vârstă, de la cincizeci la treizeci de ani, a traversat pasarela și a pășit în barcă.

Omul mi-a arătat actul de identitate și a rânjit.

— Sam Fitzpatrick, de la Trezoreria Statelor Unite, s-a prezentat el. Te pregătești de război sau ce?

4

— S-ar părea că nu mă crezi, a spus omul. Ai impresia că am furat și actul de identitate, și mașina?

Bărbatul nu se mai oprea din rânjit.

— Nu, te cred. Doar că arăți de parcă ai fi scăpat de la *Howdy Doody Show*[27].

— Primesc multe complimente asemănătoare. Voi, cei din New Orleans, sunteți foarte amuzanți. Am auzit că te-au încins puțin din cauza mea.

— Tu să-mi zici.

— Ai de gând să mă servești cu niște ceai rece?

— Vrei?

— Nu aici. Ești prea aprins, domnu' locotenent. De fapt, aproape înfierbântat. Trebuie să te trimitem cumva pe banca de rezerve. Mi-e teamă că n-o să fie prea ușor. Cealaltă echipă e îndărătnică în anumite privințe.

— Despre ce vorbești?

— Au fixuri. Se întâmplă ceva cu operațiunea lor și pun ochii pe un fraier care s-a aventurat fix în mijlocul ei. De obicei nu îi ajută cu nimic, dar ei așa cred.

---

[27] Emisiune americană de televiziune pentru copii, al cărei personaj central era o marionetă pe nume Howdy Doody, întruchipând un cowboy roșcat și cu pistrui.

— Eu sunt fraierul?

— Nu, tu ești un tip genial cu biluțe din oțel inoxidabil, evident. Dar n-am vrea să te vedem în postura de victimă. Hai să facem o plimbare!

— Am întâlnire cu o femeie la hipodrom în seara asta.

— Altă dată.

— Nu, nu altă dată. Și hai să încetăm cu pălăvrăgeala asta de Unchiul Sam care-i vorbește din omnisciența lui polițaiului tăntălău. Dacă ceva pute rău aici, presupun că e din cauză că voi, federalilor, ați încurcat iar borcanele.

Bărbatul a renunțat la rânjet. M-a privit gânditor pentru un moment, apoi și-a umezit buzele. Părea dintr-odată mai bătrân.

— Trebuie să te-ncrezi în ce îți spun, a început. Ești un om bun, ai curaj, n-ai primit niciodată mită, mergi la slujbă duminica, îi tratezi cum se cuvine pe oamenii străzii și bagi după gratii o grămadă de băieți răi. Știm toate aceste lucruri despre tine, pentru că nu dorim să pățești ceva. Dar crede-mă, e o prostie ca noi doi să stăm aici, la vedere, de vorbă.

— Cine sunt acești „noi“ despre care vorbești?

— Ah, de fapt, „noi“ înseamnă mai mult sau mai puțin doar „eu“, măcar acum. Hai să-ți explic! Ai încredere în mine. Un tip care arată ca Howdy Doody trebuie neapărat să fie cinstit. În plus, îți cumpăr un sendviș *poor-boy*, din contul meu de cheltuieli.

Deci cam asta era ultima modă la birourile federale, mi-am zis. Nu-i prea vedeam pe agenții federali, în mare parte pentru că – așa era regula – operau singuri și, chiar dacă afirmau altceva, ne desconsiderau, crezându-ne inepți și needucați. Pe de altă parte, nici noi nu muream de dragul lor. Orice serial de televiziune îi prezintă pe

agenții federali ca fiind ferchezuiți, niște altruiști la patru ace, îmbrăcați în costume Botany 500, care îi vânează relaxați pe mafioții unși cu toate alifiile și le închid ușile celulelor în nas. Realitatea stă altfel. Așa cum Didi Gee ar fi putut probabil sublinia, grupările de gangsteri se tem prea puțin de orice forță de poliție sau sistem de judecată. Ei au la mână judecători, polițiști și procurori și pot întotdeauna să ajungă la un martor sau un jurat.

Cu Departamentul de Finanțe este o altă poveste. Oamenii legii de pretutindeni, ca și infractorii, îi consideră incoruptibili pe agenții Trezoriei. În cadrul guvernului federal, ei sunt față de instituțiile legii ceea ce este Smokey the Bear[28] și Direcția Silvică a Statelor Unite față de păstrarea mediului înconjurător. Până și Joe Valachi[29], vedeta Mafiei din Brooklyn, nu resimțea decât admirație față de oamenii de la Trezorerie.

Am traversat în mașina lui Fitzpatrick tot orașul și ne-am oprit la un restaurant cu specific latino-american, de pe bulevardul Louisiana. Ne-am așezat la o masă de pe terasa din curtea mică, sub niște stejari și câteva sălcii. În copaci erau atârnate becuri și puteam vedea traficul de pe stradă printre barele de fier răsucite ale porții. Bananierii aliniați de-a lungul zidului de piatră se zbăteau în vânt. Bărbatul a comandat pentru amândoi sendvișuri *poor-boy* cu creveți și stridii și și-a turnat un pahar de Jax[30], pe când eu am sorbit din ceaiul meu cu gheață.

---

[28] Mascotă a U.S. Forest Service, reprezentând un urs pădurar.

[29] Primul membru al Mafiei care a recunoscut existența unei asemenea forme de organizare. Tot el a înființat și Cosa Nostra, Mafia siciliană.

[30] Marcă de bere.

— Nu bei, așa-i? a întrebat el.

— Nu *mai* beau.

— Probleme cu alcoolul?

— Nu doar că arăți ca un copil, dar ești și subtil ca o hazna, nu? am replicat.

— De ce crezi că am venit la restaurantul ăsta?

— Nu știu.

— Aproape toți cei care lucrează aici sunt un produs al politicilor noastre laxe din sudul graniței. Unii dintre ei sunt veniți legal, alții își cumpără actele de la contrabandiști.

— Nu-i valabil decât pentru cinci mii de restaurante din circumscripțiile New Orleans și Jerfferson.

— Îl vezi pe proprietar, în spatele casei de marcat? Dacă fața lui ți se pare cam strâmbă, e pentru că oamenii din garda națională a lui Somoza i-au spart fiecare osișor din ea.

Omul a așteptat, dar nu i-am mai răspuns nimic.

— Și tipul care conduce barul e interesant, a adăugat. Vine dintr-un sătuc din Guatemala. Într-o zi, armata a intrat în sat și, fără niciun motiv, a omorât șaisprezece indieni și un preot american din Oklahoma – părintele Stan Roth. De amuzament, au suit cadavrele indienilor într-un elicopter al armatei americane și le-au aruncat de la mare altitudine.

Fitzpatrick mi-a urmărit chipul. Ochii lui erau de un albastru spălăcit. Nu mai văzusem niciodată un adult cu atâția pistrui.

— Nu mai sunt așa de interesat de asemenea cauze, am spus.

— Presupun că de asta te-ai dus la Julio Segura și i-ai pus nucuțele pe frigare.

— Cina asta mi se pare că o să coste cam mult.

— Îmi pare rău că te-am plictisit, a spus și a rupt în trei bucăți o grisină, ținând vertical fiecare frântură.

— Hai să ne ocupăm de problemele noastre urgente. Să vorbim despre cei trei tipi care ți-au dat o lecție de înot aseară, în cadă. Pun pariu că te-ar interesa.

— Nu-ți ascunzi prea bine ostilitatea.

— Tind să devin sentimental în legătură cu unele subiecte. Va trebui să mă ierți. Am făcut școala iezuită. Acolo ne învățau mereu să fim sinceri cu privire la orice. Știi, aia e echivalentul catolic al marinei. Intri acolo, îi dai bătaie, înghiți gălușca și toate alea. Mi se pare doar că ești un actor prost, domnu' locotenent.

— Ascultă, Fitzpatrick...

— Mai du-te dracului, omule! O să-ți spun care-i afacerea și îți alegi singur opțiunile. Sunt înconjurat de oameni indiferenți și nu mai am nevoie de alții. Doar că nu vreau să te am pe conștiință. De asemenea, din principiu, nu-mi place ca un alt tip să încaseze loviturile pentru mine, mai ales când nimerește cu nasul în ceva despre care habar nu are. Ai mare noroc că nu ți-au stins farurile azi-noapte. Și pe-ale tipei.

A făcut o pauză cât timp ospătarul a așezat farfuriile cu sendvișuri, apoi a mușcat din porția lui, de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva săptămâni.

— Nu-ți place mâncarea? a întrebat el, cu gura încă plină.

— Mi-am pierdut apetitul.

— Ah, până la urmă ești un băiat sensibil.

— Ia spune-mi, voi toți vă purtați așa?

— Sincer? La noi se adună la un loc pompierii și piromanii.

— Cine erau tipii de azi-noapte? am întrebat.

— E ușor. Cel numit Erik e israelit. E fratele mai mic al cuiva din Haifa și îl țin pe aproape ca să facă ordine în urma lor, să schimbe rolele de hârtie igienică, chestii din astea. Cel căruia i-ai spus Bobby Joe în raport e un adevărat bufon. El ar fi Robert J. Starkweather din Shady Grove, Alabama. Statul le-a luat lui și nevesti-sii copilul, pentru binele puștiului. Se crede că a omorât un subofițer în Vietnam, dar nu s-a putut demonstra nimic, așa că l-au pus pe liber pe motiv de indisciplină. Ce crezi despre tatuajul cu „Omoară-i pe toți... lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă“? Să știi că el crede cu adevărat.

— Dar liderul?

— E un pic mai complex. Se numește Philip Murphy, sau cel puțin așa credem. L-am verificat pe toate părțile și nu ne-am ales decât cu niște goluri – nu are adresă, nici registru de încasări, nici declarații de venit de vreo câțiva ani. Sau apare deodată ca proprietar al unui magazin de pantofi din Des Moines. Oamenii ca el sunt ori martori aflați sub protecție, ori de la CIA. Este probabil unul dintre cei care ba lucrează, ba nu lucrează cu Agenția, sau își oferă serviciile aiurea. Bănuiesc că acum le-a scăpat din laț. Dar uneori e greu de ghicit.

Mi-am ridicat sendvișul și am început să mănânc. Crevetele, stridia, salata, ceapa, roșiile și sosul picant aveau un gust minunat. Umbrele frunzelor de stejar și salcie se mișcau ca niște gravuri umblătoare pe masa noastră.

— Tot nu înțeleg legătura. Ce-au a face băieții ăștia cu drogurile și prostituatele lui Segura? am întrebat.

— Nimic, în mod direct.

Apoi a început iar să zâmbească.

— Hai, ești detectiv. Împărtășește-mi opinia ta.

— Ești sigur că nu te vânează din cauza a ce crezi tu a fi simțul umorului?

— Poate. Hai, spune-mi părerea ta.

— Îmi vine greu să cred că ești un agent de la Finanțe.

— Câteodată îi e dificil și directorului meu. Hai odată!

— Ești de la Biroul de Control al Traficului cu Tutun, Alcool și Arme de Foc.

— Bun.

— E vorba despre arme? am zis.

— Excelent.

— Nu, nu-i excelent. Tot nu văd legătura și deja ți-am spus că masa asta a început să fie scumpă.

— E simplu. Cred că Segura își investește banii de pe droguri în echipament militar pentru Contras[31] din Nicaragua. Așa se explică prezența celorlalți. Israeliții i-au vândut arme lui Somoza ani la rând și încă le mai vând celor de extremă dreapta, cum ar fi Pinochet, din Chile. Din ce cunoaștem despre Buffalo Bob, care aproape că ți-a smuls capul de pe umeri, a fost antrenat pentru CIA, la granița cu Honduras, când nu era prea ocupat să-și vâre scula într-o M-16[32], și pun pariu că Philip Murphy are conexiuni cu unii distribuitori de arme și militari de aici, din State. Nimic nou sau neobișnuit. E aceeași spurcată treime care a lucrat pentru noi în Cuba. Ascultă, de ce

---

[31] Denumire dată diferitelor grupuri rebele ce se opuneau regimului sandinist din Nicaragua, între 1979 și începutul anilor `90 ai secolului trecut.

[32] Pistol-mitralieră, folosit de trupele americane în timpul luptelor de junglă din Vietnamul de Sud.

crezi că CIA a încercat să folosească niște băieți șmecheri din Chicago ca să-l căsăpească pe Castro? Mafia avea un interes clar. Se înțelegeau foarte bine cu Batista, apoi Castro le-a închis toate cazinourile.

— Cum ai ajuns implicat în afacerea de acum?

— Pusesem ochii pe o tabără paramilitară de pregătire din Florida și una din Mississippi, apoi Buffalo Bob a lăsat un pistol-mitralieră într-o boxă din autogara din Biloxi. Am fi putut să-l săltăm, dar l-am lăsat să mai țopăie nițel. A apărut Philip Murphy și a devenit mult mai interesant.

Bărbatul s-a oprit un minut, apoi a început iar să se uite inexpresiv la mine, cu ochii de un albastru șters, care păreau să rămână imuni atât la semnele de politețe, cât și la insulte.

— A trebuit să omori vreodată pe careva?

— Poate.

— Fii sincer.

— De două ori.

— Și ce părere ai despre asta?

— Au primit ce-au meritat.

— Data viitoare când te mai întâlnești cu ei, Murphy, Buffalo Bob sau Erik o să te elimine. Știi asta, nu-i așa?

— Ai zis că ești cinstit. Hai să-ți împărtășesc câteva gânduri. Nu cred deloc că ești sincer.

— Zău?

— Nu cred că vrei să ies din joc, am spus. Cred că îți dorești un partener. Eu am deja unul. E plătit de municipalitate, ca și mine.

— Ești un polițai dat dracului.

— Nu-mi place să fiu folosit.

— Nu te condamn. E ceva ce nu ți-am spus. Preotul american ucis în Guatemala mi-a fost prieten. Guvernul nostru s-a băgat într-un mare rahat acolo, amice, dar nu toți cei care lucrează pentru guvern joacă neapărat în aceeași echipă. Unii dintre noi mai credem încă în vechile reguli.

— Bravo. Dar dacă tu te iei după *Manualul cercetașului*, nu încerca să fraierești un alt polițist.

— Nu-ți cere nimeni să semnezi un jurământ de loialitate. De ce îți e așa frică?

— Începi să mă calci serios pe nervi, am răspuns.

— Nu am scris eu scenariul ăsta. Te-ai băgat singur în povestea asta. Să-ți mai spun ceva: n-ai să scapi ușor. Îți garantez. Tipii ca Segura și Murphy sunt doar niște pămpălăi de fațadă pentru personaje mult mai importante. Uite, am o întrebare pentru tine, domnu` Cu-Mâinile-Curate. La ce te gândeai pe când îți curățai armele pe puntea bărcii? Poate la cum ar fi să-l împrăștii pe Buffalo Bob pe vreun perete?

— Cred că, dacă am noroc, mai prind a cincea cursă.

— Te conduc înapoi.

— Nu-ți face griji. Municipalitatea are un contract cu Yellow Cab.

— Ia cartea asta de vizită. E trecut numărul de telefon de la motel.

— Cred că aparatul meu e încă defect. Ne mai vedem, am spus.

Am ieșit din curte, în bulevardul Louisiana. Niște puști de culoare pe role au trecut uruind pe lângă mine, iar fulgerele au pâlpâit deasupra stejarilor uriași de peste stradă.

Am sunat-o pe Annie de la telefonul public, ca să mai salvez seara, măcar parțial, dar nu a răspuns nimeni. A început să plouă și am așteptat o jumătate de oră sub o prelată ciuruită, până ce a ajuns taxiul. Mi-am pus în minte ca pe viitor să am grijă când venea vorba de invitațiile agenților federali.

Însă, așa cum spusese Fitzpatrick, îmi scrisesem propriul scenariu, iar în dimineața următoare am continuat să-l scriu, dar cu niște consecințe dezastruoase, ce m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva demonul meu alcoolic și sinucigaș era viu și nevătămat.

Am început prin a-l căuta pe Bobby Joe Starkweather. N-aveam prea multe piste, dar era genul de tip care frecventează anumite locuri. Am încercat la câteva săli de tragere, baruri ilegale de motocicliști, sex-shopuri și magazine cu kituri de supraviețuire, ce-i serveau pe oamenii care se delectau la gândul nelimitatelor perspective oferite de traiul într-o lume pustiită de un Al Treilea Război Mondial. Dar n-au făcut nicio brânză.

Apoi, pe la prânz, pe când eu și Cletus mâncam pizza din cutie, pe o bancă din Jackson Square, m-am întrebat de ce vânam un nimic precum Bobby Joe Starkweather, când veriga inițială a lanțului stătea deja la dispoziția mea. Ne așezaserăm sub un arbore de mătase, iar catedrala St. Louis și piața însăși erau scăldate în razele fierbinți ale soarelui. Pe fața lui Clete, în timp ce mânca, apăruseră broboane de sudoare și urme de ketchup de la pizza. Ochii lui priveau absenți la artiștii stradali de pe Pirates Alley.

— Ce-ai în plan pentru după-amiaza asta? am întrebat.

— Mai nimic. Să-mi dau seama ce fac cu blestemata de nevastă-mea. Fii atent. Tocmai i-a trimis un cec de șase sute de dolari preotului budist din Colorado. Am încercat să pun o interdicție de plată, dar cecul ajunsese deja. Sunt mii de dolari pe care i-a dat tipului ăluia. Când deschid subiectul, zice că sunt beat.

— Poate-ar trebui să vă despărțiți o perioadă.

— Nu pot. Are apucături sinucigașe. Psihiatrul ei zice că n-ar trebui nici măcar să conducă mașina.

— Eu sper să scot o fată la cină, în seara asta, dacă reușesc să dau de ea. De ce nu o iei pe Lois să mergem împreună? Fac cinste.

— Poate ieșim, Dave. Mulțam!

— Vreau să merg la Julio Segura în după-amiaza asta.

— Pentru ce?

— Am de gând să-l presez și să-l iau la secție pentru interogatoriu.

— De data asta s-ar putea să facă o plângere pentru hărțuire.

— E ultima persoană care a văzut victima unei crime când încă mai era în viață.

— Pare cam dubios. Nu-i în jurisdicția noastră.

Ochii lui mi-au zâmbit.

— Vii sau nu?

— Ba bine că nu.

Am luat mașina lui Clete și am condus pe drumul de pe malul lacului. Pe suprafața ca de ardezie verde sclipea o țandără de lumină, iar pelicanii se scufundau după pește, departe de soarele alb. Palmierii de pe esplanade trosneau uscat în vânt, iar pe partea dreaptă a drumului, dincolo de zidurile roz din stuc, gardurile cu țepușe lungi din fier,

tufișurile impenetrabile și rândurile de mirți, se întindeau peluzele terasate și vilele bogaților. Știu că niște liberali de la Tulane[33] ar fi putut să-mi spună că aceia erau oamenii pentru care munceam. Dar asta nu înseamnă că eu îi plăceam mai mult decât alții. De fapt, nici ei nu-i plăceau pe polițiști și nici nu aveau încredere în ei, de vreme ce-și angajau propriile servicii de securitate, creșteau pe domeniile lor câini de pază și aveau reflectoare și sisteme de alarmă care constituiau adevărate miracole electronice. Trăiau cu frica răpitorilor care le puteau lua copiii, a hoților experimentați de bijuterii și a minoritarilor care le-ar fi putut scădea valoarea proprietăților imobiliare. Ironia face ca ei să fi fost unii dintre cei mai în siguranță oameni de pe pământ – la adăpost de boli, sărăcie, oprimare politică și practic orice altă amenințare, în afară de moarte.

— Cât crezi că ar costa o casă ca astea? a întrebat Cletus.

— Nu știu, poate un milion de parai.

— Tătuța a fost lăptar în Garden District și câteodată, vara, mă lua cu el pe traseu. Într-o zi, mă prosteam în fața unei case, chiar vizavi de catedrala St. Charles. A ieșit o cucoană și mi-a zis că sunt cel mai drăguț mititel pe care l-a văzut vreodată și că ar trebui să mă întorc pe la trei, pentru niște înghețată. În după-amiaza aia am făcut baie și m-am îmbrăcat cu hainele bune și i-am bătut la ușă la trei fix. La început nu și-a amintit cine sunt, apoi mi-a zis să merg la ușa din spate. Nu știam ce dracu' se întâmplă. Când am ajuns în curte, am văzut-o pe servitoare dându-le înghețată tuturor puștilor zdrențăroși, de culoare, ai muncitorilor dimprejurul cartierului. Cucoana avea o seră acolo, în spate. M-am întors noaptea cu o cutie plină

---

[33] Universitate din New Orleans.

de pietre și am spart aproape fiecare nenorocit de geam. Le-a reparat, iar trei săptămâni mai târziu am venit și le-am spart din nou. Când tătuța și-a dat seama că eu o făcusem, m-a biciuit cu o nuia până mi-a curs sângele șiroaie pe picioare.

Clete a virat spre strada împânzită de arbori și boschete înflorite, aparținându-i lui Julio Segura.

— Te-ai înfuritat vreodată așa tare când erai mic? m-a întrebat el.

— Nu-mi amintesc.

— Mi-ai zis odată că tu și fratele tău ați avut probleme.

— Cui îi mai pasă, Clete? A trecut multă apă la vale.

— Știu. Și care-i marele secret? a zis.

— Ți-a intrat în cap un piron ruginit și e bătut într-o parte. Las-o baltă, nu te mai chinui.

— Câteodată o iei prea personal, Pătatule.

— Uite-l! Lovește-l! am zis.

Cadilacul lui Julio Segura, de culoarea lavandei, tocmai trecuse de poarta din față, în stradă. La volan se afla un pitic, iar pe scaunul pasagerului stătea o femeie blondă. Segura și un alt bărbat se așezaseră în spate. Cletus a apăsat accelerația la maximum, până ce am ajuns în dreptul lor. De dincolo de geam, chipul piticului arăta înspăimântat, dar omul a continuat să conducă. I-am arătat insigna. Și-a pus piciorul pe frână, cu ambele mâini pe volan, cu bărbia ridicată în sus, sub chipiul mov, de șofer, iar cauciucurile din față au scrâșnit, lăsând o linie lungă și neagră pe o latură a bordurii.

— Cum vrei să procedăm? m-a întrebat Clete, înainte de a coborî din mașină.

— Scoatem steagul negru, am răspuns.

Clete oprise mașina în fața Cadillacului și am mers înapoi, fiecare pe câte o parte a vehiculului. Am bătut cu degetele în geamul pasagerului și în cel din spate, unde stătea Segura, pentru a le lăsa în jos. Mai târziu aveam să rememorez scena aceasta de o mie de ori, ca și remarca nesăbuită despre steagul negru, și să mă minunez de cât de diferit s-ar fi putut sfârși acea după-amiază, dacă m-aș fi apropiat de partea șoferului și dacă mi-aș fi urmat propriul sfat.

Clete s-a întins spre contact și a scos cheile, după care le-a aruncat într-un tufiș. Piticul era împietrit de spaimă. Mâinile lui mici strângeau volanul, iar capul cât o carafă se legăna înainte și înapoi între Clete și scaunul din spate.

— Nu cumva ai vreo armă ascunsă în chiloți, nu? i-a spus Clete, apoi a adulmecat aerul din mașină.

— Măiculiță, ce-i mireasma asta? Cafea columbiană? Sau poate că am tras nițică *muta*[34] în drum spre terenul de golf?

Aerul era încărcat de mirosul marijuanei. Femeia blondă părea că se simte rău. Am văzut bricheta de bord aruncată pe jos și am bănuit că inhalase drogul de la brichetă și că înghițise restul de țigară, atunci când i-am oprit. Avea un chip drăguț și purta pantaloni scurți albi, tocuri și o bluză decoltată, dar părul ei era atât de îmbâcsit de fixativ, că ajunsese ca sârma, iar chipul îi era acoperit de straturi de cosmetice, pentru a-și ascunde cicatricile de varicelă de pe ten.

I-am deschis portiera.

— Mergi înapoi acasă, am spus.

— Au încuiat poarta, a replicat.

---

[34] Termen argotic pentru marijuana (n.r.).

— Atunci fă cel mai bun lucru din ultimii ani și continuă să mergi mai departe, am sfătuit-o.

— Nu știu ce să fac, Julio, s-a adresat ea cuiva de pe bancheta din spate.

— Fă ce-ți spun eu, scumpo. Iubițelul tău latino o să încaseze o mare lovitură azi, am mai spus.

Și-a mișcat nervoasă ochii și și-a mușcat buzele, apoi și-a ridicat poșeta, a trecut ușor pe lângă mine și a pornit grăbită pe trotuar, pocnind din tocuri.

M-am aplecat spre fereastra lui Segura. El și portarul pe care Clete îl lovise în stomac data trecută stăteau în spatele unui bar cu ușițe, ținând în mâini pahare cu votcă. Două elastice susțineau șervețelele în jurul cupelor. Segura purta șalvari galbeni, de golf, mocasini maro, lustruiți și o cămașă albă, înflorată, descheiată până la abdomen. Fața lui stranie, triunghiulară, cu micile ghemotoace de piele violetă dintre ridurile frunții s-a ridicat spre mine, prin lumina ce cădea pieziș.

— Ce mama dracu' ai impresia că mai faci acum, Robicheaux? a întrebat.

— Îți arăt ce înseamnă o zi cu adevărat proastă, am răspuns.

— Ce vrei? N-ai de lucru? Cauți o bucățică de ceva să duci la sediu?

— O să mi-i dai pe Philip Murphy, Bobby Joe Starkweather și pe micul israelit.

— Nu-i știu pe niciunul dintre oamenii ăștia. Tot vii la mine acasă și mă întrebi de lucruri de care n-am habar.

— Bătrânu' are o dispoziție proastă azi, Julio, a intervenit Clete. Prietenii tăi au dat-o rău de tot în bară azi-noapte și au făcut niște chestii foarte rele. Ei nu sunt de găsit, dar tu da. Tu și Paco-Borâtură, aici de față.

Clete a suflat fumul țigării direct în fața portarului.

— Încerci să mă strângi cu ușa? Bine, sunt un om cu picioarele pe pământ. Am afaceri cu polițiști, a spus Segura.

— Nu mai scapi de data asta, Julio, am replicat. Toate ieșirile sunt închise. Am rămas doar noi doi.

— Sună-l pe Wineburger, i-a ordonat portarului.

Celălalt bărbat s-a întins spre telefonul dintr-o cutie de mahon încastrată în spatele scaunului din față.

— Atinge telefonul și ți-l vâr în dungă pe gât, l-a amenințat Clete.

Omul s-a așezat la loc, în cuibul moale din piele al banchetei, cu fața crispată și mâinile întinse pe genunchi.

— Nu ai nicio dovadă, nicio informație, faci doar tărăboi, ca un vânt în pantalonii cuiva, a spus Segura.

— Fii atent aici, amice, i-am zis. Lovelace Deshotels a fost o negresă tânără de la țară, cu visuri mari pentru ea și familia ei. Și-a închipuit să nimerise potul cel mare, dar ție nu-ți plac tipele care-ți dau pe gât băutura și îți varsă în piscină, așa că i-ai făcut vânt înapoi în circuit. Doar că ți-a picat pe mână o negresă îndărătnică, o femeie care nu s-a lăsat alungată. Și pe deasupra, mai avea și obsesia asta cu elefanții.

I-am privit chipul. A tresărit ca o bandă de elastic.

— Așa că ce face un gagiu ca tine când i se pune în cale una dintre târfele lui? Își trimite câteva secături să o plimbe cu barca și să o trimită pe lumea celalată, cu ajutorul aceluiași lucru pentru care își vânduse deja sufletul. Acum te întrebi cum de știu toate astea, nu, Julio? Păi, pentru că angajații tăi au gura slobodă. Sunt informații de care poți face rost la masa de prânz. Nu sunt probabil decât vreo câteva zeci de tipi pe care-i putem aduce în fața juriului.

— Atunci, fă-o, deșteptule.

— Să-ți spun și restul, astfel încât să fii pe deplin informat când Wineburger încearcă să te scoată pe cauțiune în după-amiaza asta. O să pun să-ți fie remorcată mașina, aspirată și dezmembrată cu ranga. Pentru posesie, primești în Louisiana cincisprezece ani și nu avem nevoie decât de cenușa de pe bricheta aia sau de pe tapițerie. Oricum ai da-o, te-ai fript.

Apoi Cletus a făcut ceea ce probabil avea să devină cel mai prostesc și inconștient gest din cariera lui.

— Și s-a fript și porcușorul ăsta mic, a adăugat Clete.

Apoi s-a întins pe fereastră, a prins nasul portarului între degete și l-a răsucit.

Ochii paznicului s-au umplut de lacrimi; l-a lovit pe Clete peste mână, apoi brațul lui păros și acoperit de tatuaje s-a înfundat într-un buzunar de pe lateralul portierei.

— *No lo hagas*! *No lo hagas*![35] a strigat Segura.

Dar a fost prea târziu pentru toți. Mâna portarului a ieșit înarmată cu un automat placat cu nichel și a dat drumul unui glonț ce a lovit cadrul ferestrei și a împrăștiat cioburi pe cămașa lui Clete. Apoi totul s-a întâmplat foarte rapid. Tocmai pe când îmi scoteam pistolul de calibrul .45 de la spatele pantalonilor, l-am zărit pe Clete smulgându-și din teacă revolverul de nouă milimetri, ghemuindu-se și începând să tragă. M-am dat un pas înapoi, ca să mă feresc din calea gloanțelor ce-l ținteau pe Segura și am tras în același timp, cu mâna stângă prinsă de cealaltă încheietură, pentru a reduce impactul reculului. Am tras de cinci ori, cât am putut de repede. Exploziile îmi bubuiau în urechi, iar în interiorul mașinii nu

[35] „N-o face!" (în lb. spaniolă, în text).

puteam distinge nimic clar. În schimb, Cadillacul parcă fusese lovit de cutremur. În aer pluteau bucățele de piele, umplutură din scaune, țăndări de sticlă și metal, așchii de mahon, sticle de băutură sparte, praf de pușcă și fum, iar pe parbrizul din spate se scurgea o peliculă de sânge și votcă.

Julio Segura nu avea unde să se ascundă. A încercat să se ghemuiască ca un copil, departe de tirul lui Clete, dar se afla într-o poziție fără speranță. Apoi s-a aruncat brusc spre fereastră, cu mâinile îndreptate spre mine, ca niște gheare. Ochii lui mă implorau, gura i se deschidea într-un țipăt mut. Degetul meu apăsase deja tare pe piedică, iar glonțul l-a nimerit în cerul gurii și i-a împrăștiat creierii pe corpul spasmodic al portarului.

Tremuram și nu mai aveam aer când m-am dat înapoi din fața Cadillacului și am sărit în mașina lui Clete, cu pistolul de .45 atârnându-mi în mână. Chipul speriat și buhăit al lui Clete devenise așa de palid și crispat că puteai aprinde un chibirt pe el. Hainele îi erau acoperite cu țăndări de sticlă.

— Nenorocitul m-a ratat de la nici un metru, a zis. Ai văzut? Blestematul ăla de geam mi-a salvat viața. Du-te înapoi și uită-te. I-am făcut tocană.

Apoi șoferul pitic a coborât de pe locul său și a început să alerge la vale, pe mijlocul esplanadei, cu picioarele lui îndesate. Pe Clete l-a apucat un chicotit incontrolabil.

5

În dimineața următoare, Cletus și cu mine stăteam față în față, fiecare la masa lui, în biroul nostru mic, închis cu sticlă și cu pereții galbeni, pătați, ce te duceau mai degrabă cu gândul la un vestiar de la YMCA. Cletus se prefăcea că citește o notă lungă, venită de la biroul comisarului, însă ochii lui erau fie goi, fie sticloși de la durerea provocată de mahmureală. Fuma țigară după țigară și ronțăia bomboane mentolate, dar mirosul măcelului din noaptea trecută îi intrase deja adânc în plămâni. Scriseserăm deja amândoi rapoartele pentru căpitanul Guidry.

— N-am de gând să-ți salvez iar fundul, Clete, am zis.

— Cum adică să-mi salvezi fundul? I-am înfipt un glonț în piept înainte să tragi tu primul foc.

— Nu despre asta vorbesc. Tu ai provocat totul. Nu trebuia să se întâmple așa.

— Ești așa sigur de asta? Dacă Paco scotea pistolul când îi puneai cătușele lui Segura? Avea un încărcător cu nouă cartușe. Ne putea face bucăți pe amândoi.

— Tu ai provocat totul.

— Și ce dacă? Am tăiat de pe listă două javre, care ar fi trebuit să fie de mult oale și ulcele. Lasă regretele, Dave. N-o să-i pese nimănui de cum a mierlit-o Julio Segura.

Cred că n-o să se găsească nici măcar trei tipi care să vină la înmormântare.

— N-aș pune pariu.

Sergentul Motley mergea pe coridor și s-a oprit în pragul ușii noastre. Tocmai venise de afară, iar scalpul lui negru lucea de sudoare. Mânca dintr-o înghețată la cornet și îi rămăseseră bucățele din ea în mustață.

— Cineva din laborator a zis că au trebuit să-i spele creierul lui Segura de pe banchetă cu furtunul, a zis el.

— Zău? Sună a reclamă bună la Excedrin[36], a replicat Clete.

— Ia ghici ce am mai auzit? a continuat Motley.

— Cui îi pasă?

— Ție o să-ți pese, Purcel. Cei de la laborator mai spun că mașina era compromisă. Iarbă pe brichetă, cocaină pe covor. Cine ar fi crezut că Segura își lasă gagicile să fie așa nechibzuite?

Sergentul a zâmbit.

— Nu cumva i-ați săpat voi groapa?

— De ce ești așa pisălog, Motley? a zis Clete. Pentru că ești gras și urât sau pentru că ești gras și prost? E un mister pentru toată lumea.

— Am auzit doar că gagica se laudă cum că i-ai spus lui Segura că o să și-o ia. Nu foarte isteț din partea gemenilor Bobbsey[37] de la secția Omucideri, a spus Motley.

— În cinstea unei cât mai grabnice leucemii! i-a urat Clete, ridicându-și cana de cafea.

— Băga-mi-aș ceva în tine! a zis Motley.

---

[36] Medicament analgezic (n.r.).

[37] Personajele principale ale unei serii de cărți pentru copii.

— Încetați! am intervenit eu.

— Pe tipul ăsta îl tratezi ori cu umor, ori cu un tub de insecticid, a răspuns Clete.

Câteva minute mai târziu, căpitanul Guidry m-a chemat în biroul lui. Nu eram încântat să vorbesc cu el, dar mă simțeam ușurat că scap de Clete.

Căpitanul Guidry și-a scărpinat implanturile de păr și și-a ridicat privirea spre mine, peste ochelarii lui cu rame ascuțite. Raportul meu și al lui Clete se aflau pe masă, unul lângă celălalt.

— În laborator au găsit cenușă de marijuana și niște granule de cocaină, a spus el.

Vocea îi era egală și rezervată.

— Tocmai ne-a anunțat Motley.

Bărbatul a ridicat un creion și a început să bată cu el în palmă, ca într-o tobă.

— Au mai zis, de asemenea, că un glonț pornit dinăuntru a ricoșat de cadrul ferestrei și a împrăștiat sticla în stradă, a continuat. A doua împușcătură a fost prin plafon, deci cel care trăgea era deja mort. Un muncitor de pe partea cealaltă a drumului a declarat că a auzit un zgomot ca de pocnitoare în interiorul Cadillacului, apoi v-a văzut pe voi doi trăgând. Asta vă aranjează pe voi, Dave.

— Piticul ce zice? am întrebat.

— Nimic. Nu vrea decât un bilet de avion spre Managua.

— Sunt lucruri care n-au fost spuse.

— M-am uitat peste rapoartele voastre. Foarte bine puse la punct. Cred că o să vă scape de Afacerile Interne.

— Asta-i bine.

— Părerea mea e că sunt niște tâmpenii. Zi-mi de ce un tip care n-a fost arestat niciodată, pe care Whiplash Wineburger l-ar fi acoperit în treizeci de minute, s-ar lua la harță cu doi polițiști înarmați.

Nu am răspuns.

— Crezi că avea tendințe suicidale? a întrebat căpitanul.

— Nu știu.

— I-a zis Segura să o facă?

— Nu.

— Atunci de ce a scos tipul ăsta arma?

Mâinile i s-au strâns în jurul creionului.

— Cei de la Afaceri Interne sunt plătiți ca să dezlege ițele.

— Dă-le dracu' de Afaceri Interne. Nu-mi place să citesc un raport despre două morți care nu mă îndeamnă decât să completez spațiile libere.

— Nu-ți pot spune nimic altceva.

— Eu pot. Cred că s-a întâmplat altceva acolo. Mai cred, de asemenea, că-i aperi fundul lui Purcel. Asta nu e loialitate, ci prostie.

— Ideea esențială a raportului este că cineva a amenințat cu pistolul un ofițer de poliție și că a tras în el.

— Tu ține-o tot așa. Între timp, dă-mi voie să-mi împărtășesc câteva observații. Tipii de la Afaceri Interne o să bombăne în legătura cu afacerea asta, o să pună câteva întrebări serioase, o să vă facă să nu vă prea simțiți în largul vostru și poate o să vă bage degetele în ochi. Dar până la urmă o să vă dea drumul și toți cei de aici o să vă invite la bere. Dar va trebui să duci cu tine povara gândului că poate a fost o moarte nedreaptă. E ca un nor care-o să se țină după tine, oriunde te-ai duce. Câteodată

se transformă chiar în legendă. Ce zici de Motley și tipii ăia încătușați, care s-au sufocat în lift?

A trebuit să-i ocolesc privirea.

— E e o chestiunea între Purcel și alte persoane. Nu am făcut eu cărțile acolo, am răspuns.

— Îmi pare rău să te văd în situația asta, Dave.

Bărbatul și-a deschis palma și a lăsat creionul să cadă pe tăblia biroului.

— Îți mai sugerez ceva, înainte să pleci. Ia-l pe Purcel cu tine la câteva întâlniri. De asemenea, dacă ai de gând să-ți acoperi partenerul care și-a pierdut controlul, ar fi al dracului de nimerit să fii în stare să-ți asumi consecințele.

O dimineața mai bună nici că se putea.

Telefonul din biroul nostru a sunat o jumătate de oră mai târziu.

— Ia ghici cine-i, a spus vocea.

— Emisiunea cu Hoody Doody.

— Ia ghici ce fac.

— Nu mă interesează.

— Mă uit la poza de pe prima pagină din *Picayune*, a zis Fitzpatrick. Ți-am subestimat flerul pentru dramatism. Astea sunt genul de imagini pe care obișnuiam să le vedem în *The Police Gazette* – poze în alb-negru, granulate, uși de mașini deschise, corpuri atârnând în stradă, băltoace de sânge negru adunate pe scaune. Felicitări, ai eliminat singura pistă pe care o aveam!

— Dacă ai de gând să mă calci pe bătături în dimineața asta, va trebui să stai la coadă. Din punctul meu de vedere, ai depășit cu mult limita de timp. De fapt...

— Gura, domnu' locotenent!

— Ce-ai spus?

— Ai auzit bine. Sunt furios ca dracu'. Ai făcut numai rele.

— Tu n-ai fost acolo, amice.

— Nici nu trebuia să fiu. M-a gâdilat ceva în pantaloni și-am știut că așa se va întâmpla. Iar tu nu m-ai dezamăgit.

— Ai vrea să-mi explici?

— Nu sunt sigur dacă vei face față. Te-am crezut băiat isteț. În schimb, se pare că nu poți face doi pași fără să-ți deseneze cineva urme gen Arthur Murray[38] pe asfalt.

Nu am răspuns. Mâna îmi era strânsă pe receptor și începuse să-mi transpire. Clete îmi studia curios chipul.

— Ești undeva unde să poți vorbi? a întrebat Fitzpatrick.

— Sunt în birou.

— Cine mai e cu tine?

— Partenerul meu, Purcel.

— Mda, sigur că poți vorbi, a zis el, pe un ton de iritare. Vin să te iau în zece minute din fața restaurantului Acme, de pe Iberville. O să conduc un Plymouth albastru, de închiriat.

— Nu prea cred.

— Ori te miști încoace, ori te vizitez eu la noapte, pe barcă, și-ți scot toți dinții. Îți promit!

L-am așteptat zece minute în fața restaurantului, apoi am intrat să-mi cumpăr un Dr. Pepper, într-un pahar plin cu gheață și cu o felie de lămâie; l-am băut afară. Puteam vedea turlele catedralei St. Louis, unde mă duceam uneori la slujbă, lucind în aerul

---

[38] Instructor de dans și afacerist. A avut ideea de a vinde clienților urme desenate de pași, care să ghideze dansatorul.

limpede al dimineții. Înainte ca autovehiculul lui Fitzparrick să cotească, mânia mea se diminuase până la punctul în care îmi trecuse cheful să-l mai scot afară din mașină, de cravată. Dar când m-am așezat pe scaunul din dreapta, m-am întins și am învârtit cheia în contact, oprind motorul.

— Înainte să plecăm undeva, hai să lămurim câteva lucruri, am spus. Nu cred că ne cunoaștem de așa mult timp încât să ne permitem să le spunem oamenilor să tacă sau să facem amenințări la telefon. Dar dacă te crezi așa dur, putem merge la Y, să ne punem mănușile și vedem atunci ce se mai întâmplă.

Bărbatul a dat din cap a încuviințare și bătut indiferent cu unghiile în volan.

— Nu-ți face griji, au un asistent pentru acordarea primului ajutor, în cazul în care sângerezi mult, am adăugat.

— Bine, te-ai făcut înțeles.

— Nu prea ești bun la a te da cocoș, nu?

— Am vrut să ieși din birou. Dacă ești atent la prezenta ta amplasare, te afli în mașina mea, și nu la Districtul Unu. E-n regulă să pornesc acum?

— Cred că voi, federalii, țineți neapărat să faceți totul pe ocolite. N-ar fi mai simplu pentru amândoi să mergem în biroul căpitanului Guidry și să discutăm rațional despre afacerea asta? Nici nouă nu ne place să avem tipi ca Philip Murphy sau ca psihopații lui dresați, care să se plimbe liberi prin New Orleans. Căpitanul e un om bun. O să te ajute dacă poate.

Fitzpatrick a pornit motorul și a intrat în trafic. Lumina soarelui îi cădea pe fața pistruită și cămașa în dungi pastel, marca Arrow.

— Purcel e un om bun? a întrebat el.

— Are niște probleme, dar încearcă să și le rezolve.

— Crezi că e curat?

— Din câte știu eu...

— Acum șase săptămâni am avut treburi în casa unei prostituate. Numele lui apărea în registrul fetei. Era client săptămânal. De asemenea, nu apărea nicio însemnare despre plată.

Am oftat adânc.

— A avut probleme în căsnicie, am răspuns.

— Las-o baltă! Vorbim despre un polițai compromis aici, care a început ieri să împartă gloanțe spre un posibil martor într-o afacere guvernamentală. Care dintre voi l-a căsăpit pe Segura?

— Eu. Încerca să iasă pe ușă și s-a ridicat chiar în fața mea.

— Aș pune pariu că unul dintre plumbii lui Purcel era deja în el. Ce a rezultat la autopsie?

— Nu știu.

— Minunat.

— Insinuezi că Clete a vrut să-l omoare pe Segura?

— E posibil.

— Nu cred.

— Nu crezi multe lucruri, domnu' locotenent. Dar am oameni exact ca tine în birou. De asta mă trimit înapoi la Boston săptămâna viitoare.

— Renunți?

— Voi renunța. Nu m-am făcut înțeles și așteaptă și alte treburi.

S-a uitat spre mine și pentru prima dată am simțit simpatie pentru el. Lăsând la o parte toate invectivele, era un jucător de liga întâi. Am cumpărat o porție mare de

crevеți prăjiți și două caserole cu *dirty rice*[39] și am mâncat într-un parc mic și umbros, de pe bulevardul Napoleon. O gașcă de puști negri, albi și mexicani jucau *scrub*[40] în fața unui gard din plasă de sârmă. Erau băieți duri, din clasa muncitoare, și jucau cu mult curaj și îndrăzneală. Aruncătorul azvârlea mingi îmbibate cu salivă[41] și ghiulele[42]; apărătorii împiedicau cu coatele și genunchii înscrierea și își îngropau fețele în nisip, în timp ce alunecau cu capul înainte pe pământ; prinzătorul fura cu mâna liberă mingea de sub bâta celui de la bătaie; iar apărătorul bazei a treia înaintase așa de mult pe teren, că o minge care zbura în linie dreaptă i-ar fi putut smulge capul. M-am gândit atunci că nici nu e de mirare că străinii erau fascinați de natura inocentă și naivă a agresivității americane.

— Ai idee ce ar căuta niște elefanți în toată afacerea? am întrebat.

— Elefanți? Nu, asta-i nouă. De unde ai auzit?

— Am înțeles că Lovelace Deshotels chicotea, zicând ceva despre elefanți, când au injectat-o oamenii lui Segura. I-am spus lui Julio, iar fața lui a tresărit ca o pompă de desfundat țevile.

— Păi, mai avem o șansă. Am găsit-o pe colega ei de cameră, o mexicană din același salon de masaj, iar ea vrea să le-o tragă tuturor nenorociților ăstora.

---

[39] Mâncare tradițională a etniei *cajun*, preparată din orez și măruntaie de pasăre (n.r.).

[40] Joc de baseball fără echipe; numărul de jucători variază și nu se ține scorul (n.r.).

[41] Referire la un procedeu ilegal folosit în baseball, care constă în aplicarea unei substanțe (adesea fiind folosită saliva) pe suprafața mingii (n.r.).

[42] Mingi aruncate către capul celui de la serviciu (*batter*-ul) (n.r.).

— De ce a vorbit cu tine, și nu cu mine?

— S-ar părea că vă crede cretini. E pe acolo vreun sergent de la Moravuri pe nume Motley?

— Da.

— A zis că-i cam slobod la gură.

— Pare a fi el.

— Fata e dansatoare într-un bar de striptease, de la aeroport. Spune că în schimbul a trei sute de dolari ne poate vinde câteva personaje interesante, apoi vrea să-și ducă fetița în San Antonio și să învețe frizerie.

— Mi se pare că-i o tâmpenie.

— Cred că-i cinstită. Era iubita unui nicaraguan din fosta gardă națională și a lucrat pentru Segura. Apoi a bătut-o și i-a luat toți banii. Sunt niște finuți, băieții ăia. Acum vrea să scape. Îmi pare de înțeles.

— Cred că vinde aceleași informații pe care le am deja de la Didi Gee.

— Acum și-o pune cu Bobby Joe Starkweather. Zice că ar fi un homosexual reprimat și că nu poate să facă nimic cu femeile. A aruncat o ospătăriță pe fereastra unui hotel și un gangster local a fost pârlit, în locul lui, la Angola.

Mi-am întors privirea la băieții care jucau *scrub*.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Fitzpatrick.

— Îl cunoșteam. Numele lui era Johnny Massina.

— Erai apropiat de el?

— L-am ajutat odată să se lase de băutură. Știe unde ar putea fi Starkweather?

— Nu spune prea multe.

— Mă gândeam eu, am replicat. Notează-mi numele și adresa ei, dacă vrei, dar nu mă interesează deocamdată. Oricum sunt cu lanțul pus de gât acum.

— Pot să aduc în discuție ceva personal?

Voiam să răspund „De ce nu?“, din moment ce oricum nu arătase niciodată că s-ar codi, dar a continuat să vorbească, înainte să deschid gura.

— E evident că ești un polițist bun și un om retras, dar ești catolic și trebuie să te simți implicat emoțional în ce se întâmplă acolo, a zis el.

— Unde?

Știam deja răspunsul, dar nu mă simțeam pregătit să port conversația.

— America Centrală. Le fac chestii urâte oamenilor noștri. Omoară preoți și călugărițe Maryknoll[43] și o fac cu mitralierele M-16 și M-60 pe care le au de la noi.

— Nu cred că trebuie să iei toată responsabilitatea pe umerii tăi.

— E biserica noastră. Sunt semenii noștri. Nu-i chip să ignori asta, domnu' locotenent.

— Și cine te îndeamnă să o faci? Trebuie doar să-ți cunoști limitele, atâta tot. Grecii au înțeles. Tipii ca noi trebuie să învețe asta de la ei.

— Ai impresia că e un sfat bun, nu? a întrebat.

— Mai bun decât să ai capul plin de gărgăuni.

— Din moment ce ești un iubitor de metafore clasicizate, vezi cum sună asta: de ce îl admirăm pe Prometeu și-l disprețuim pe Polonius? Nu încerca să răstălmăcești vorbele cu o făcătură iezuită, domnu' locotenent. Vă demolăm verbal de secole întregi.

A rânjit spre mine așa cum un lansator liceean ar zâmbi după ce ar fi azvârlit o ghiulea à la Carl Hubbell[44], care te face să te învârți în jurul propriei axe.

---

[43] Adepte ale mișcării Maryknoll, din cadrul Bisericii Catolice.

[44] Jucător american de baseball.

În acea noapte am mers cu mașina în campusul universității Tulane, pentru a asista la concertul cvartetului de coarde al lui Annie Ballard. Arăta drăguț cum stătea pe scena luminată, îmbrăcată cu fustă și jachetă, ambele negre, și o bluză albă, dantelată. Chipul îi era deopotrivă înflăcărat și concentrat, în timp ce deslușea partitura de pe suportul de metal din fața ei și-și împingea arcușul înainte și înapoi pe coardele violoncelului. De fapt, pe când își cânta muzica, chipul ei avea un aer copilăresc, fermecător, genul de aer pe care-l observi la cei ale căror figuri par să se lumineze atunci când fac acel lucru special, pe care-l țin doar pentru ei. După aceea, am fost invitați la o petrecere în aer liber în Garden District. Copacii erau încărcați cu lampioane japoneze; luminile din piscină scânteiau difuz de sub pelicula verzuie; în aer era miros de iasomie, trandafiri și pământ reavăn de la straturile cu flori; iar ospătari negri, cărând tăvi cu pahare de șampanie și băuturi reci tropicale, se plimbau respectuoși printre grupurile de oameni amuzați, îmbrăcați în rochii de seară și costume de vară.

Annie se simțea bine. Am observat că în ochi nu i se mai citeau frica și dezgustul pe care Bobby Joe Starkweather îi picurase în ei și se străduia să mă facă și pe mine să uit ce se întâmplase ieri, pe bancheta din spate a Cadillacului lui Julio Segura. Dar eram egoist.

Nu puteam să uit acele zece secunde scurse între momentul în care portarul scosese automatul din buzunarul ușii și momentul când pistolul de .45 uruise, îndreptându-se în sus, iar capul lui Segura explodase în toată mașina. Sunt convins că, spre deosebire de nefericiții și amărâții cu care aveam de furcă, el fusese o persoană cu adevărat rea. Dar oricine a tras cu arma în alt om cunoaște senzația,

indusă de adrenalină, de omnipotență și de aroganță pe care o ai pe moment și plăcerea tainică de a ți se fi ivit ocazia. O experimentasem în Vietnam; o întâlnisem de două ori în cariera de polițist și știam bine că maimuța din care ne tragem cu toții trăia încă în sufletele noastre.

Mă mai sâcâia și dojana lui Sam Fitzpatrick privitoare la religia și umanitatea mea. Îmi doream să-l resping. Era un copil, un idealist, un cârnat federal care încălcase probabil o grămadă de reguli și avea, în cele din urmă, să-și dea singur foc la valiză. Dacă n-ar fi devenit agent al Departamentului de Finanțe, cu siguranță ar fi ajuns să toarne sânge de pui pe dosare[45]. Vreo șase ca el ar fi fost suficienți să dea foc orașului.

Dar nu puteam scăpa de el. Îmi plăcea și îmi rănise orgoliul.

Am încercat din răsputeri să mă simt bine în acea noapte. Oamenii de la petrecere veneau dintr-o altă lume decât a mea, dar erau plăcuți și prietenoși și se străduiau să fie politicoși cu mine. Annie era și ea o fată drăguță. Când mi-a surprins privirea rătăcind, fără să fiu atent la conversație, mi-a atins mâna cu a ei și mi-a zâmbit din ochi. Dar nu avea rost. Am renunțat, am inventat o scuză cum că trebuia să merg la serviciu de dimineață și am condus-o acasă. Pe verandă, i-am observat privirea ușor jignită, când am refuzat să intru în casă.

— Îți place să fii singur, Dave?

— Nu. Nu-i bine să trăiești așa.

— Rămâne pe altă dată atunci.

---

[45] Trimitere la un grup de activiști care, în anii ‘60 ai secolului trecut, în semn de protest față de războiul din Vietnam, au turnat sânge peste dosarele unor candidați la încorporare.

— Da. Îmi pare rău pentru noaptea asta. Te sun mâine.

Mi-a zâmbit, apoi a plecat, iar eu am condus până acasă, deprimat cum nu mai fusesem de ani buni.

De ce? Adevărul e că voiam să beau. Și nu vreau să spun că îmi doream să mă reobișnuiesc lent cu alcoolul, sorbind cocteiluri Manhattan ușoare la un bar din mahon și cu o bară din alamă la bază, cu scaune din piele și rânduri de cupe aliniate în fața unui perete lung de oglinzi. Tânjeam să dau peste cap pahare de Jack Daniel`s stins cu bere la halbă, votcă cu gheață, o dușcă de Beam, cu apă alături, o tequila rea care-ți taie răsuflarea, clocotind în suc propriu. Și mi le doream pe toate într-o bodegă unde aș fi putut uita de mine, iar reflexia mea de gargui din oglindă avea să fie doar o năzărire etilică, precum ploaia electrică de neon care bătea în fereastră.

După patru ani de abstinență îmi doream din nou să-mi umplu mintea cu păianjeni, târâtoare și șerpi, care se îngrășau sleindu-mi viața și cu care ar fi urmat să mă lupt zilnic. Pentru asta, dădeam vina pe uciderea lui Julio Segura. Am decis chiar că tentația alcoolului și a autodistrugerii reprezentau semne că eram încă om. Am spus Rozariul în acea noapte și nu am adormit până când cerul nu s-a făcut cenușiu de lumina falsă a zorilor.

În acea după-amiază încă mă gândeam la Sam Fitzpatrick. Am sunat la Biroul de Control al Traficului cu Tutun, Alcool și Arme de Foc, iar asistentul agentului special de seriviciu m-a anunțat că Fitzpatrick nu se afla acolo.

— Cine este la telefon? m-a întrebat el.

I-am spus cum mă cheamă și cine eram.

— Suni de la birou?

A răspuns că da.

— Sun eu acolo în două minute, a replicat și apoi a închis.

Sigur, telefonul a sunat un minut și jumătate mai târziu. Erau o gașcă tare grijulie cei de la Biroul Federal.

— Ne facem griji pentru el. Nu a pontat și nu e nici la motel, a spus bărbatul. Tu ești tipul care l-a eliminat pe Segura?

— Da.

— E o zi proastă la Black Rock, nu? a zis el, râzând.

— Toți aveți genul ăsta de umor?

— Domnule locotenent, ne-a zburat un agent din cuib. Deții vreo informație pe care ar trebui să o știm?

— Avea de gând să se întâlnească cu o mexicană, o dansatoare de striptease, la aeroport. I-a spus că poate să-i dea în gât pe câțiva oameni ai lui Segura.

— Deja știm despre ea. Altceva?

— Asta-i tot.

— Ținem legătura. Vino pe aici să bem o cafea într-o zi. Trebuie să avem o relație mai bună cu oamenii tăi. Apropo, agentul Fitzpatrick are obiceiul de a se aventura dincolo de limitele noastre. Asta nu înseamnă că autoritățile locale ar trebui să răspundă la fel și să încalce o jurisdicție federală. Ai prins ideea, nu?

A urmat o pauză, apoi receptorul a amuțit.

Mai târziu, în după-amiza aceea, am mers la apartamentul din Mentairie al mexicanei. Nu am găsit pe nimeni acasă, iar administratorul blocului mi-a spus că nu le văzuse nici pe fată, al cărei nume era Gail Lopez, nici pe fiica ei în vârstă de câteva zile. Am îndesat o fâșie mică de bandă adezivă între partea de jos a ușii și cadrul

ei, apoi am condus mașina până la barul de striptease de la aeroport, în lumina stinsă a crepusculului.

Aeronavele se ridicau de pe pista de peste drum și uruiau deasupra barului, în cerul de culoarea lavandei. Clădirea era făcută din bolțari vopsiți în violet; ușa avea culoarea ojei roșii; iar în interior mirosea a fum de țigară, aer răcit și dezinfectant de baie. În spatele barului se afla o estradă de cabaret, unde un comedian cu fața precum pergamentul mototolit ținea un discurs lipsit de energie și plictisitor, pe care nu-l asculta nimeni de la mesele din bar. În toiul actului, niște motocicliști din colț au dat iama spre tonomat și au pornit muzica la volum maxim.

Barmanul era un bărbat masiv, de vreo treizeci de ani, cu un cap chel, enorm ca o stâncă, iar pe părți, părul rămas îi lucea bine uns, pieptănat sub forma cozii de rață. Purta pantaloni negri, o cămașă albă și o vestă neagră din catifea, ca un barman profesionist. Însă brațele groase, gâtul, pieptul lat și ciomagul de lemn de pe un raft din spatele lui indicau ce altceva mai era în stare să facă. L-am întrebat despre Gail Lopez.

— Nu mă recunoști, domnu' locotenent? a întrebat, apoi a zâmbit.

Mi-am îngustat ochii prin fum, ferindu-mă de razele reflectoarelor de pe scenă.

— În urmă cu cinci sau șase ani, nu? am zis. Ceva în legătură cu accidentarea însoțitorului unui camionagiu, cu o mașină de livrări de la *Picayune*.

— De fapt, au trecut opt ani și nu am apucat niciodată să spun varianta mea în legătură cu povestea aia. Dar nu mai contează acum. Mai bine mă duc spre ceva, decât să mă duc spre altceva. Pricepi? Dă-mi, însă, voie să-ți cer o mică favoare. Ofițerul meu de probațiune nu

cunoaște situația de acum, nu? E un tip de treabă, cam exagerat de protector și nu vrea să muncesc în haznale ca asta, dar câțiva tipi de la sindicat îmi țin ranchiună și nu vor să-mi dea legitimația înapoi și nu sunt prea mult locuri în care să câștig șase dolari pe oră plus bacșișuri. La dracu', e degradant să lucrezi într-o speluncă precum asta. Am ajuns să adun cu mâna mea chiștoace de țigări din pisoare, să spăl veceurile și să șterg borâtura de pe jos, de fiecare dată când dă vreunul dintre netoții ăștia la boboci. Ce vrei să bei? Fac eu cinste.

— Ah, nimic deocamdată. Ce știi de fată, de Gail Lopez?

— Păi, tipele astea au mare căutare, pricepi? Avem clientelă de cea mai joasă speță aici, domnu' locotenent. Unsuroși, asasini, lesbiene bătăioase, nemernici cărora le place să mă calce pe bătături până ce întrec măsura, pricepi? E un tip care vine aici în fiecare noapte și-și dizolvă Demerol[46] într-un pahar de Wild Turkey[47] și-i zic: „Frumoasă vreme“ sau „Ce mai ploaie i-a tras după-masă“, și el răspunde „Nu, dăăă.“ Îl întreb dacă mai vrea un pahar și face „Nu, dăăă“. „Mai vrei alune?“ „Nu, dăăă.“ „Nu te afli într-un loc nimerit să faci pe miștocarul.“ „Nu, dăăă.“

— Nu, Charlie, vorbesc despre un tip care arată ca un pistrui ambulant.

— Nu l-am văzut. Uită-te în jurul tău, domnu' locotenent. Un băiat ca el ar atrage atenția aici ca un rahat într-o fabrică de înghețată. Mă rog, întreab-o pe fată. Vine aici într-o oră.

---

[46] Narcotic cu efect analgezic (n.r.).

[47] Marcă americană de whisky.

Am rămas de-a lungul a două spectacole de cabaret cu o fetișcană goală dansând în ritmul unui trio ale cărui instrumente ar fi putut fi preschimbate în tamburine. Fetele purtau doar lanțuri aurii subțiri în jurul gleznelor și abdomenului, iar fețele le păreau luminate de un soi de plăcere narcisiacă ce nu avea nicio legătură cu lumea din afara lor. Se ondulau și-și ridicau brațele deasupra capetelor ca și cum s-ar fi mișcat prin apă, iar câteodată privirile li se întâlneau și li se luminau ca și cum ar fi împărtășit un secret.

În tot acest timp, barmanul a spălat netulburat pahare într-o chiuvetă mică, pe când cenușa țigării lui cădea în apa pentru vase. Cineva din spate i-a atras atenția și a dispărut de la bar pentru câteva minute, apoi s-a întors cu o expresie crispată pe chip.

— Domnu' locotenent, sunt într-o situație jenantă, a zis el. Administratorul, domnu' Rizzo, e foarte bucuros că te afli aici și nu vreau să plătești pentru nimic. Dar un tip care bea la bar 7Up, iar de sub haină i se vede un pistol, e cam ca...

— Antraxul? am zis.

— Păi, dacă te uiți atent, nu mai e nimeni la bar, ceea ce nu este o remarcă la adresa ta, ci a fătălăilor degenerați care beau aici. Până și tipul care mă scoate din ale mele cu „Nu, dăăă“ stă la o masă din spate, în noaptea asta. Ajungi să înțelegi mintea țăcăniților. Vezi tu, toți au fantezia că ar fi niște bărbați duri, dar când merg prea departe și-l calcă pe coaie pe câte un barosan mai rău, ca unul care tocmai ce a ieșit de la Angola și și-a încasat deja bățul înfipt în fund, atunci trebuie să-i scap.

Am plătit sucul pe care-l băusem și am așteptat o altă jumătate de oră la o masă mică, în cea mai întunecată

parte a sălii. Gail Lopez nu a apărut. I-am dat barmanului cartea mea de vizită de la birou, cu numărul de telefon de la seriviciu și l-am rugat să mă sune dacă ajunge fata. Omul a pus jos cârpa, s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit la câțiva centimetri de față.

— Unul dintre prietenii ei e un nicaraguan înalt, cu mustață, a zis el. Nu-l lăsa să te ia prin surprindere, domnu' locotenent. Într-o noapte, în parcare, l-a tăiat pe un băiat de la subsuoară până la ficat. E genul de gagiu pe care dacă ai de gând să-l faci una cu pământul, ar fi bine să-l scurtezi de la gât.

Am mers înapoi la apartamentul din Metairie al mexicanei și am găsit bucățica de scotch încă la locul ei, între ușă și cadru. I-am spus administratorului clădirii că nu-i pot cere să-mi deschidă ușa, dar bănuiam că dacă aș fi făcut-o, nu ar fi găsit înăuntru decât umerașe goale. I-a luat mai puțin de două minute să ia cheia.

Cu toate astea, mă înșelasem. Nu lăsase în urmă doar umerașe goale. În coșul de gunoi se aflau câteva broșuri mototolite ce făceau reclamă peisajelor din Caraibe, nu celor din San Antonio, și nici nu promovau vreo școală de frizerie. Fitzpatrick, biet nerod, mi-am zis.

Mă simțeam obosit conducând spre casă, de-a lungul autostrăzii Lake Shore. Am trecut pe lângă parcul de distracții, cu roata mare profilându-se luminată pe fundalul cerului, pe lângă Universitatea din New Orleans, cu pomii ei negri și peluzele tăcute și întunecate și am început un dialog cu mine însumi care aproape că m-a scos din încâlceala problemelor mele. Lasă-i pe oamenii lui Fitzpatrick să aibă grijă de el, m-am gândit. Armele și explozibilele ilegale intră sub jurisdicția lor, nu a noastră.

Tu ți-ai luat o obligație față de negresa moartă din canal și ți-ai împlinit-o, fie că ai vrut sau nu, apoi i-ai făcut terci creierii lui Julio Segura. Dacă te interesează să te răzbuni pe Philip Murphy, Starkweather și micul israelit, ai o abordare greșită. Cândva își vor da singuri cu stângul în dreptul și atunci se va nimeri cineva să-i pună la păstrare. Așa că uită, Robicheaux, m-am îndemnat. Nu trebuie să arunci mingea la distanțe mari de fiecare dată. Un imbold bine plasat are meritele lui.

Reușisem chiar să mă liniștesc, până să parchez mașina pe strada scurtă și întunecată ce se termina într-o dună de nisip cu trei cocotieri și docul dărăpănat unde-mi țineam ancorată casa. Duna era traversată de o cărare netedă și bătătorită, pe marginile căreia creștea iarbă-sărată, iar frunzele ondulate de palmier își aruncau umbrele pe nisip și pe acoperișul bărcii mele. Puteam auzi apa plescăind pe când se lovea de cocă, iar lumina lunii cădea pieziș pe lac, sub forma unei benzi lungi și argintii. Am mers pe pasarelă, înfruntând vântul rece. Lemnul se îndoia familiar și încurajator sub pașii mei, spuma fluxului aluneca în sus și în jos pe nisipul de sub mine. Mahonul, tecul gălbui-maroniu, geamurile din sticlă și garniturile din alamă ale bărcii mele erau atât de frumos orânduite, cum numai metalul și lemnul pot fi. Am deschis chepengul, am intrat în cabina principală și am răsucit întrerupătorul.

Bobby Joe Starkweather s-a ridicat repede de pe podea și mi-a vânturat prin față o bucată scurtă de țeavă. La un capăt avea un robinet, iar la celălalt era învelită în bandă adezivă antiderapantă. M-am ferit și mi-am pus mâinile în față, primind o parte a șocului în antebraț, însă robinetul din fontă mi-a zgâriat fața

pe o parte și am simțit cum mi se desprinde urechea de cap. Am încercat să scot arma de calibru .38 din suportul de la centură, dar cineva mi-a prins mâinile la spate și am căzut toți trei pe raftul cu discuri de jazz, de pe celălalt perete. Colecția mea de jazz vechi, discurile de șaptezeci și opt de rotații pe minut, tari și delicate precum ceramica arsă, s-au spart pe podea, împrăștiind peste tot așchii negre. Apoi un al treilea om s-a urcat deasupra mea, un om înalt, cu o mustață subțire și un păr roșcat de tip negroid, mirosind a pomadă. Am fost acoperit de mâinile, brațele, pulpele, scroturile, fesele, genunchii lor. Greutatea colectivă, forța și mirosurile viscerelor omenești erau așa de puternice și sufocante că nu mai eram în stare să mă mișc sau să respir sub ele. Am simțit cum îmi intră un ac în gât. O dorință nespusă mi s-a oprit în gâtlej, iar gura mi s-a deschis ca și cum mi se rupsese maxilarul. Apoi cei trei amici mi-au stors picul de aer ce-mi mai rămăsese în piept, sângele din inimă și lumina din ochi.

6

M-am trezit într-un soi de garaj. Acoperișul era din tablă, iar afară ploua. Stăteam întins pe o masă, cu mâinile prinse în cătușe de un stâlp din spatele meu, iar picioarele îmi erau legate de un alt stâlp, la celălalt capăt. Singura sursă de lumină venea de la o lampă portabilă de mecanic atârnată pe unul dintre pereți, printre rânduri de unelte, curele de ventilator, pompe de uns și ghemotoace de cabluri de bujie. Aerul era închis și mirosea a ulei și rugină. Când am întors capul, am simțit că gâtul avea să mi se rupă precum tulpina uscată a unei flori.

Apoi l-am văzut pe Sam Fitzpatrick așezat într-un scaun din lemn, la un metru de mine. Antebrațele îi erau legate fedeleș de brațele scaunului, înfășurate în frânghie de la cot până la încheieturi, astfel încât mâinile îi ieșeau în afară ca două gheare frânte; hainele îi erau rupte, pătate cu grăsime și sânge, iar capul lovit și însângerat îi atârna în umbra care-i ascundea chipul. La picioarele lui se vedea o manivelă de telefon, ca la cele de armată, folosite pe teren.

— Sam, am zis.

Omul a scos un sunet și și-a mișcat capul.

— Sam, sunt Dave Robicheaux, am spus. Unde sunt tipii?

Și-a ridicat capul în lumină și i-am zărit fața. Avea ochii umflați ca ai unui boxer bătut, nasul rupt, iar pe dinți i se vedea saliva roșie.

— Unde sunt, Sam? am repetat.

Atunci a început să respire mai repede, a dat să îngaime ceva din gâtlej, de parcă încerca să-și adune puterile pentru a rosti o singură replică.

— Calea Elefantului, a răspuns.

Am auzit cum se deschide o ușă de tablă, zgâriind podeaua din beton și am simțit mirosul răcoros al ploii, care a pătruns în cameră. Philip Murphy, micul israelit și omul cel înalt cu mustața subțire și păr roșcat și cârlionțat au pășit în lumina lămpii. Duceau în mâini ambalaje din hârtie cu hamburgeri și cartofi prăjiți.

— Pesemne că ai o constituție masivă, a zis Murphy. Ți-au injectat suficient Thorazine[48] cât să doboare un dinozaur.

Părul lui grizonat și umed era încă netuns; nu se răsese în acea zi, iar printre vinișoarele albastre și roșii de pe obraji i se ițeau țepii bărbii. A mușcat o dată din hamburger și m-a privit în timp ce mesteca. Privirea ochilor lui căprui era goală și rece.

— Ești o caricatură de om, am spus.

— De ce? Nu-ți place cum au evoluat lucrurile? Nu ai fost avertizat în legătură cu regulile? Oamenii au fost cam nedrepți cu tine, nu?

— Trebuie să fii un degenerat dat dracului ca să torturezi un om fără apărare.

— Oamenii sunt răniți în războaie. Prietenul tău e unul dintre ei. Poate nu-ți place definiția, dar ăstora ca tine nu le place, de obicei.

---

[48] Medicament utilizat în tratamentul schizofreniei (n.r.).

— Ești un derbedeu, Murphy. N-ai luptat în război nici măcar o zi, în viața ta. Ăia ca tine dau jos prizionierii din vagoanele de vite și au grijă de cuptoare.

Pentru o clipă, am prins o licărire în privirea lui.

— Ți-ar plăcea să trăiești într-o țară comunistă? a întrebat el. Vrei ca Louisiana să fie condusă de sandiniști, ca în Nicaragua? Știi că marxiștii sunt puritani, nu? Fără cazinouri, fără curse de cai, fără băutură și curvăsăraie când simți nevoia, nicio șansă să mai practici mica șmecherie care ne ține tuturor bijuteriile în formă. În schimb, îți dorești să stai la rând, printre ceilalți oameni mediocri, duhnind a sudoare, care așteaptă pomana guvernului. Dacă ai trăi la nivelul ăla așa de jos, ți-a trage un glonț în gură de plictiseală.

— Deci, cumva, este în regulă să legi un puști și să-i dai la ficați? Ce mă enervează cel mai tare la ăștia ca tine e felul în care sunteți mereu dispuși să sacrificați jumătate din planetă pentru a salva cealaltă jumătate. Dar voi nu vă aflați niciodată în partea aia bombardată.

— Ești un ipocrit. Mai știi ce-a zis Patton? Nu câștigi războaie dându-ți viața pentru țară. Îl faci pe nemernic să și-o dea pe-a lui. Cred că ești un biet ratat. Uită-te la Andres. Îi vezi cicatricile mici și gri din jurul gurii? El are dreptul să fie înrăit, dar nu este, nu peste măsură. Zi ceva, Andres. *Que hora es*[49]?

— *Doce menos veinte*[50], a răspuns bărbatul înalt, cu mustață.

Vocea îi suna șuierătoare, ca vântul printr-o sită, ca și cum plămânii îi erau perforați cu găurele.

---

[49] „Cât este ceasul?“ (în lb. spaniolă, în text).

[50] „Douăsprezece fără douăzeci“ (în lb. spaniolă, în text).

— Andres avea o amantă într-unul dintre bordelurile lui Somoza. Și-ntr-o zi i-a vorbit fetei cam prea liber despre treaba pe care o făcuse trupa lui de trăgători. Împușcaseră o sandinistă pe nume Isabella, pe care o capturaseră pe dealuri. Tipul s-a gândit că e o poveste bună pentru că, înainte să moară, femeia i-a dat în gât pe alți doisprezece sandiniști. Ce n-a spus, însă, a fost că toată trupa a violat-o pe victimă înainte să o ciuruiască, și nu știa că Isabella fusese sora curvei lui. Așa că data următoare când a vizitat-o pentru niscaiva acțiune între așternuturi, fetișcana era mai încisă ca talpa iadului. I-a pregătit un pahar rece de Cuba Libre cu gheață și felii de lămâie și băiatul l-a dat direct pe gât, ca un pofticios ce este. Doar că gagica turnase din plin acid clorhidric și, de atunci, sărmanul Andres își varsă măruntaiele pârjolite.

— Ești un căcat cu ochi, Murphy.

— Nu, ai înțeles totul greșit. Unii dintre noi servesc cauza, alții, ca Fitzpatrick, ne stau în cale, iar majoritatea, din care faci parte și tu, se ocupă de flecuștețe ca tine și se amăgesc singuri, pe când noi avem situația sub control. Dar nu-i drept nici să începi să-ți bați joc de oameni. Ești un om educat, cu experiență, și-aș vrea să-mi răspunzi sincer la o întrebare. Ai văzut cine sunt oamenii aflați de cealaltă parte a baricadei, în țara asta – știi tu, militanți pentru pace, activiști contra bombei nucleare, tipii cu sloganul „Ieșiți din America Centrală“. Cine sunt?

Colțurile lăsate ale gurii lui s-au tras greoi în sus, formând un zâmbet vag, iar privirea i s-a plimbat pe chipul meu cu un sentiment de satisfacție.

— Printre ei se numără și unele lesbiene, nu? Poate nu pe de-a întregul, dar măcar câteva. Apoi sunt unele cărora

pur și simplu nu le plac bărbații. Nu și-au iubit tații, frații sau soții și până la urmă și-au extins aversiunea la orice fel de autoritate masculină – președinte, parlamentari, generali, orice ființă care are un penis.

— Acum ajungem la adevărații răzvrătiți, a continuat el. Ăștia-ți sunt ratații de profesie, care nu știu să facă diferența dintre o carte de istorie și un catalog Sears sau Roebuck, dar le place să se dea în spectacol. Sunt sigur că ai văzut o grămadă la televizor, pe când te aflai în Vietnam. Însă grupul meu favorit e, de departe, al celor castrați de muieri. Nevestele îi târăsc după ele la întâlniri nesfârșite, fără niciun rost, și, dacă sunt cuminței, mama le dă o bucățică de păsărică o dată pe săptămână sau cam așa. Nu cred că te încadrezi aici, dar poate mă înșel în privința ta. Cred că până la urmă ai vrut să joci și tu în piesă. Păcat, pentru că acum renunțăm la câțiva dintre voi.

— Îți sugerez să te informezi, am răspuns. Mergi la secțiunea „Decese" din *Picayune* și citește frânturi din ce li s-a întâmplat oamenilor care au ucis polițiști din New Orleans. Nu e chiar cel mai bun moment, dar lecția se învață negreșit.

Bărbatul a zâmbit ca și cum ar fi fost amuzat de propriile gânduri și a început din nou să muște din hamburger pe când își arunca privirea anticipativ, spre ușa din spate. Cinci minute mai târziu, Bobby Joe Starkweather a dat buzna înăuntru, din ploaia de afară, cu o pungă de hârtie la subraț. Tricoul și blugii îi erau uzi leoarcă, iar mușchii i se întrezăreau prin hainele lipite de corp, ca niște șerpi încolăciți unul în jurul celuilalt.

— M-am prins. Hai să-l anesteziem pe căcăcios și să ne vedem de drum, a zis el. Mi-ai adus un hamburger?

— Nu m-am gândit că ți-ar plăcea rece, a replicat Murphy.

— Ești un tip pe cinste, Murphy, a răspuns Starkweather.

— Îl vrei pe al meu? a întrebat Murphy încet.

— Nu mi-am făcut vaccinul antirabic.

— Cum vrei, atunci, și scutește-ne de înțepăturile tale plângăcioase.

— Fii atent, Murphy. M-am dus după băutură, pentru care îmi datorezi doisprezece dolari, și am chiloții plini de apă, în timp ce voi stați uscați, lingându-vă degetele slinoase, așa că nu mă provoca.

Murphy a continuat să mestece și s-a uitat în gol. Starkweather și-a șters fața și brațele, făcându-le să lucească, a aprins o țigară Lucy Strike de la bricheta Zippo, a închis bricheta cu un clănțănit și a îndesat-o cu degetul mare, gros, în buzunarul pentru ceas. A inhalat fumul, fără a-și scoate țigara din gură, în timp ce lua din punga de hârtie o sticlă de trei sferturi de Seagram[51], un bax cu șase sticle de Jax, un flacon de pastile, închis cu un capac, și o sticlă maro de medicamente, așezându-le pe masă. Apoi a răscolit pe masa de lucru până a găsit o pâlnie din cauciuc și un borcan plin de cuie ruginite. A răsturnat cuiele pe tejghea și a mers înapoi la masa unde lăsase borcanul și pâlnia. Craniul lui ras avea forma unui semn de întrebare.

— Ar fi trebuit să ajungi mai devreme, a spus el. Am scos niște chirăituri a-ntâia de la prietenul tău. Mai știi ce ziceau în Vietnam? Dă-i un telefon lui Charlie[52] și o să răspundă negreșit.

---

[51] Marcă de whisky.

[52] Numele pe care îl dădeau soldații americani celor vietnamezi.

Bărbatul a umplut borcanul cu bere, whisky și lichidul din sticla maro, apoi a turnat pastilele, a înșurubat capacul și a început să agite amestcul, de parcă pregătea un Martini. Capătul țigării era umed de salivă, iar el respira ca muncit de o energie diavolească.

— Trebuie să fie greu să știi că ești un bețivan care nu ține la băutură, a adăugat.

— Am vărsat mai multă la canal într-o săptămână, decât ai băut tu toată viața, tâmpitule, am răspuns.

— Pun pariu. Prima mea nevastă era o sugativă, a spus. Ar fi făcut orice pentru un strop. Odată și-a tras-o cu un taximetrist pentru o sticlă de-un sfert de bere. Am aflat, mi-am tăiat o nuielușă groasă ca pe deget și i-am făcut rochia fâșii pe spate. I-am luat banii și hainele și am încuiat-o în dormitor. Bea tonic pentru păr. Până la urmă au săltat-o și-au dus-o la o casă de nebuni de prin Montgomery.

— Indiferent de ce se întâmplă aici, în noaptea asta, am niște prieteni care o să te răcorească, Starkweather, am replicat.

— Poate, poate. Dar între timp, ți-am pregătit un vis alcoolic. Când vei bea calmantele alea, o să-ți pot scoate dinții cu cleștele și n-o să zici nici pâs! Uleiul de ricin e ca să-ți facă seara mai frumoasă, o să-ți aducă aminte de perioadele când beai trei zile la rând, până te răhățeai pe tine. Dacă ești băiat cuminte, te lăsăm să te ridici și să-l bei singurel.

— Dă-i drumul, a spus Murphy.

— Ia nu mai da ordine o vreme, Murphy, a replicat Starkweather. Mai ales din cauza ta s-a întâmplat porcăria aia. Ar fi trebuit să-i eliminăm pe ăștia doi, când am avut prima dată ocazia. În schimb, tu a trebuit transformi

totul într-o misiune de spionaj, ca să-l impresionezi pe Abshire.

— Cum se face că nu ne dezamăgești niciodată? a întrebat Murphy.

— Ai meteahna de a-i lăsa pe alții să curețe în urma ta, după ce ți-ai făcut de cap. Poate ar trebui să mai faci și tu munca de jos. Să fi fost acolo când li s-a închis indienilor vreun sat și au fost scoși din colibe. Mare distracție! Nu cred că ai avea tupeu.

— Nu-i vorba de tupeu, amice, a răspuns Murphy.

În firele de păr din barba lui se vedeau firimituri de pâine.

— Unii oameni sunt adverbe, alții substantive.

— Mi-ar plăcea să văd cum te descurci.

— Poate n-o să-ți vină să crezi, dar am am jucat un rol de o importanță istorică redusă la Golful Porcilor[53] și la Dien Bien Phu[54]. Ultima a fost pe când tu încă încercai să descoperi diferența dintre ovarele maică-tii și un castron de crupe.

— Mă uimești, Murph. Dacă ai fi participat la Operațiunea Plaja Omaha[55], acum vorbeam germană.

Erik, micul israelit, a chicotit, iar nicaraguanul s-a uitat când la unul, când la celălalt, cu ochii înroșiți, nepricepând gluma.

---

[53] Invazia din Golful Porcilor a fost o misiune planificată de guvernul american pentru a răsturna regimul comunist cubanez, în perioada 17-19 aprilie 1961.

[54] Luptă desfășurată în cadrul Războiului din Indochina, în perioada martie-mai 1954.

[55] Numele de cod dat unui punct principal de aterizare al Aliaților, când Germania a ocupat Normandia, la data de 6 iunie 1944, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

— Idioților, își taie încheieturile cu cătușele, a zis Murphy.

— Ca întotdeauna, omul serviciilor secrete, a comentat Starkweather.

— Fă-ți treaba și ține-ți pliscu`, Starkweather! Locotenentul te poate face în doi timp și trei mișcări, de-ar avea doar un singur neuron. Dacă o dai în bară cu ceva în noaptea asta sau îți mai deschizi gura...

Omul s-a oprit și a inspirat adânc, pe nas.

— Mă duc acum să-i iau mașina. Tu termină treaba, a continuat. Vorbim mai târziu.

— L-ai auzit pe șef, mi s-a adresat Starkweather. E timpul să mergem la muncă, să ne câștigăm pâinea, să luăm barja și să cărăm marfa. Hai, pa, puturosule!

Mi-au îndesat printre dinți, până în fundul gâtului, tubul pâlniei din cauciuc. M-am înecat și am tușit, ochii mi s-au umplut de lacrimi și am simțit cum pieptul mi se zbate sălbatic sub mâinile lor. Apoi m-au ținut de nas și mi-au turnat pe gât amestecul de bere, ulei de ricin, whisky și Quaalude[56]. Dintr-odată, gustul sec al alcoolului, după patru ani de abstinență, a fost ca un bubuit macabru de tunet asupra organismului meu. Stomacul îmi era gol, iar lichidul s-a scurs prin mine ca *sterno*[57] și s-a lăsat greu în testicule și falus, mi-a urlat morbid în creier, mi-a umplut inima de fluidele râncede și primordiale ale unui viking desfătându-se în chinurile propriei răni mortale.

În mintea mea s-a stins lumina și, în doar câteva clipe, am fost iar prins în lumea mea de bețiv, a barurilor deschise până noaptea târziu, a taximetriștilor care mă

[56] Sedativ cu proprietăți hipnotice.

[57] Combustibil făcut din alcool denaturat, sub formă de gelatină.

conduceau până la ușă, în lucirea unor zori false, a delirului ce mă acoperea de sudoare și-mi umplea barca de păienjeni și vietnamezi morți. Am auzit cum mi se sparge în cap o sticlă de bere, m-am văzut împins pe ușa din spate a unui bar de alcoolici, am citit satisfacția de pe fața unui bodyguard, pe când mă îndesa în mașină, aruncându-mi în urmă pălăria, am simțit cum îmi vărs mațele într-o toaletă publică, apoi mâinile unui pește și ale unei curve întorcându-mi buzunarele pantalonilor pe dos.

Pe urmă s-a întâmplat un lucru ciudat. Majoritatea viselor mele despre Vietnam erau coșmaruri ce mă făceau să mă tem să adorm. Chiar și înainte să devin un alcoolic cu normă întreagă, obișnuiam să beau trei beri înainte de culcare, ca să pot dormi până dimineața. Dar acum, cineva mă căra prin ploaia caldă și știam că mă aflu din nou în grija soldaților din plutonul meu. Auzisem scârțâitul sub picior, în beznă, pe cărarea din junglă; apoi, ca și cum aș fi fost mai degrabă un spectator, m-am văzut acoperit de o lumină de cobalt, iar trupul îmi furnica de electricitate și sufletul meu lumina arborii ca o lumânare uriașă.

Când m-am trezit, fumul încă mi se mai ridica din găurile sfâșiate ale tunicii, iar oamenii mă cărau pe un poncho, pe când ploaia răpăia pe frunzele arborilor, iar bubuiturile unei baterii din larg au străpuns cerul de deasupra. În întunericul umed am auzit respirația grea a celor patru oameni care mă susțineau. Aproape alergau. Crengile și lujerii plantelor le izbeau fețele și căștile din oțel. Chipurile le erau împietrite și inexpresive în fața capcanelor ce le stăteau înainte, pe cărare. Unul dintre cei patru era un băiat de la țară, din nordul Georgiei. Pe brațul îndoit și ars de soare avea tatuat un mare steag american, iar el era așa de puternic și trăgea așa de tare de

colțul lui de poncho, că aproape m-a azvârlit pe jos. Dar când rafalele unor AK-47 au răbufnit în aer, iar camarazii au trebuit să mă pună brusc jos, băiatul s-a lăsat pe vine lângă mine, s-a apropiat de fața mea și a șoptit cu accentul lui de muntean:

— Nu-ți face griji pentru nimicuța, domnu' locotenent. Dacă nu-s la locul de aterizare, te cărăm în brațe până la Saigon, dacă trebuie.

M-au dus pe sus tot restul nopții. Chipurile le erau extenuate și presărate cu stropi de sudoare și noroi, iar uniformele țepene din cauza sării propriilor corpuri. Ar fi trebuit să-mi fie teamă, dar nu-mi era. Nu au ezitat nici măcar o dată, deși brațele și șalele îi dureau teribil, iar mâinile le erau numai carne vie și bășici. Luna a străpuns norii, ceața atârna deasupra drumului din junglă, sub forma unor fâșii umede din vată de zahăr, iar eu m-am scufundat într-un vis greu, ca indus de morfină. Mă înconjura o tăcere ca aceea din uterul mamei, iar singurul sunet pe care-l mai auzeam era propria respirație și gâfâitul celor patru oameni ce mă cărau. Zgomotul a devenit în cele din urmă un murmur unitar, ca acela al sângelui trecând prin cordonul ombilical. I-am auzit cum s-au oprit o dată și m-au așezat cu grijă pe jos, când mi-au schimbat perfuzia cu albumină, dar nu m-am trezit până dimineața, când am auzit elicele elicopterului medical uruind deasupra zonei de aterizare. Din coconul meu întunecat, m-am uitat în sus și l-am văzut pe băiatul din nordul Georgiei aplecându-se spre mine, în dreptul luminii, și atingându-mi fața cu mâini gingașe, de femeie.

Dar mâinile care m-au scos din portbagajul propriei mașini, la al treilea nivel al parcării de deasupra unui râu, nu erau ale oamenilor din plutonul meu. Prin întuneric

și rafalele de ploaie am zărit chipul micului israelit, al nicaraguanului, pe al lui Philip Murphy și al lui Bobby Joe Starkweather holbându-se la mine, ca la un obiect dezgustător, al cărui miros le făcea nările să se dilate și să se albească de scârbă. M-au pus în picioare, apoi m-au așezat în spatele volanului și au trântit ușa. Capul mi-era greu, de parcă luasem novocaină, gura deschisă îmi atârna incontrolabil, bărbia și gâtul mi-era năclăite de vomă, iar din pantaloni se ridica putoarea dulceagă a excrementelor. Prin parbriz am putut vedea luminile verzi și roșii ale barjelor de pe Mississippi și norii de vapori ce se ridicau din apa vălurită de ploaie, ca într-o scenă din purgatoriu.

L-au proptit pe Fitzpatrick alături de mine și l-au stropit cu whiskey și bere pe haine. Am încercat să-mi țin capul drept, să mă întind și să-l ating, dar bărbia îmi tot aluneca pe piept, iar cuvintele mi se închegau pe buze ca niște bule dense. Ochii celuilalt erau dați peste cap, iar când respira, din nas i se scurgea pe cămașă sânge proaspăt. Fața nu mi-o mai simțeam la atingere. Era întinsă pe craniu, cum e pielea unui om mort, și mi-am simțit buzele cum se desfac într-un rânjet diavolesc, de parcă ar fi vrut să împărtășească lumii o glumă obscenă despre execuția noastră. Apoi din stomac mi s-a ridicat în gură un gust oribil. Capul mi s-a încordat înainte și am simțit cum în piept parcă mi se rupea un ziar umed, apoi am auzit cum se revarsă ceva dinspre volan, pe podele.

Cineva pornise acum motorul, iar un braț gol, rotunjit de protuberanțele mușchilor asemenea unor rulmenți din nichel, s-a întins peste mine și a băgat mașina în viteză. Ploaia cădea repede de-a lungul râului.

Mașina rula acum spre parapet, prinzând din ce în ce mai multă viteză, pe când eu loveam fără forță mânerul

ușii și încercam să trag siguranța, cu mâinile ce parcă îmi erau cusute laolaltă cu acul și ața. La început am zărit debarcaderul, o stradă luminată, cu mașini dedesubt, acoperișul negru al unui depozit cu etaj, apoi, pe când autovehicolul se apropia mai tare de zid și de marginea de beton a platformei, n-am mai reușit să văd decât cerul și ploaia ce se răsucea din el în fuioare și un avion îndepărtat, ale cărui aripi luminau intermitent, pe fundalul întunecimii.

Am auzit balustrada îndoindu-se sub bara mașinii, apoi s-a desprins cu totul din încheieturi, pe când roțile din față au trecut peste marginea din beton, iar automobilul s-a aplecat în față și a alunecat în spațiul de sub el, de parcă începea primul coborâș rapid dintr-o cursă pe *montagne-russe*. Partea din spate a început să se dea peste cap, iar eu am fost presat de volan, urmărind prin parbriz strada ce uruia spre mine, cu gura căscată larg, nereușind să articuleze un sunet ce avea să-mi moară în gât.

Mașina a lovit colțul unei alte clădiri sau vreun zid de beton, pentru că am auzit cum se taie metalul, de parcă măruntaiele mașinii ar fi fost extrase chirurgical. Am simțit un vag miros de benzină, apoi ne-am prăbușit cu fundul în sus în mijlocul trotuarului, stârnind o furtună de sticlă spartă, metal îndoit și uși ieșite violent din țâțâni.

Eu mă aflam afară, pe pavaj. Hainele îmi erau acoperite de ulei și cioburi. Supraviețuisem, mi-am spus atunci. Tipii cei răi făcuseră ce se putea mai rău și nu reușiseră. Fitzpatrick și cu mine eram protejați de-o vrajă, iar după ce aveam să ne revenim, urma să ne vină rândul să le tăbăcim altora fundurile.

Însă doar bețivii și naivii cred într-o asemenea simplitate poetică. Rezervorul de benzină era spart, iar mașina

era impregnată de combustibil. Am văzut ridicându-se dinspre capota distrusă câteva fire de fum, ca niște bucăți de frânghie murdară, apoi dinspre motor s-a auzit un pufăit, a urmat o explozie de lumină, iar o limbă de foc s-a întins cu repeziciune pe trotuar, spre rezervorul de benzină, și toată mașina a fost cuprinsă de o vâlvătaie portocaliu-negricioasă care a răbufnit pe fundalul cerului.

Sper că nu a suferit. Interiorul mașinii era cuprins de incendiu. Nu mai puteam vedea nimic în afara flăcărilor care se răsuceau prin ferestrele sparte. Dar în mintea mea am zărit o figurină din *papier-mâché*, cu pistrui pictați pe chip, zăcând tăcută între pereții urlători și portocalii ai unui cuptor, răsucindu-se și plesninând din cauza focului.

În dimineața următoare, soarele strălucea puternic prin ferestrele camerei mele de spital și puteam observa coroanele verzi ale stejarilor, profilate pe zidăria roșcată a caselor din secolul al nouăsprezecelea, aflate peste drum. Eram la doar o interesecție distanță de St. Charles, iar când asistenta mi-a ridicat patul, am putut vedea tramvaiul mare și verzui ce trecea pe esplanadă.

Suferisem o contuzie, doctorul îmi pusese șaptesprezece copci la cap, iar în umăr și de-a lungul unuia dintre brațe îmi intraseră bucăți de sticlă uleioasă, astfel încât pielea îmi arăta precum cea a unui aligator. Dar adevărata mea problemă era cu whisky-ul și pastilele de Quaalude, care se aflau încă în organismul meu, și cu oamenii care continuau să tot intre pe ușă.

Primul a fost șeful lui Sam Fitzpatrick, de la Finanțe. Presupun că nu era un tip rău, dar nu mă plăcea și cred că punea moartea lui Sam pe seama relației pe care-o avea el

cu mine, nu cu Philip Murphy, și nu se gândea că ar fi avut vreo legătură cu asasinii din America Centrală.

— O ții una și bună cu o cale a elefanților. Nu există nimic de genul acesta în notițele lui Fitzpatrick și nici nu a pomenit vreodată așa ceva, a spus el.

Bărbatul avea patruzeci de ani, purta un costum elegant și era foarte bronzat. Părul grizonant îi era tuns scurt, ca al unui sportiv. Ochii căprui, punctați cu verde, priveau ferm și intens.

— Nu a avut nicio șansă, am răspuns.

— Povestea ta e cam ciudată, domnule locotenent.

— Psihopații și tâmpiții din guvern, scăpați de sub control, tind să facă lucruri ciudate.

— Philip Murphy nu e din guvern.

— Nu sunt foarte sigur.

— Crede-mă pe cuvânt, a zis el.

— Atunci de ce nu mă crezi tu pe mine?

— Pentru că explicația ta e bizară. Pentru că te tot amesteci în afaceri care nu te privesc. Pentru că ai omorât un potențial martor guvernamental important și unul dintre agenții noștri cei mai buni a ars de viu în mașina ta.

Ochii mi s-au împăienjenit și a trebuit să-mi întorc privirea de la chipul lui. Copacii erau verzi în lumina soarelui de afară și am avut impresia că aud tramvaiul clănțănind pe esplanadă.

— Ai auzit de un tip pe nume Abshire? am întrebat.

— Ce-i cu el? a întrebat omul.

— Cred că băieții ăia lucrau pentru unul numit Abshire.

Ochii lui au privit în gol, apoi au revenit asupra mea. Dar zărisem în ei un semn de recunoaștere.

— Cine e? am vrut eu să aflu.

— De unde să știu?

— O dai cotită?

— Nu ne permitem să te avem prin preajmă, a răspuns.

— Păcat!

— Ce trebuie să facem ca să pricepi mesajul, domnule locotenent?

— Și mie mi-a plăcut puștiul.

— Atunci, în amintirea lui, stai departe de treburile federale.

A plecat fără să-și ia la revedere, iar eu m-am simțit stupid și singur în lumina albă a camerei mele. Începusem, de asemenea, să tremur pe dinăuntru, precum un diapazon ce reacționează la un ton discordant. Pe noptieră se afla o sticlă de Listerine. Am mers greoi până la baie, mi-am clătit gura și am scuipat în chiuvetă. Apoi mi-am supt lichidul de pe obraji și limbă și am înghițit. M-am clătit iar, dar de data asta nu am mai scuipat. Alcoolul mi se instalase în stomac, precum un prieten vechi.

O jumătate de oră mai târziu, doi detectivi de la Interne stăteau în picioare, lângă patul meu. Erau aceiași care investigaseră uciderea lui Julio Segura. Purtau haine sport, aveau mustață și părul aranjat la frizer.

— Mă faceți să mă simt aiurea. Arătați ca doi vulturi, pândindu-mă la capul patului. Ce-ați zice să luați loc? am rostit.

— Ești amuzant, Robicheaux, mor de râs! și-a dat cu părerea primul detectiv.

Numele lui era Nate Baxter și lucrase pentru Departamentul de Investigare a Crimelor din armată, înainte să se alăture Biroului. Am avut mereu sentimentul

că atitudinea lui aparent milităroasă ascundea de fapt o mentalitate cu adevărat fascistă. Era un bătăuș, iar într-o noapte un polițist de patrulă l-a băgat cu tărtăcuța într-un pisoar, în vechiul bar al lui Joe Burton, de pe Canal.

— N-avem nevoie de mare lucru de la tine, Dave, a continuat partenerul lui. Doar că nu suntem lămuriți asupra unor lucruri.

— Păi, de exemplu, ce căutai în bomba aia cu pipițe, de lângă aeroport? a zis Baxter.

— Aflasem de o tipă care voia să-i dea în gât pe unii de-ai lui Segura.

— N-ai găsit-o?

— Nu.

— Și-atunci de ce ai pierdut timpul pe acolo? a întrebat Baxter.

— Am așteptat să văd dacă vine.

— Ce-ai băut?

— 7-Up.

— N-am știut că de la 7-Up te caci pe tine, a remarcat Baxter.

— Ai citit raportul. Dacă nu crezi, e problema ta.

— Ba nu, e problema ta. Așa că revizuiește-l.

— Bagă-ți-l în cur, Baxter!

— Ce-ai zis?

— M-ai auzit. Dispari din fața mea.

— Ușurel, Dave, a zis partenerul lui. E o poveste încâlcită. Oamenii o să pună întrebări. Trebuie să te aștepți la asta.

—Așa se și presupune că trebuia să fie – încâlcită. De asta au făcut-o, am observat.

— Nu cred că e vreun mister. Ai cedat ispitei, te-ai îmbătat ca porcul și ai picat drept în cap, a zis Baxter. Paramedicii zic că miroseai ca o toaletă plină de rahat, cu whisky turnat în ea.

— Eu îți tot iau apărarea. Indiferent de ce spun ceilalți, eu le răspund că sub poliesterul ăla ca al lui Mortimer Snerd[58] se află un polițist adevărat, care duce tratative cu cei mai buni administratori din departament. Dar îmi faci munca din ce în ce mai grea, în ce te privește, Baxter.

— Cred că pe mă-ta a lăsat-o borțoasă unu' țâfnos, a zis el.

Chipul partenerului său s-a făcut cenușiu.

— O să ies de aici până mâine, am răspuns. O să trebuiască să te sun în afara programului, să ne întâlnim undeva, să discutăm câteva chestii. Ce zici?

— În loc să mă cauți pe mine în afara programului, mai bine te-ai interesa de cursele de autobuz spre ședințele Alcoolicilor Anonimi.

— Am sentimentul că nu ar fi mare diferență dacă mi-aș da frâu liber chiar aici, azi.

— Mi-aș dori s-o faci, deșteptule. Mi-ar plăcea să-ți scot fițele pe nas.

— Fugi de aici, Baxter, înainte să te arunce careva când golește ploștile cu pișat.

— Mai ia niște Quaalude, geniule, că o să ai mare nevoie de el. Și-n plus, nu eu sunt ăla care te amenință. Ți-ai tăiat singur craca de sub picioare, de data asta. Sper că o să te bucuri de cădere, pentru că o să fie tare lungă.

---

[58] Personaj comic prostănac dintr-un show radio al actorului american Edgar John Bergen (n.r.).

Apoi bărbatul s-a întors spre partenerul lui.

— Hai să mergem la aer curat. Tipul ăsta e din ce în ce mai deprimant, de fiecare dată când îl văd.

Au ieșit pe ușă, trecând pe lângă o călugăriță irlandeză tânără, îmbrăcată în rasă albă, care-mi aducea prânzul pe o tavă.

— Măi să fie, ce mai pereche nervoasă!

— Probabil ăsta e cel mai drăguț lucru pe care l-a spus cineva despre ei, soră.

— Îi urmăresc pe oamenii care te-au adus în starea asta?

— Mă tem că ei sunt plătiți să prindă alți polițiști.

— Nu pricep.

Chipul ei era rotund și simpatic, în interiorul acoperământului ei de cap.

— Nu-i nimic, soră. Nu cred că pot lua prânzul. Îmi pare rău!

— Nu-ți face griji. Stomacul tău o să-și revină până diseară.

— Știi ce mi-ar plăcea cu adevărat? Pentru ce aș da orice să am acum?

— Ce?

Cuvintele nu-mi ieșeau pe gură. Mi-am aruncat privirea prin camera luminată puternic și apoi mi-am îndreptat-o spre coroanele verzi ale stejarilor de-afară, care se legănau în ritmul brizei.

— Mi-ai putea aduce un pahar mare de Coca-Cola? Cu multă gheață, poate cu sirop de cireșe și felii de lămâie?

— Bineînțeles.

— Mulțumesc mult, soră.

— Mai vrei și altceva?

— Nu. Doar Coca-Cola. Sunt sigur că doar de atât am nevoie.

În acea după-amiază, căpitanul Guidry s-a așezat și el la picioarele patului meu, oftat pe nas și și-a șters ochelarii pe cearșaful meu.

— Odată, după ce fiecare ziar din țară l-a acuzat pe George Wallace de rasism, el i-a declarat unui reporter: „Ei bine, asta-i doar o părere", a spus căpitanul Guidry.

— Nu m-am numărat niciodată printre admiratorii lui, dar mi-a plăcut mereu afirmația aia.

— Cât de rău o să fie?

— Te-au încălțat. Suspendare pe termen indefinit, fără plată.

— Așa pățesc polițiștii prinși cu droguri.

— Dacă te încălzește cu ceva, m-am opus deciziei. Te-au tocat mărunt, Dave, dar trebuie să privești lucrurile și din punctul lor de vedere. Într-o săptămână, ți-a apărut numele într-o sumedenie de documente. În plus, mai este vorba și despre doi oameni împușcați mortal, într-unul dintre cele mai bogate cartiere din New Orleans, iar un agent al Finanțelor este omorât în mașina ta, care cade de la etajul trei, în mijlocul străzii, în oraș. E cam greu de trecut cu vederea.

— Tu crezi ce scrie în raportul meu?

— Întotdeauna ai fost un polițist bun. Nu-i niciunul mai tare.

— Mă crezi?

— De unde dracu` să știu ce s-a întâmplat acolo? Să fiu cinstit, nici tu nu cred că știi, Dave. Paramedicii au spus că o cam luasei razna, când te-au adus aici. Am văzut ce-a mai rămas din mașina ta. Nu știu cum ai scăpat. Doctorul a zis că ai avut în sânge suficiente droguri și băutură cât să îmbălsămezi toată armata rusă.

— Vrei să-mi dau demisia?

— Nu-i lăsa să te joace pe degete. Dacă le permiți păduchilor precum Baxter să vadă că ești rănit, o să încerce imediat să-ți facă dosar pentru crimă.

— Agentul ăla special, șeful lui Fitzpatrick, știe cine e Abshire. I-am citit în ochi.

— Dacă scuturi pomul federal, nu capeți decât găinaț. Și-apoi, ești suspendat. Nu te mai interesează. E clar.

— Și eu ce să fac, căpitane?

— E rândul tău să tragi ponoasele. Sper doar să treacă repede. Trimite-i pe toți la dracu' și apucă-te de goblenuri, dacă e musai.

În acea seară, am privit apusul de la fereastră. Cerul era sângeriu deasupra copacilor și acoperișurilor, apoi s-a făcut de culoarea lavandei și, în cele din urmă, s-a transformat într-un violet profund, pe când soarele se mistuia într-o vâlvătaie strălucitoare, la orizont. Un timp, am stat singur în beznă, apoi am folosit telecomanda pentru a urmări programul unei televiziuni de știri. Am văzut imagini ale gherilelor salvadoriene croindu-și drum pe o cărare dintr-o junglă aflată la baza unui vulcan stins. Aveau chipuri foarte tinere, cu bărbi rare, ca ale asiaticilor, iar pe trupuri le atârnau banduliere și centuri din materiale textile pentru armele de foc. Fiecare dintre ei își împletise în pălăria de paie fâșii lungi de iarbă de pampas.

O clipă mai târziu, pe ecran a apărut o altă scenă, cu trupele guvernamentale de infanterie mișcându-se printr-o pădure cu bananieri și pâlcuri verzi de urechea elefantului. Un elicopter de luptă Cobra a trecut pe deasupra cerului sticlos, a întârziat, într-o parte, deasupra unui canion adânc și stâncos, apoi a descărcat o succesiune de proiectile ce au scos la suprafață, de pe fundul

canionului, valuri de apă, corali pulverizați și așchii de copaci și vegetație. Materialul s-a încheiat cu imaginea trupelor ce se retrăgeau dintre bananieri, cu răniții cărați pe tărgi. Între acei arbori, căldura trebuie să fi fost cumplită, pentru că victimele erau acoperite de sudoare, iar sanitarii le spălau fețele cu apă din bidoane. Totul părea foarte familiar.

Fiind crescut în Louisiana, crezusem întotdeauna că politica este teritoriul celor lipsiți de simț etic. Dar ca dependent de jocuri de noroc, aveam anumite instincte ce-mi indicau pe care tabără îmi puteam paria banii, în unele situații de luptă. De o parte a ecuației se aflau soldații care fuseseră recrutați și erau fie forțați, fie plătiți să lupte și care uneori își vindeau armele dușmanului, dacă se ivea ocazia. De cealaltă parte, se afla un grup de oameni care trăiau de pe urma junglei, scotoceau peste tot după arme și muniție, ca să le cumpere sau să le fure, nu aveau niciun fel de bunuri materiale de pierdut și care, pentru că nu își făceau iluzii în legătură cu soarta lor, dacă erau prinși, rămâneau în luptă până la ultimul om. Mă îndoiam că exista vreun agent de pariuri în New Orleans, care să fi acceptat un rămășag pe așa ceva.

Dar războiul meu se încheiase, și poate că și cariera mea. Am stins televizorul și am privit pe fereastră, la reflexia luminii pe cer. În cameră era liniște, așternuturile erau răcoroase și curate, stomacul nu mă mai deranja; dar diapazonul încă vibra în interiorul meu. M-am spălat pe dinți, am făcut duș, mi-am clătit din nou gura cu Listerine, apoi m-am suit înapoi în pat, mi-am tras genunchii la piept și am început să tremur din toate încheieturile.

După un sfert de oră, am părăsit spitalul și am luat un taxi până la locuința mea de pe barcă. Era o noapte

de smoală, fierbinte, iar căldura se acumulase toată ziua în cabină. Colecția mea de discuri vechi de jazz – plăci de șaptezeci și opt de rotații, de neînlocuit, cu Blind Lemon, Bunk Johnson, Kid Ory, Bix Beiderbecke – zăceau împrăștiate pe podea, sparte și cu urme de pași. Am deschis larg fereastra, am pornit aerisirea din pardoseală, am cules de pe jos puținele discuri care mai erau încă întregi, înțepenite în carcasele lor, le-am curățat cu o cârpă moale și le-am așezat pe etajeră. Apoi am măturat resturile într-o pungă de hârtie și m-am așezat să dorm pe canapea, complet îmbrăcat.

Valuri mărunte izbeau coca, iar barca se legăna ritmic sub mine. Dar asta nu mă ajuta deloc; nu puteam dormi. Transpiram și tremuram, iar când mi-am scos cămașa m-a cuprins un fior, de parcă mă izbise un curent de aer arctic. De fiecare dată când îmi închideam ochii, simțeam cum îmi fuge pământul de sub picioare, mi se părea că mă învârt în automobilul meu, cu portbagajul când înainte, când înapoi, spre fundul îndepărtat al unui canion săpat în stâncă, vedeam cum pe buzele moarte ale lui Sam Fitzpatrick, care stătea chiar lângă mine, se formau cuvinte ce păreau să se adune într-o bulă.

Mai târziu, Annie Ballard a bătut ușurel la ușa cabinei. Am descuiat și m-am întors pe canapea, în beznă. Un iaht de agrement de pe lac avea pe punte un reflector aprins, iar lumina juca aurie în părul lui Annie. Am văzut-o cum pipăia peretele, în căutarea întrerupătorului.

— Nu-l aprinde, am zis.

— De ce?

— Oamenii tocmai ieșiți din spital nu arată bine.

— Nu-mi pasă.

— Dar mie da.

— Știai că vin acolo. Nu ai vrut să-mi lași un mesaj?

— Am crezut că am făcut-o. Poate am omis. Au fost polițiști în locul ăla toată ziua.

Fata s-a apropiat de canapea. Purta o pereche de blugi albi, cu o cămașă albastră, din denim, băgată în pantaloni.

— Care-i problema? a întrebat.

— Cred că e malarie. Probabil că am contractat-o în Filipine.

— O să aprind lumina.

— Nu.

— Nu trebuie să ascunzi nimic, Dave.

— Sunt suspendat, fără drept de plată. Nu mă simt tocmai bine acum. Să-ți spun drept, îmi vine să omor pe cineva.

— Nu pricep.

— Când te suspendează pe termen nedefinit, fără plată înseamnă că probabil nu te mai întorci. E genul de chestie pe care le-o fac polițiștilor care urmează să fie puși sub acuzare.

Annie s-a așezat pe marginea canapelei și și-a așezat mâna pe umărul meu gol. Chipul ei era doar o umbră întunecată, profilându-se pe geamul din spate. Mi-a atins fruntea cu degetele.

— Nu pot să cred că ți-ar face una ca asta.

— E din cauza trecutului meu. Tu nu știi. Ani la rând am fost un alcoolic cu acte în regulă. S-au gândit că am recidivat.

— N-au cum să te judece pentru ce a fost.

— De ce nu? E mai ușor. Majoritatea polițiștilor sunt niște capete pătrate. Oamenii ăștia generalizează practic orice situație. De asta nici nu închidem așa de mulți infractori. Uite, patru gunoaie umane, indivizi pe care nu

i-ai putea transforma nici măcar în niște săpun ca lumea, stau liberi afară, bând bere, sărbătorind că l-au transformat în cenușă pe un puști, pe când unii dintre propriii noștri oameni nu știu dacă să mă acuze de conducerea autovehiculului sub influența alcoolului sau dacă ar trebui să adauge și crima.

— Parcă nu ai fi tu însuți.

— Annie, în lumea adevărată, prăjim sărăntoci pe scaunul electric și trimitem preoți la închisoare pentru că au îndrăznit să toarne sânge de pui peste niște dosare. Noi ne ocupăm de probleme la nivel simbolic, dar cineva trebuie să o încaseze. În acest caz, un tip care arăta ca și cum ar fi scăpat dintr-un amabalaj de înghețată pe băț a pornit de unul singur o cruciadă împotriva politicii guvernamentale din America Centrală. Dacă ai fi un funcționar plictisit, nu crezi că ți-ar veni mai ușor să ai de-a face cu o catastrofă produsă de condusul sub influența băuturii, decât cu o poveste despre niște țăcăniți de extremă dreapta, care omoară săteni în Nicaragua?

— De ce crezi că ești singurul care vede adevărul?

— Nu am spus asta.

— Dar așa simți, Dave. E o povară prea grea pentru un singur om.

Chipul ei era blând și calm, iar ochii i s-au îndreptat o clipă spre fereastră, către apă, apoi s-a ridicat și a început să se dezbrace pe întuneric.

— Annie, nu caut milă. Pur și simplu nu mă simt bine azi.

— Dacă vrei să plec, spune-mi. Dar uită-te direct în ochii mei și fii sincer, fără ciudățenii și abureli, data asta.

— Te plac foarte mult.

Ea s-a așezat înapoi pe canapea și și-a apropriat chipul de-al meu.

— Să iubești pe cineva înseamnă să îi stai alături când nimeni altcineva nu o mai face. Când nici măcar nu e o alegere. Ar trebui să pricepi asta, Dave, a spus ea.

S-a înclinat și m-a sărutat ușor pe gură.

Era frumoasă, iar pielea ei era caldă și fină. În părul ei puteam mirosi soarele și un parfum ca al florilor de barba-împăratului. M-a sărutat iar și mi-a încălzit o parte a feței cu răsuflarea ei, mi-a încolăcit gâtul cu brațele și și-a lipit sânii de pieptul meu. M-am ridicat pe latura canapelei și mi-am scos pantalonii; apoi ea m-a împins înapoi între perne, s-a ridicat în genunchi, iar cu mâna m-a călăuzit înăuntrul ei. Ochii i s-au închis, a gemut, iar gura i s-a deschis larg și s-a aplecat peste mine, sprijinindu-se pe brațe, cu sânii în dreptul feței mele. Îmi trecuse cu vederea toată furia – nu, lamentațiile – și, când am privit în albastrul electric al ochilor ei, m-am simțit umil, amețit și slăbit fizic.

Pe sânul drept avea o pată roșie, din naștere, iar semnul părea să se întunece și să se vascularizeze pe măsură ce respirația ei devenea din ce în ce mai rapidă. Am simțit cum căldura ei mă atrage mai mult înăuntru, i-am simțit palmele umede alunecând sub mine, i-am perceput coapsele îndoindu-se și crispându-se în jurul meu, apoi mâinile ei mi-au cuprins fața, iar inima mi s-a strâns în piept și o culme a intensității s-a ridicat dureroasă în mine și am explodat ca o stâncă ce se răstoarnă într-un râu rapid.

— Ah, ce bărbat bine! a făcut ea, ștergându-mi cu degetele picăturile de sudoare din ochi. Corpul încă îi tremura.

A adormit lângă mine și am acoperit-o cu o cearșaf din dormitor. De-acum răsărise luna, iar lumina ei, ce pătrundea prin geam, făcea părul blond al lui Annie să pară suflat

cu argint. Doar marginea semnului din naștere mai rămăsese deasupra cearșafului.

Știam că sunt foarte norocos să am o astfel de fată. Dar marele dușman al pariorului este că nu e niciodată mulțumit de câștigul dublu dintr-o zi; îl va reinvesti în fiecare cursă din acea după-amiază și, dacă încă e pe cai mari, când se închid ghișeele, la ultima reprezentație, în acea noapte îl vei găsi la pista pentru câini, unde va sta până va pierde absolut tot.

Nu aveam la îndemână un ghișeu de pariuri, așa că am lăsat-o pe Annie adormită și am început să mă plimb de-a lungul lacului, spre parcul de distracții din Pontchartrain Beach. Vântul se întețise, iar valurile se ridicau deasupra nisipului întărit al plajei. Frunzele de palmier răpăiau uscat, profilate pe cerul întunecos. Până să ajung la parc, aerul se făcuse rece și era plin de grăunțe de nisip spulberate de vânt, iar dinspre sud mirosea a vijelie. Majoritatea caruselelor erau închise, iar deasupra aveau întinse prelate, pentru a apăra mașinuțele de ploaia iminentă. Semnele din neon roșu de deasupra casei oglinzilor arătau ca niște dâre electrificate de sânge, împrăștiate pe cer.

Dar am găsit ce căutasem întreaga zi.

— Un Jack Daniel`s dublu, cu un pahar de Pearl, i-am comandat barmanului.

— Arăți ca și cum ai pierdut deja lupta cu o drujbă, amice, a răspuns omul.

— Să fi văzut cum arăta drujba, am replicat.

Însă era un loc întunecat, trist, ce nu te îndemna să faci glume sau să fii protocolar, iar barmanul mi-a turnat tăcut băutura în pahar.

7

La cinci dimineața, a doua zi, spre est, cerul era cenușiu și roz, dincolo de șirul de copaci de pe celălalt mal al fluviului Mississippi. Mă aflam într-un bar non-stop de pe lângă vechea Austostradă 90, sub vasta siluetă alungită și neagră a podului Huey Long. Ceața atârna printre nori, pe suprafața râului și în jurul stâlpilor sufocați de ierburi ai podului; aerul însuși părea îmbibat de umezeală, iar pavajul din piatră de șist al parcării sclipea cu un luciu șters, pe când trandafiriul soarelui își arunca lumina asupra liniei orizontului.

Pe autostradă se stricase un autobuz plin cu circari din Sarasota, Florida, iar barul și tejgheaua cafenelei erau pline cu o adunătură bizară de muncitori, acrobați și actori de duzină. Am stat la masă cu Băiatul Crocodil, Omul Creion și un pitic numit Micul Mack. Omul Creion avea picioarele și brațele așa de subțiri, că parcă oasele membrelor îi fuseseră extirpate chirurgical. Arătau ca niște șerpi din cauciuc prinși de torsul lui, a cărui circumferință nu depășea dimensiunea unui stâlp de telefon. Părul lui roșcovan, ciudat, era dat cu ceară și pieptănat sub forma unui tub, astfel că semăna cu o gumă de șters din vârful unui creion. Pielea Băiatului Crocodil era acoperită de umflături tari și

negre, precum scoicile, iar dinții îi arătau ca și cum ar fi fost piliți la vârf. Pe rând, sorbea mai întâi din vinul tămâios, îl stingea cu bere, trăgea din țigară și apoi mânca dintr-o conservă din ciolane afumate de porc. Micul Mack ședea chiar lângă mine, fără ca picioarele lui scurte să poată atinge podeaua, iar pe chipul său lung, în formă de carafă, se putea citi că-l îngrijorează situația mea.

Am privit numărul de telefon interurban pe care-l notasem pe un șervețel umed. În cap îmi bâzâia constant ceva, ca un neon scurtcircuitat.

— N-ar mai trebui să-i suni pe băieții de la CIA, domnu' locotenent, a zis Micul Mack, cu vocea lui ascuțită, mecanică. Ei au legătură cu OZN-urile alea. Am văzut o dată unul, în deșertul de lângă Needles, în California. Lucea verde și portocaliu și cred că a trecut pe deasupra autobuzului cu o mie de kilometri pe oră. A doua zi, în ziar au scris că niște vaci de la o fermă au fost mutilate. Poate că tipii ăia din OZN încercau să facă rost de niște mâncare.

— S-ar putea, am răspuns, făcându-i semn barmanului să ne mai aducă două pahare de Jack Daniel`s.

— Guvernul o să te facă praf, a intervenit Omul Creion. De fiecare dată când vii în contact cu vreo agenție guvernamentală, ei creează un document despre tine. Sunt oameni despre care s-au scris camere întregi de hârtii. Eu nu am nimic, nici măcar un certificat de naștere. Maică-mea s-a lăsat pe vine în spatele unui vagon de marfă doar cât să mă scoată afară. Mă mut de colocolo de când mă știu. N-am avut niciodată un carnet de asigurat, permis de conducere sau fișă militară. Nu am completat niciodată o declarație de impozit. Dacă-i

lași să adune hârtii despre viața ta, atunci le dai voie să ți-o tragă.

–– Voi, băieți, sunteți genul de meu filozofi situaționali, am zis.

— Asta ce mai e? a întrebat Băiatul Crocodil.

Se oprise din ronțăitul unui zgârci de porc, iar ochii lui înguști și verzi erau curioși și mirați.

— Acționați conform propriilor credințe, indiferent că e vorba de un OZN sau de o adunătură de idioți din guvern. Nu-i așa? am zis.

— Ai văzut vreun OZN? a întrebat Micul Mack.

— Am auzit vorbindu-se despre ele, am răspuns.

Mi-am turnat whisky-ul în paharul cu bere, am dat lichidul pe gât, apoi m-am uitat din nou la numărul de telefon de pe șervețel. Mi-am tras în palmă mărunțișul de pe masă și m-am îndreptat spre telefonul prins de perete.

— Domnu' locotenent, de data asta nu mai înjura pe nimeni, mi-a recomandat Micul Mack. Am citit odată o poveste în care zicea că au pus otravă în prezervativul unui tip.

Am format numărul din McLean, Virginia, și am cerut cu un ofițer de serviciu. Aveam senzația că urechea lipită de receptor îmi e butucănoasă, făcută parcă din lemn. Am încercat să-mi concentrez privirea pe norii de abur care se ridicau de pe râu, în lumina slabă. Bâzâitul ca de neon din mintea mea nu voia să se oprească. În cele din urmă, vocea unui om iritat s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

— Cine-i acolo? am întrebat.

— Același tip cu care ai vorbit acum o jumătate de oră.

— Atunci dă-mi pe altcineva la telefon.

— N-ai parte decât de mine, amice.

— Zi-mi cum te cheamă, ca să te pot verifica la un moment dat.

— Hai să te pun la curent despre cum stau lucrurile în viață, domnule locotenent. Ți-am identificat locul din care suni, știm în ce bar te afli, te-am verificat, știm totul despre tine. Dacă nu ai fi fost un tâmpit așa jalnic, i-aș fi pus pe propriii tăi oameni să te salte.

— Bine, vezi cum merge asta la cafeaua de dimineață, sugaciule. Eu sunt tunul slobod de pe puntea ta și o să-ți las bordul plin de sânge și rahat.

— Dacă n-aveai biberonul cu băutură în gură, chiar te-aș fi putut lua în serios. Mai sună o singura dată și ai să ajungi să zaci în celula bețivilor.

Conexiunea s-a întrerupt. Când am luat receptorul de la ureche, îmi simțeam amorțită acea parte a feței, ca și cum ar fi fost pălmuită zdravăn.

— Ce s-a întâmplat? N-arăți bine, a observat Micul Mack.

— Mai avem nevoie de niște băutură, am zis.

— Te-au amenințat că te omoară sau ceva de felul ăsta? Mârlanii! Ai citit vreodată *Steaua neagră*? Era o poveste despre cum niște tipi din CIA au folosit oameni de știință naziști ca să-i cloneze pe Elvis și Marilyn Monroe, apoi au ucis dublurile, când nu le-au mai putut folosi la spionaj. Cred că au luat ideea din emisiunea aia în care oamenii-păstaie puneau stăpânire pe Pământ. Îți pun o păstaie sub pat, iar când dormi, chestia aia îți suge toată ectoplasma și te transformă într-o carcasă uscată, dusă de vânt... Unde pleci?

— Nu știu.

— Mai bine stai jos și-ți iei ceva de mâncare, a zis Omul Creion. Poți merge cu noi, când se repară autobuzul.

— Mersi. Am nevoie să merg pe jos. Ultimul rând e din partea mea.

Dar apoi mi-am deschis portofelul și am văzut că nu mai aveam niciun ban.

— Ești bine, domnu' locotenent? a întrebat Micul Mack.

— Sigur.

— Adică, te clatini cam tare, a adăugat el.

— Sunt în regulă.

— Să ai grijă afară, pe ceața asta, a continuat omul. Sunt nebuni pe autostradă, bețivi și tot felul de oameni. O să fii bine?

— Sigur, am răspuns. Crede-mă.

Am început să merg prin lumina cenușie a răsăritului, spre linia neagră și lucitoare a Podului Huey Long. Puteam auzi cauciucurile mașinilor huruind pe grătarul din oțel de pe pod. Aerul era rece și umed și pe maluri mirosea a pământ reavăn. Am început lungul urcuș spre culmea podului. Respiram greu și simțeam că-mi plesnește inima de efort. Jos de tot, în apele întunecate, o barjă Standard Oil era îndreptată spre nord, în direcția rafinăriilor din Baton Rouge. Spirele, cablurile și traversele podului păreau să cânte, și să șficuie, și să geamă în vânt. Apoi soarele a pătruns printre nori, ca o minge galbenă, revărsându-și lumina pe drum și, din cine știe ce motiv, într-un colț foarte îndepărtat al minții mele am văzut un stol de păsări din junglă, agitându-se pe fundalul unui cer tropical.

Mai târziu, în acea după-amiază, m-a așezat sub umbrelă, pe puntea bărcii mele, și am încercat să-mi pun din nou mintea la lucru și ziua în ordine, cu o sticlă de

Jax. Nu prea aveam noroc. Soarele de reflecta de pe luciul apei și-mi intra în ochi, precum cioburile unei oglinzi sparte. Voiam să o sun pe Annie și să-mi cer scuze, dar cum să explici că pofta de alcool e mai puternică decât iubirea pentru o altă persoană? Și, de fapt și de drept, în acel moment nu aveam cine știe ce curaj să-mi înfrunt propria iresponsabilitate și propriile slăbiciuni. În schimb, am meditat asupra relativității timpului, mi-am dat brusc seama că trecerea anilor nu mă putuse separa de îngrozitorul meu trecut alcoolic și că amestecul lui Philip Murphy mă aruncase iar într-o lume suprarealistă în care colcăiau monștrii și dragonii.

M-am gândit, de asemenea, la tatăl meu înecat și m-am întrebat ce ar fi făcut el în situația mea. Fusese un bărbat masiv, puternic, un *cajun* vesel și cu ten întunecat, cu dinți albi și ochi turcoaz, crescut cu *boudin*[59], *cush-cush* și chiftele de zărgan. Vânase animale pentru blănuri, în Marsh Island, fusese macaragiu pe platforme petroliere, lucrând sus de tot, pe podul de manevră, și se străduise să ne crească pe Jimmie și pe mine, după ce mama fugise cu un dealer de *bourée*[60] din Morgan City. Dar când n-avea de lucru, bea mult și câteodată se încăiera în baruri și ajungea la pușcărie; pata albă din părul meu și al lui Jimmie era cauzată de o deficiență de vitamine, asociată cu malnutriția. Totuși, în momentele acelea grele, el putea fi creativ și blând în feluri pe care noi nu aveam să le uităm vreodată. Într-o seară de Halloween, când copacii pecan se înălțau, negri și plini de fructe, pe fundalul cerului portocaliu, el a venit acasă cu dovleci sculptați și ne-a tăiat

---

[59] Fel de cârnați din bucătăria tradițională *cajun*.

[60] Joc de cărți *cajun*.

bucăți de trestie de zahăr și de turtă dulce, caldă. Sau, când era ziua noastră, la micul-dejun găseam lângă farfuriile pline de *cush-cush* și *boudin*, zeci de gloanțe *minié* din Războiul Civil sau capete de săgeți indiene, din cuarț roz și, o dată, un revolver ruginit aparținând Confederației, pe care îl dezgropase de pe malul canalului Teche.

De obicei ne vorbea în franceză și ne-a amuzat timp de mai mulți ani cu o serie de sfaturi, observații și povești populare, despre care spunea că le învățase de la tatăl lui, dar pe care eu cred că le inventa în funcție de situație. Iată câteva, parafrazate:

- Nu face niciodată nimic din ce nu vrei, măi.
- Dacă toată lumea e de acord, înseamnă că ceva e greșit.
- Mai degrabă decât vulturul, langusta ar trebui să fie simbolul Statelor Unite. Dacă pui un vultur pe calea ferată, iar trenul vine spre el, ce o să facă pasărea? O să zboare. Dar dacă pui o langustă pe calea ferată, ea ce-o să facă? O să-și împreune cleștii ca să oprească trenul.

Dar exista și un sfat serios pe care obișnuia să ni-l dea, iar în acel moment apoape că-l puteam auzi șoptindu-mi-l de pe fundul adâncurilor verzi din largul golfului: „Când ai alergat prin toată mlaștina după aligatorul uriaș care ți-a mâncat porcul și n-ai găsit nimic, du-te înapoi de unde ai pornit și ia-o de la capăt. Ai trecut chiar peste el."

Niciun polițist nu mai primise vreodată o sugestie mai bună.

Am domit tot restul după-amiezii și m-am trezit în apusul răcoros, când cicadele zumzăiau zgomotoase în lumina violetă, iar licuricii sclipeau prin copaci. Am făcut

duș și am simțit cum mi se evaporă o parte din nefericirea minții și a trupului, apoi am luat un taxi până la agenția Hertz și am închiriat un Ford micuț.

Pentru că accesul automobilelor era în mare parte închis în cartier, am parcat mașina lângă Piața Franceză, pe malul râului, și am mers pe jos spre Bourbon. Strada era plină de hărmălaia muzicii ce venea dinspre barurile obișnuite sau de striptease, iar trotuarele fojgăiau de turiști, bețivi și oameni ai străzii, care încercau să se descurce cu ultima lor fărâmă de geografie americană. Șarlatanii, scamatorii mei preferați și dansatorii negri de step se aflau acolo în număr mare. Purtau flecuri uriașe din fier prinse de tălpile pantofilor și, când dansau pe muzica din baruri, picioarele lor lovind betonul sunau ca niște copite de cai. Câte unul oprea vreun trecător, îl țintuia cu privirea și spunea: „Pun pariu cu tine pe cincizeci de cenți că-ți pot spune de unde ai pantofii.“ Dacă turistul accepta rămășagul, dansatorul îi zicea: „ Ai pantofii în picioare și picioarele îți sunt pe strada Bourbon. Nu-i așa că nu ești genul care să dea înapoi de la pariu?“

Am intrat în Teatrul pentru Adulți „La Platon“, m-am oprit la toaletă și am îndepărtat magazia de cartușe din automatul de calibru .45. Am băgat pistolul gol într-un buzunar al hainei, magazia în altul și am deschis ușa biroului lui Wesley Pott, fără să mai ciocănesc.

— Care-i treaba, Wes? Aici serviciul social, am zis.

Stătea în spatele biroului, îmbrăcat în pantalonii lui albaștri, din polistiren, cu picioarele suite pe un scaun, și se uita la jocul de baseball de la TV mâncând pui prăjit dintr-o cutie sprijinită pe burtă. Țeasta îi lucea de la uleiul de păr și ochii lui ca două mărgele azurii mă priveau

ezitant. Și-a reluat mestecatul și a înghițit puiul pe care-l avea în gură.

— Îl caut pe un tip numit Bobby Joe Starkweather, am zis. Bănuiesc că e fan al artelor vizuale din Tijuana.

Ochii lui s-au plimbat înainte și înapoi.

— Am auzit că ți-au retras legitimația, domnu' locotenent.

— În vremuri tulburi auzi tot felul de zvonuri.

— Aduce mai mult a știre din *Times-Picayune*.

— Alea sunt chestii birocratice, cărora tipii ca tine și ca mine nu trebuie să le dea atenție.

— Cred că deja mi-am pus o dată fundul la bătaie pentru tine, domnu' locotenent. Și nici nu m-am ales cu nimic, cu excepția faptului că Purcel mi-a distrus filmele. Puteam să intru în belele serioase din cauza asta.

— Deocamdată nu mai am acces la rezerva de informatori, așa că operăm pe principiul încrederii reciproce, aici.

— Am pătimit o grămadă din cauza zilei ăleia. Cred că trebuie să înțelegi. Indiferent ce crezi despre mine, să știi că nu sunt un fel de netot al mafiei, care saltă în tigaie ca popcornul. Am familie, copiii mei se duc la școala de duminică, plătesc o grămadă de taxe. Poate că rapoartele mele la fisc sunt un pic mai creative, dar ce zici de-ale lui Nixon? Un bărbat își dorește un pic de respect, puțină înțelegere că are propriul lui spațiu și propriile probleme.

— Știu, Wes. De-aia mă simt așa prost când îți fac lucruri de-astea.

Mi-am scos pistolul .45 din buzunar, am strecurat înapoi magazia cu cartușe, am lăsat încărcătura să alunece cu zgomot în spate și am țintit într-un unghi jos, între ochii lui, astfel încât să vadă cocoșul armat.

A inspirat o dată brusc, chipul i-a tresăltat, broboane de sudoare i s-au ițit pe pielea aspră, iar ochii aproape că i s-au încrucișat când a văzut pistolul ațintit spre el. Și-a agitat degetele spre butoiaș.

— Nu-l îndrepta spre mine, domnu' locotenent, a implorat. Am fost în război. Nu suport armele.

— În fișa ta scrie că te-au pus pe liber pentru purtare necorespunzătoare.

— Nu-mi pasă. Urăsc armele. Urăsc orice fel de violență. Doamne, o să mă piș pe mine!

Tremura din toate încheieturile. Cutia cu pui prăjit se răsturnase pe jos, iar omul înghițea în sec. Pulsul îi sălta în gât, își frământa și-și freca mâinile în față, ca și cum avea ceva necurat pe ele. Apoi a început să plângă incontrolabil.

— Nu-ți pot face una ca asta. Îmi pare rău, Wesley, am zis, coborând pistolul.

— Ce? a făcut el slab.

— Îmi cer scuze! Nu ar fi trebuit să fac ce am făcut. Dacă nu vrei să pârăști pe cineva e treaba ta.

Nu se putea opri din sughițat și tremurat.

— Vino-ți în fire! Era gol. Uite!

Mi-am îndreptat butoiașul spre palmă și am apăsat trăgaciul. Capul lui Wesley a tresărit la auzul sunetului.

— O să fac infarct. Am avut febră reumatică, când eram mic. Nu suport niveluri mari de stres, ca ăsta, a bâiguit.

— Îți iau un whisky de-alături. Ce bei?

— Un Black Jack dublu, cu gheață și un Tuborg.

A făcut o pauză și a clipit.

— Și ai grijă să fie rece berea. Evreul care conduce spelunca aia încearcă mereu să-și reducă cheltuielile cu frigiderele.

Am mers la barul de lângă și a trebuit să plătesc opt dolari pentru berea de import și *shot*-ul dublu de Jack Daniel`s, servit într-un pahar cu gheață. Când m-am întors în biroul lui Wesley, aerul puțea a marijuana, iar fața lui era masca inexpresivă, împietrită a cuiva care tocmai înghițise filtrul jointului.

— Doctorul mi-o prescrie pentru glaucom, a zis el. E o boală pe care am căpătat-o în armată. O grenadă de mână a explodat într-una dintre gropi. De-asta sunt așa agitat tot timpul și nu pot suporta stresul.

— Înțeleg.

— E rece berea?

— Ba bine că nu. Ești în regulă acum?

— Sigur.

A dat whisky-ul pe gât și a zdrobit gheața între dinți. Ochii lui apropiați s-au îngustat și s-au concentrat precum proiectilele BB.

— Domnu' locotenent, ți-l pot vinde pe dobitocul ăla.

— De ce?

— E un nenorocit. În plus, trafica heroină mexicană pentru Segura. Încă mai locuiesc în Irish Channel. Agățau puști din cartier cu chestia aia.

— Da, cei din clubul Rotary și Cavalerii lui Columb au vorbit o grămadă despre asta, în ultima vreme. Ai participat la vreuna dintre mesele lor pe tema asta, Wes?

— Eu vând iluzii murdare într-un cinema întunecos. Nu fur sufletele oamenilor. Nu l-ai găsit pe lingăul ăla tatuat pentru că nu mai stă în New Orleans. Are o tabără de pescuit pe canalul des Allemands în circumscripția St. Charles. Își petrece timpul împușcând sticle, în curtea din spate. Tipul e o reclamă ambulantă la ajutorul federal masiv pentru sănătatea mintală a cetățenilor.

— Să dai în gât pe cineva nu e întotdeauna suficient.

— Ți-l ofer pe tavă. Ce mai vrei?

— Știi regulile, Wes. Nu-i lăsăm pe clienți să scrie scenariul. Zi-mi tot. Cum mi-a spus Didi Gee, tratează oamenii cu respect.

Bărbatul și-a băut berea și s-a uitat fix la perete. Chipul i s-a înroșit, înfuriat de ceea ce-și amintea. Îi auzeam respirația pufnind pe nas.

— Segura a invitat o gașcă de tipi la el la piscină, să joace cărți, să bea, să-și facă de cap cu pipițele. Starkweather s-a apucat să-și dea drumul la gură despre cum a făcut el parte din Beretele Verzi în Vietnam și le-a tăiat la niște gălbejiți gâturile în somn și le-a mânjit fețele cu galben ca să-i vadă ceilalți când se trezeau. Doar că oamenii de pe acolo mâncau atunci salată de creveți și încercau să nu-și verse mațele pe iarbă, așa că zic: „Hei, încetează sau dă-ne și pungi de borât, odată cu poveștile astea scârboase din război." S-a holbat la mine de parcă eram vreun fel de ploșniță. Apoi, chiar în fața tuturor, a gagicilor ce priveau, m-a împus în amândoi ochii cu degetele, așa cum le făcea Moe Stooge[61] mereu lui Shemp și Larry. O tipă a început să râdă tare, apoi ăla m-a împins în piscină.

— Wes, într-un fel, te cred, am răspuns.

Am așteptat zorile pentru a da buzna în tabăra de pescuit a lui Starkweather. Vălătuci de ceață se ridicau, rotindu-se, deasupra canalului, prin pădurea inundată, în timp ce eu traversam, bocănind, un drum din lemn care tăia mlaștina, făcut de o companie petrolieră. Chiparoșii

---

[61] Referire la un show TV de comedie, *The Three Stooges*, difuzat la jumătatea secolului al XX-lea.

uscați erau umezi și negri în lumina cenușie, iar lichenul verde creștea acolo unde linia apei atingea baza trunchiurilor umflate. Ceața era așa de groasă și albă printre copaci, că abia puteam să văd la cinci metri în fața mașinii. O scândură putredă a plesnit sub roată și a izbit baia de ulei. În liniștea dimineții, sunetul a făcut bâtlanii și egretele să se înalțe cu un fâlfâit brusc de aripi, spre lumina roz de deasupra coroanelor înfrunzite. Apoi, pe o latură a drumului, într-un luminiș dintre copaci, am văzut o cabană construită din șindrilă și cărămidă de la Montgomery Ward, ridicată deasupra terenului mocirlos pe bolțari și buturugi de chiparoși. În față era parcată o Toyota de teren. Un câine bondoc din rasa Beagle, care arăta de parcă ar fi fost lovit de alice, era legat pe verandă.

Am oprit motorul în mijlocul drumului, am deschis ușa în liniște și am luat-o printre arborii umezi de pe o latură a luminișului, până ce am ajuns în dreptul terasei. Stejarii care înconjurau poiana erau acoperiți de ținte de tragere, făcute fărâme – cutii din aluminiu perforate și sticle sparte ce atârnau de niște bucățele de sârmă împletită; coaja de pe trunchiuri era jupuită și scobită de gloanțe până la măduva albă.

Ușa din plasă a cabanei era întredeschisă, dar nu am putut vedea sau auzi nicio mișcare înăuntru. În spate, porcii fornăiau și grohăiau în interiorul unui țarc din lemn.

Am tras mecanismul de alimentare al pistolului meu de calibru .45 și am eliberat un glonț din magazie în lăcaș. Am inspirat adânc, apoi am luat-o la goană de-a lungul curții noroioase, am escaladat scările verandei dintr-un singur salt și aproape că l-am făcut pe câine să-și frângă gâtul în laț, apoi m-am prăbușit prin ușa din plasă.

M-am ghemuit și mi-am rotit pistolul în jurul camerei. Inima-mi bătea tare în piept. Am făcut ochii mari în lumina slabă. Podeaua din lemn era presărată cu doze de bere, ambalaje de pâine, pungi de tutun Red Man, oase de pui, dopuri de sticlă și ghemotoace din umplutura roasă a unei saltele îngrămădite într-un colț. Dar în cameră nu se afla nimeni. Apoi cineva a tras draperia ușii dinspre singurul dormitor, aflat în spate. Am țintit arma spre fața ei, cu ambele mâini transpirate pe patul pistolului.

— Uau, cine dracu ești? a făcut ea, adormită.

Posibil să fi avut vreo douăzeci de ani. Purta blugi scurți, iar în partea de sus avea doar un sutien. Chipul îi părea amorțit, mort și trebuia să-și tot deschidă larg ochii pentru a se concentra asupra mea. Părul ei era de culoarea lemnului învechit.

— Unde e Starkweather? am întrebat.

— Cred că s-a dus în spate cu celălalt tip. Ești cumva de la poliție sau ce?

Am dat la perete plasa și am ieșit în curte. Prin ceață, am putut întrezări o latrină, o pirogă întoarsă cu gura în jos, presărată cu boabe de rouă, un coteț din lemn, pentru porci, o caroserie ruginită și fără roți, ciuruită de găuri argintii de gloanțe. Soarele lumina de acum copacii și am văzut apa stătută și verde din mlaștină, digul acoperit de piciorul cocoșului și mușchiul spaniol ce flutura în briza din largul Golfului. Dar acolo nu am mai găsit pe nimeni. Apoi am auzit porcii grohăind și fornăind iar și mi-am dat seama că mâncau ceva în cotețul lor.

Stăteau în cerc și aveau capetele îndreptate în jos de parcă mâncau din troacă; apoi unul dintre ei și-a scuturat capul, a grohăit și a zdrobit ceva cu zgomot între fălci și și-a coborât iar râtul. Fețele lor și gurile erau lucioase

de sânge; apoi am văzut cum unul dintre animale smulgea o fâșie lungă de intestine violete din abdomenul lui Bobby Joe Starkweather și fugea greoi cu ea târâș, prin ocol. Chipul lui Starkweather era livid, avea ochii și gura deschise, iar scalpul ras îi era stropit cu noroi. Chiar deasupra uneia dintre sprâncene se vedea o gaură neagră, de mărimea unui bănuț.

Pe jos era vărsată o găleată cu lături. Brațele-i zăceau aruncate în părți și arăta ca și cum ar fi fost împușcat din fața cotețului. Am analizat cu luare-aminte pământul ud în care se vedeau urme de ghete, de câine, de găini, până când am văzut amprenta ușoară a unui pantof de stradă, pe o ridicătură de nămol, și chiar în centrul ei, conturul desenat al unui cartuș pe care trăgătorul trebuie să fi călcat, după care îl adunase cu degetele.

M-am întors la cabană. Fata cotrobăia într-un dulap cu mâncare.

— Ești polițai? a zis ea.

— Depinde cui te adresezi.

— Ai ceva albituri?

— S-ar părea că ai fost deja la farmacie.

— Dacă ar fi trebui să-l fuți pe el, ai înghiți Thorazine ca pe M&M.

— Sper că ai fost plătită înainte.

Ochii ei s-au închis, apoi s-au deschis și s-au concentrat din nou asupra mea.

— Unde e? a întrebat.

— Dă de mâncare porcilor.

Fata m-a privit nesigură, apoi a mers spre ușa din spate.

— Las-o baltă. Nu trebuie să te uiți, am spus.

Dar nu a ascultat. Un minut mai târziu, am auzit-o scoțând un sunet de parcă ar fi călcat brusc pe un balon

plin de miasme. Fața îi era pământie când a intrat iar pe ușă.

— E scârbos, a conchis ea. N-ar trebui să-l duci la o morgă sau ceva asemănător? Îh!

— Stai jos. Îți fac o cană de cafea.

— Nu pot sta pe aici. Am antrenament la aerobic și meditații de la zece. Tipul pentru care lucrez ne înscrie la curs, ca să nu acumulăm multă tensiune. Se enervează dacă lipsesc. Doamne, cum de nimeresc lângă țicniții ăștia? Știi ce a făcut? S-a dezbrăcat, a rămas numai în bocanci și a început să ridice greutăți pe verandă. Câinele a scăpat din lesă și a fugărit un pui până în privată, iar el a împușcat câinele. Apoi i-a legat rana și i-a dat un castron cu lapte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cine era tipul cu care a plecat în spate?

— Parcă ar fi avut un abțibild cu o bicicletă roz pe față.

— Cum?

— Nu știu cum arăta. Era mare. Eram cam întoarsă pe dos, înțelegi?

— Mai zi o dată ce era cu fața cu lui.

— Avea nasul și o parte dintr-o sprânceană distruse. Ca o cicatrice.

— Ce-a spus?

Ochii ei au părut să se fixeze în gol. Gura îi era ușor întredeschisă, iar mușchii faciali i-au căzut, ca îngreunați de povara gândurilor.

— A spus: „Vor să-ți găsești altă zonă. Mai lucrează la jocul tău de golf." Apoi, ăsta – cum îi zice? – a răspuns: „Banii vorbesc, iar vorbele goale n-au nicio valoare, moșule. Tre` să hrănesc porcii."

Fata și-a rupt cu dinții o pieliță de la unghie, iar ochii i s-au stins iar.

— Uite, am o problemă, a zis ea. Nu m-a plătit. Când mă întorc la bar, trebuie să-i dau tipului pentru care lucrez douăzeci de parai. Îmi aduci tu portofelul lui?

— Îmi pare rău, cred că l-au ronțăit porcii, oricum.

— Vrei niște bucurii?

— Te conduc unde vrei să ajungi, puștoaico. Apoi o să sun la biroul șerifului, în legătură cu Starkweather. Dar te scot basma curată. Dacă vrei tu să le spui, mai încolo, ceva, e alegerea ta.

— Chiar ești de la poliție, nu?

— De ce să nu fiu?

— De ce-mi dai drumul? Ai vreo socoteală pentru mai târziu?

— S-ar putea să te considere martor principal. Omul de afară, din coteţul porcilor, a omorât zeci, poate sute de persoane. Dar a fost un novice și un nerod în comparație cu cei pentru ca lucra.

Fata s-a sprijinit de ușa din spate a mașinii mele. Chipul îi era îngreunat de amețeala consumului de droguri și nu a vorbit deloc în timpul lungului drum prin mlaștină, spre drumul public. Degetele ei îngălbenite zăceau strânse în poală.

Ca mulți alții, am învățat o mare lecție în Vietnam: să nu ai niciodată încredere în autoritate. Dar pentru că ajunsesem să simt că autoritatea trebuie mereu privită ca suspectă și servind propriilor interese, învățasem, de asemenea, că este previzibilă și vulnerabilă. Așa că în acea după-amiază m-am așezat sub o umbrelă de plajă, pe puntea bărcii mele, îmbrăcat doar cu un slip și o

cămașă tropicală descheiată, având alături, pe o masă, un pahar de Jim Beam și o bere. L-am sunat pe șeful lui Sam Fitzpatrick la Biroul Federal.

— Am dat peste Abshire, am zis. Nu știu de ce ai fost secretos față de mine, la spital. Nu e tocmai bine ascuns.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat un scurt moment de liniște.

— Ai ceară în urechi, sau ce? a răspuns el. Cum să scap de tine? Stai departe de teritoriul federal.

— Am să i-o vâr bine de tot în cur.

— Ba n-ai să faci nici pe dracu', o să te alegi doar cu un mandat pentru obstrucția justiției, atașat la dosarul tău.

— Vrei să te bagi sau nu? am întrebat.

— Sunt aproape sigur că ești băut.

— Și ce dacă? Îl răcoresc eu. Vrei să te alături petrecerii sau vrei să scriem noi, ăștia locali, povestea din *Picayune*? O să fie impresionant, amice.

— Ce mama dracu' e cu tine? Parcă n-ai avea limite. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei a fost ars în mașina ta. Propriii tăi colegi te dau la o parte ca pe un sac cu rahat de câine. E evident că te străduiești să devii iar alcoolic cu acte-n regulă și acum bălmăjești despre eliminarea unui general pensionat, cu două stele. Crezi că e posibil să fii pe punctul de a-ți pierde mințile?

— Ești un om bun, dar să nu te apuci poker.

— Ce?

— E un viciu îngrozitor. Te va duce la ruină.

— Nenorocitule! N-ai să scapi așa ușor, a replicat.

Am închis telefonul, am dat pe gât *shot*-ul de Jim Beam și am sorbit din paharul de bere. Soarele arăta ca un balon galben prins sub luciul lacului. Vântul era cald,

iar sub umbra fierbinte a umbrelei, pe piept îmi aluneca transpirația. Ochii îmi ardeau din cauza umidității din aerul după-amiezii. Am format numărul lui Clete, la biroul din Districtul Unu.

— Unde ești? a întrebat.

— Acasă.

— Sunt aici niște oameni care întreabă de tine. Chiar că ai făcut-o de oaie, Dave.

— Nu-s greu de găsit. Cine mă caută?

— Federalii, cine altcineva? Chiar ai sunat la CIA? Omule, ești incredibil.

— Am o grămadă de timp la dispoziție. Omul trebuie să facă una-alta, să nu se plictisească.

— Nu știu cât aș vrea să-i pun pe jar pe copiii ăștia. Sunt o gașcă cam periculoasă. Nu sunt dintre ai noștri.

— Crezi că ar fi bine să mă dau la fund pentru o vreme?

— Cine știe? Eu pur și simplu nu i-aș mai călca pe coadă.

— De fapt, te-am sunat să mă lămurești cu un lucru, Clete. În toate schimburile de focuri pe care le-ai investigat tu, de câte ori ai mai pomenit ca trăgătorul să-și culeagă de pe jos cartușul?

— Nu pricep.

— Ba sigur că înțelegi.

— Nu cred că m-am gândit niciodată la chestia asta.

— Nu am văzut niciodată întâmplându-se, am replicat. Doar cu excepția cazului în care trăgătorul a fost un polițist.

— Unde bați?

— E ciudat cum cineva poate să-și însușească așa o treabă, nu?

— Mda. Imaginează-ți.

— Dacă aș fi tras eu, mai degrabă aș fi lăsat acolo cartușul, decât semnătura.

— Poate că pe marginea unor lucruri pur și simplu nu merită să speculezi, Dave.

— Cum am zis, sunt cam plictisit momentan. Îmi umplu timpul. De dimineață mi-am petrecut două ore la departamentul șerifului din St. Charles, răspunzând la întrebări legate de Bobby Joe Starkweather. N-au luat încă legătura cu voi?

— Am auzit ceva.

Tonul lui devenea iritat.

— E un adevărat măcel. Să mai fi trecut o oră sau un pic mai mult și cred că nu mai rămânea nimic din Bobby Joe, cu excepția cataramei de la curea și a cuielor din ghete.

— Îi stă mai bine ca șir de cârnați. După un timp, omul își găsește soarta meritată. Trebuie să te las, amice.

— Fă-mi o favoare. Ce-ai zice să butonezi la computer și să vezi dacă găsești un general pensionat, de două stele, pe numele de Abshire?

— Vezi-ți de viață, Dave. Adaptează-te. O să ieșim până la urmă din rahatul ăsta. Vei vedea. *Adios*.

Telefonul a amuțit în palma mea. M-am uitat la suprafața verzuie, întunecată a apei, prin aerul tulbure al verii și mi-am turnat un alt pahar de Jim Beam. Mă întrebam cu ce-l aveau la mână. Curve? Marfă de la narcotice? Uneori părea că cei mai buni dintre noi deveneau oamenii pe care-i uram mai mult. Și de fiecare dată când un polițist priceput încasa o lovitură grea, nu putea să privească înapoi ca să vadă exact momentul în care virase brusc la stânga pe o stradă cu sens unic. Mi-am amintit

când am stat într-o sală de tribunal, la procesul unui fost aruncător de baseball din liga mare, din New Orleans, condamnat la zece ani în Angola pentru șantaj și trafic de cocaină. În urmă cu șaptesprezece ani, câștigase douăzeci și cinci de meciuri și aruncase ghiulele ce puteau distruge o ușă de hambar, iar la momentul acela cântărea o sută treizeci de kilograme și mergea de parcă i se legăna o bilă de bowling între picioare. Când a fost întrebat dacă are ceva de spus înainte de pronunțarea sentinței, el s-a uitat la judecător. Colacii de grăsime de pe gât îi tremurau. A răspuns:

— Onorată instanță, habar nu am cum am ajuns aici.

Eu l-am crezut. Dar stând în adierea caldă, cu mintea muncită de amețeala călâie a whisky-ului, nu mă simțea îngrijorat pentru Clete și nici pentru vreun fost jucător de baseball. Știam că îmi aprinsesem propriul fitil și nu mai era decât o chestiune de timp înainte ca focul înăbușit să izbucnească incontrolabil în viața mea. Nu mă simțisem niciodată mai singur și am murmurat o rugăciune ce părea a contrazice tot ce învățasem la școala catolică: „Bunule Dumnezeu, puterea mea preasfântă, deși eu Te-am abandonat, Tu nu mă lăsa pe mine.“

8

Mai târziu, în cursul acelei după-amieze, mi-am pregătit un sendviș *poor-boy*, cu stridii, creveți, salată verde și sos picant, apoi am condus pe străzile răcoroase, umbrite de copaci, care duceau spre redacția ziarului *Times Picayune*. Acolo, un editor din tura de noapte îmi dădea uneori voie să folosesc arhiva.

Dar mai întâi am vrut să mă revanșez față de Annie pentru că o părăsisem în felul acela, pe barcă, noaptea trecută. Un Jim Beam băut după-amiaza îmi dădea mereu asemenea puteri magice.

Am cumpărat o sticlă de Cold Duck și o cutie de praline, învelită în celofan portocaliu și prinsă cu panglică galbenă, mi-am păstrat pe mine haina proaspăt călcată din bumbac creponat și, în lumina amurgului, am traversat cu pași mari aleea ei. Aerul mirosea a liliac și a straturi de flori proaspăt săpate, a peluze tunse și aspersoare ce clipoceau printre tufișuri și a trunchiuri de copaci.

Când am văzut că nu răspunde la sonerie, am ocolit prin spate și am găsit-o pregătind friptură pe un grătar mobil, într-o curte din cărămidă, sub un liliac persan. Purta pantaloni scurți albi, papuci mexicani din pai și o cămașă galbenă înnodată sub sâni. Ochii îi lăcrimau de

la fum. Fata s-a dat la o parte din fața focului și a luat un cocteil cu gin și lămâie de pe o măsuță din sticlă, plină de farfurii și argintărie. Paharul în care se afla băutura era înfășurat în șervețel, iar în jur avea o bandă de elastic. Ochii i-au licărit o clipă, când m-a zărit, apoi și-a întors privirea.

— Ah, bună, Dave! a zis ea.

— Trebuia să te fi sunat. Te-am prins într-un moment nepotrivit.

— Puțin.

— Am adus pralinele astea și niște Cold Duck, am adăugat.

— Drăguț din partea ta.

— Îmi pare rău că te-am părăsit noaptea trecută. E vorba de ceva ce mi-e teamă că nu vei înțelege prea bine.

Lumina i-a revenit în ochii albaștri. Îi puteam vedea semnul roșu din naștere, de deasupra sânului.

— Cea mai bună cale de a încheia o conversație este să-i spui unei femei că nu poate pricepe ceva, a replicat.

— Am vrut să spun că nu am nicio scuză.

— A existat un motiv. Poate că pur și simplu nu vrei să-l conștientizezi.

— M-am dus să iau băutură. Am fost beat toată noaptea. Am sfârșit într-un bar, pe vechea autostradă 90, cu o gașcă de circari. Am sunat la CIA și l-am înjurat pe ofițerul de serviciu.

— Cred că toate astea te-au împiedicat să găsești un telefon timp de două zile.

— Am încercat să dau de Bobby Joe Starkweather. Cineva i-a făcut felul într-o cocină de porci.

— Nu mă interesează, Dave. Ai venit să mi-o tragi?

— Ai impresia că vreau să-ți dau papucii?

— Nu, cred că ești căpos și înclinat spre răzbunare. Ieri noapte am făcut primul pas și ți-am complicat situația. Acum te simți obligat să faci pe domnul. Regret, dar nu mă ocup cu mântuirea. Eu nu am niciun regret. Dacă tu ai, e problema ta.

Annie a început să împungă carnea de pe grătar cu o furculiță. Focul s-a întețit, iar ochii ei s-au strâns în fața fumului. Apoi a împus carnea încă și mai tare.

— Îmi pare cu adevărat rău, am zis. Dar ai dreptate cu faptul că sunt căpos. Nu sunt interesat decât de o fată.

Am vrut să-i cuprind talia cu brațele și să o dau la o parte din calea fumului, să o lipesc de mine și să-i simt sub palme părul ondulat.

— Dave, nu se face să lași pur și simplu o femeie singură, în toiul nopții.

I-am ocolit privirea.

— M-am trezit și tu nu mai erai acolo și m-am gândit că poate s-au întors deranjații ăia mintal. Am luat mașina și te-am căutat în sus și în jos pe plajă până în zori, a spus fata.

— Nu am știut.

— Cum să fi știut, dacă tu beai cu niște circari?

— Annie, aș vrea să-mi mai dai o șansă. Nu pot să-ți promit prea multe, doar că nu o să-ți mai fac niciodată rău intenționat. Poate nu e foarte potrivit, dar e tot ce pot să-ți ofer acum.

Annie și-a întors fața de la mine și am văzut-o cum își șterge ochiul cu încheietura mâinii.

— Într-o altă noapte. Acum vine cineva pe aici, a răspuns.

— În regulă.

— Merită oamenii ăia toată tevatura?

— O să mă găsească ei, dacă nu dau eu de ei primul. Poți fi sigură.

— Străbunicii mei făceau parte din Calea Subterană[62]. Tâlharii lui Quantrill[63] le-au dărâmat casele din chirpici și le-au ars recoltele de porumb. Mult după moartea lui Quantrill, a lui Bill Însângeratul Anderson[64] și a lui Jesse James[65], au reușit să-și educe copiii și să crească grâu rusesc într-o țară liberă.

— Dar, mai întâi de toate, cineva i-a eliminat pe Quantrill și compania – a fost vorba, mai exact, de cavaleria federală.

I-am zâmbit lui Annie, dar chipul ei a părut deodată obosit sub lumina electrică a becului ce atârna din copac. Nu mi-a mai păsat cât de potrivit era, că trebuia să mă abțin sau că prietenul ei putea să vină în orice clipă; am așezat sticla de Cold Duck și pralinele pe masa de sticlă, am înconjurat-o cu brațele și i-am sărutat părul ondulat. Dar ea nu a răspuns. Avea umerii încordați, ochii lăsați în jos, mâinile rigide și moarte.

— Sună-mă mâine, a șoptit.

— Sigur.

— Vreau să mă suni.

---

[62] Rețea de drumuri secrete şi case conspirative, folosită de sclavii de culoare din SUA, în secolul al XIX-lea (n.r.).

[63] Lider de gherilă al Confederației, din timpul Războiului Civil american.

[64] Unul dintre cei mai cruzi lideri de gherilă din Războiul Civil american.

[65] Spărgător de bănci, tâlhar, ucigaş și lider al unor grupări ilegale. Se presupune că a avut legături cu evenimentele Războiului Civil american.

— O să te sun. Promit.

— Nu sunt în regulă în seara asta. Mâine voi fi mai bine.

— Îți las bomboanele. Îți telefonez devreme. Poate luăm micul dejun la Café du Monde.

— Sună bine, a zis ea.

Însă ochii îi erau acoperiți și nu-i puteam desluși gândurile. Dincolo de fascinația ei pentru ciudățenii, avea inima sensibilă a unei fete dintr-un oraș mic din Vestul Mijlociu.

În drum spre aleea din fața casei, am trecut pe lângă un tânăr ce părea să fie absolvent la Tulane. Purta pantaloni crem, o cămașă de un albastru pal și o cravată în dungi, iar zâmbetul său părea binevoitor și chipul atrăgător. L-am întrebat dacă ia cina cu Annia Ballard.

— Păi, da, a răspuns el și a zâmbit din nou.

— Uite, ia asta, am spus și i-am dat sticla de Cold Duck. Polițaiul plătește în noaptea asta.

Era o glumă *veche*, iar un moment mai târziu m-am simțit stupid și nepoliticos. Apoi mi-am amintit o axiomă pe care o învățasem de la un ofițer de pe front care obișnuia să rezolve orice situație complicată cu o singură replică: „Dă-o dracu! Cine vrea să fie ratat profesionist?"

În acea noapte, în timp ce mă aflam în arhiva cotidianului *Times-Picayune* și întorceam paginile galbene ale ziarelor sau derulam role de microfilm pe ecran, am reflectat asupra importanței ambigue a trecutului asupra vieții noastre. Ca să ne eliberăm de el, mi-am zis eu, trebuie să-l tratăm ca pe o amintire ce se șterge. În același timp, e singura măsură a identității noastre de care dispunem. Nu există niciun mister asupra propriei persoane; suntem ceea ce facem și locurile în care am

fost. Așa că trebuie să reînviem constant trecutul, să-i ridicăm monumente și să-l păstrăm în viață pentru a ne aminti cine suntem.

Pentru unii, chiar și cele mai întunecate momente trecute sunt cumva preferabile acelor puține pauze de pace și soare din lume. De ce? Dumnezeu știe. M-am gândit la adepții lui Pancho Villa, care au considerat asasinarea lui și sfârșitul regimului său violent atât de inacceptabile, că i-au dezgropat cadavrul, i-au tăiat capul, l-au scufundat într-un borcan uriaș cu rom alb și l-au adus, într-un Ford model T, în munții Van Horn, în afara orașului El Paso, unde l-au îngropat sub un morman de pietre cărămizii. Ani de zile după aceea, dădeau la o parte pietrele, pe timpul nopții, beau mescal și fumanu marijuana, bătuți de vântul fierbinte și-i vorbeau chipului umflat și încruntat ce plutea în borcanul de sticlă.

Dar eu priveam acum spre un alt fel de istorie macabră. Nu fusese greu să-l găsesc pe generalul pensionat. Numele lui complet era Jerome Gaylan Abshire și locuia chiar în New Orleans, în Garden District, pe bulevardul St. Charles. Absolvise la West Point și avusese rezultate remarcabile în Al Doilea Război Mondial și în Coreea. O poză color, din 1966, îl arăta mâncând din rațiile de infanterist, alături de oamenii lui, într-o zonă de aterizări tăiată prin iarba elefantului care creștea pe dealurile din centrul Vietnamului. Avea la umăr un pistol automat, purtat într-o teacă, susținută cu o curea peste pieptul lui gol și tăbăcit; avea fața puternic bronzată. Sprâncenele și părul îi erau aproape albe, ochii – de un albastru intens, ca al flăcării de butan. Un jurnalist mai creativ îl numise „Războinicul fericit", în legenda fotografiei.

Dar am mai dat peste un alt Jerome Gaylan Abshire în ziarele îndosariate. Acesta era un junior, locotenent în armata Statelor Unite – evident, fiul primului personaj. Numele lui apăruse prima oară într-o poveste din 1967, unde era listat ca fiind dispărut în misiune; apoi am găsit un al doilea decupaj, datat 1 noiembrie 1969, în care se arăta cum doi prizonieri americani, ținuți de VietCong într-o zonă numită Pinkville, fuseseră legați de stâlpi, având capetele băgate în cuști din lemn pline de șobolani. Articolul susținea că era posibil ca unul dintre cei doi să fi fost locotenentul Jerome Abshire din New Orleans.

Cuvântul „Pinkville“ a sărit de pe pagină ca un păcat nemărturisit și uitat intenționat. Așa numeau infanteriștii zona din jurul My Lai.

Apoi, de parcă ar fi făcut aceeași asociere ca mine, arhivarul atașase o fotocopie a unui articol despre mărturia făcută la tribunalul militar de locotenentul William Calley, când fusese judecat pentru că ordonase masacrul din My Lai. Unul dintre soldații implicați în proces adăugase că un prizonier vietnamez îi mărturisise cum doi dintre americanii prinși îi ajutaseră să împrăștie mine printr-un câmp de orez, același câmp pe care fusese făcută bucăți compania lui.

Eram obosit. Organismul începea să ceară din nou alcool, iar numele locurilor, datele și o fotografie a sătenilor executați pe o cărare m-au umplut de o tristețe și o disperare ce m-au făcut să închid dosarul, să sting ecranul și să mă îndrept spre ferestre, în speranța că nimeni din încăpere n-avea să-mi vadă ochii.

Nu văzusem niciodată o atrocitate comisă de americani, cel puțin nu deliberat, așa că nu aveam o asemenea amintire din război. În schimb, dacă exista vreo

experiență prin care să rezum ceea ce trăisem timp de un an în Vietnam, aceea era un incident ciudat, în care fuseseră implicați doi bărbați din plutonul meu și un bivol indian.

Erau aproape cu toții sudiști, din orașe bazate pe industria textilă, în care se făceau conserve sau mașini de separat bumbacul, unde tinerii se așteptau de prea puține ori la alte distracții decât cele din nopțile de sâmbătă, de la cinematograful în aer liber, alături de alții ca ei, care aveau să-și poarte jachetele de fotbal la mulți ani după absolvire. Merseserăm treizeci de kilometri prin teritoriul inamic și intraserăm într-o zonă securizată, de lângă un râu maro-lăptos, umbrit de copaci, iar oamenii și-au pus jos ranițele și armele, s-au dezbrăcat și au început să împroaște cu apă, pe malul din apropiere, așa cum fac copiii. Soarele stins al după-amiezii strălucea cald printre copaci și presăra umbre pe pământ. Nu mai dormisem de o zi și jumătate, așa că m-am întins pe iarba scurtă și rece de sub un copac *banyan*, mi-am așezat mâinile pe ochi și am adormit după câteva secunde.

M-am trezit după o jumătate de oră, în sunetul chicotelor și al râsetelor și în mirosul amețitor de marijuana. Cineva făcuse rost de niște țigări cambodgiene și întregul pluton fuma. M-am ridicat amorțit de sub copac, am mers spre malul apei și mi-am dat seama că tovarășii mei se amuzau cu toții de o scenă care avea loc pe la mijlocul albiei râului. Un bivol indian se aventurase pe un curent puternic, se înțepenise în nămolul de pe fundul râului, iar acum se zbătea și de-abia era în stare să-și țină nările deasupra apei. Avea ochii larg deschiși din cauza spaimei, iar în coarne i se încurcaseră resturi din râu. Proprietarul animalului, care purta o pălărie moale de legionar francez

așezată pe capul lui țuguiat și care era atât de slab și osos că arăta de parcă ar fi fost făcut din umerașe, alerga pe mal, în sus și-n jos, fluturându-și mâinile și țipând la noi în vietnameză amestecată cu frânturi de franceză.

Doi veri din Conroe, Texas, intraseră în apă după bivol, cu un laț făcut dintr-o frânghie pe care o luaseră dintr-un camion al pușcașilor marini. Spinările lor maronii erau ude, iar mușchii și vertebrele li se reliefau prin piele. Zâmbeau larg și râdeau, aruncându-și lasoul cu toată încrederea nebună a cowboy-lor de nouăsprezece ani.

— Sunt vârtejuri acolo, am zis.

— Ia fii atent, domnu' locotenent, a strigat unul dintre ei, peste umăr. Îl facem pe urlătorul ăsta să alunece mai ușor decât o puță de porc.

Apoi, dintr-odată, printre valurile maronii, am văzut cum rădăcinile noduroase și negre ale unui copac dus de curent ieșeau la suprafață, biciuind aerul ca o gheară enormă.

Arborele i-a lovit în plin cu o asemenea forță, că fețele li s-au albit imediat. Gurile li s-au deschis disperate și au scuipat apa. Au încercat să se dea din calea spumei gălbui și tulburi din jurul pomului și al rădăcinilor ce le înțepau ochii și le schimonoseau chipurile. Copacul s-a învârtit pe apele curentului, strălucind din cauza nămolului depus pe el, a luat un nou avânt și i-a prins pe oameni sub el. Am așteptat să apară la suprafață, pe cealaltă parte, într-un loc mai liniștit, cu apă și lumină în păr, dar nu i-am mai văzut niciodată.

Am răscolit râul cu prăjini și cu un cârling în formă de greblă, timp de trei ore. În loc să-i scoatem pe oamenii noștri, am dat la iveală centuri cu muniție pentru

mitralierele franțuzești, o cutie de grenade japoneze, numite „zdrobitoare de cartofi“, neexplodate, de pe care s-a scurs rugina și o mâzgă verde, cutii americane de cola și o plasă pentru încărcare plină cu morți din armata vietnameză, ce trebuie să fi fost aruncată dintr-un elicopter. Când cârligul, tras cu putere, a scos plasa din apă, am văzut brațe și capete atârnând prin ochiurile plasei, ca ale prizonierilor demult plictisiți de osânda lor eternă.

Am redactat scrisori către familiile celor doi băieți din Conroe, Texas. Am spus că se sacrificaseră încercând să-i ajute pe ceilalți. Viețile lor nu fuseseră *luate*; fuseseră *oferite*. Nu am scris cât regretam că nu existau medalii pentru inocența și curajul naiv de care trebuia să dea dovadă orice băiat texan, de la țară, pe un teritoriu făcut parcă pentru coloniști blazați, aflați în trecere.

O oră mai târziu, mă aflam într-un vechi bar de pe strada Magazine, care despărțea Garden District de o enormă zonă rezidențială pentru negri, formată din case din lemn, din secolul al nouăsprezecelea, ale căror galerii surpate și curți noroioase îmi aminteau de taberele de negri de pe plantațiile din circumscripția Iberia. Barul, ca multe alte clădiri de pe strada Magazine, avea în față o colonadă din lemn, ferestre mari și uși din plasă, iar înăuntru se afla o tejghea lungă din mahon, cu o bară orizontală din alamă. În plafon erau ventilatoare, pereții erau înțesați de postere cu reclame la Hadacol, Dixie 45 și Dr. Nut, cu mesaje politice ale lui Earl K. Long, și tot acolo își găsise loc și o tablă pe care erau trecute cu cretă numele principalelor echipe de baseball și scorurile. Proprietarul fusese un aruncător pe sub mână la echipa Lafayette Bulls, în defuncta Ligă Evangeline, de clasa C.

Omul nu reușise niciodată să se desprindă cu adevărat de trecut. De pe raft vindea fâșii de tutun fin Virginia Extra și țigarete direct din cutii, iar în nopțile de joi acoperea mesele cu mușama și servea gratis *gumbo*[66] din pui, așa cum făceau deseori proprietarii de baruri din ținutul canalelor. Nu chema niciodată poliția pentru a pune capăt unei altercații, ținea pe bar ouă fierte tari în borcane mari de murături și pregătea un *boudin* fierbinte de-ți mergea la inimă. Interiorul era răcoros, slab luminat, iar tonomatul era plin de plăci cu *zydeco*[67] și melodii *cajun*. Muncitorii jucau biliard în spate, sub un semn roșu cu Jax și o lustră acoperită cu tablă.

Archie, patronul, mi-a luat din față farfuria goală pe care se lăfăise un *boudin* și a șters tejgheaua, în urma ei, cu o cârpă. Era un *cajun* cu tenul întunecat. Avea o față mare și rotundă și o gură mică. Brațele îi erau acoperite cu păr negru. Am arătat cu paharul că aș mai vrea un rând.

— Știi de ce se numesc *boilermakers*[68], Dave? a întrebat el. Pentru că-ți toarnă în cap plăci, ca la topitorie, ca pe niște dinți stricați din metal.

— Sună a ceva neplăcut.

— Apoi, într-o zi, îți dă gaură prin creier.

— Poți să-mi mai dai un pahar de Beam?

— Nu-mi place să-mi ignor propriul profit, dar nici nu-mi face plăcere să te văd zăcând pe verandă, ascultând cum îți putrezește ficatul.

---

[66] Fel de mâncare apărut în sudul Louisianei, în secolul al XVIII-lea.

[67] Gen muzical care s-a dezvoltat în Louisiana prin intermediul etnicilor *cajun*. Grupează influențe ale muzicii *cajun*, blues și R&B.

[68] Whisky stins cu bere. Literal, „fabricant de boilere".

— Te-ar încălzi cu ceva dacă ți-aș spune că nu-mi place?

— Vezi-ți de treabă în seara asta. Poți să fii nefericit cu carul, oricând vrei.

Mi-am întors privirea de la chipul lui. Îmi era prieten și îl știam că-i om cinistit și, pentru că nu aveam niciun fel de justificare, eram conștient că puteam să insult pe cineva, chiar și pe-un vechi camarad, pentru a-mi salva imaginea.

— Mai am o problemă. Ți se văd dedesubturile, a zis omul.

— Poftim?

— Când porți un pistol mare cât o tavă pentru pâine din porumb la șold, unii oamenii devin agitați.

— Ia-l, am spus, smulgând tocul de pe curea. Bagă-l sub bar până plec.

— Ce mama dracu' e cu tine, Dave? Vrei să ți-o iei? De ce o cauți cu lumânarea?

— L-am primit gratis.

— Vorbesc de noaptea asta. Ți-au luat insigna. Asta înseamnă că nu poți să umbli încolo și-ncoace ca Wyatt Earp[69].

— Știi ceva de un general pensionat pe nume Jerome Abshire, din Prytania?

— Puțin. Băiatul lui obișnuia să vină pe aici.

— Are treabă cu extrema dreaptă?

— Nu, nu cred. Mi s-a spus mereu că ar fi un tip stilat. Dar băiatul lui era un tip tare de treabă. Își petrecerea timpul aici cu echipa de baseball, când mergea la Tulane.

---

[69] Celebru justițiar itinerant al Vestului, care a trăit între 1848 și 1929.

Era masiv, blond, cu o un braț de aruncător tenace ca un bici. Se bătea mereu corp la corp, se încăiera și se distra. Păcat că a dispărut în Vietnam.

— Știe cineva ce i s-a întâmplat?

— Nu sunt decât o grămadă de povești. Ba că a fost capturat, dat dispărut, că l-a executat armata vietnameză sau ceva asemănător. Și băiatul meu a fost acolo, dar s-a întors acasă bine, sănătos. Să-ți zic cinstit, Dave, dacă l-aș fi pierdut, nici nu vreau să mă gândesc la ce aș fi fost în stare să fac.

— Trebuie să-mi iau tălpășița. Ne mai vedem, Archie.

— Așa sper. Nu-i nevoie să mături pista cu bâta, când n-are niciun sens, amice.

Am luat mașina și am condus până în Garden District. Cartierul era plin de case construite pe la 1850. Erau înălțate pe piloni, cu stâlpi răsuciți, platforme împrejmuite pe acoperișuri și dantelării, verande largi și terase la etajul al doilea. Aveau curți din cărămidă și foișoare pe iarba peluzelor. Străzile erau mărginite de stejari, iar curțile erau împânzite cu tot felul de flori și arbori sudici: mirt înflorit, azalee, bambus, copaci umbrelă și bananieri, colocazii, hibiscus și tufe încâlcite de trandafiri galbeni și roșii. Simțeam în aer mirosul focurilor aprinse pentru grătare și auzeam oamenii care se scufundau în piscine. Era un cartier de care se știa dintotdeauna că-i sigur, iar vara petrecerile se țineau lanț, de pe o peluză deasă și bine îngrijită pe alta.

Casa lui Jerome Gaylan Abshire nu făcea excepție. Aleea din cărămidă era luminată de lumânări ce ardeau înăuntrul unor lampioane din hârtie, presărate printre straturile de flori, iar prin ferestrele înalte de dincolo de veranda din față am văzut musafirii umplând o sufragerie

spațioasă, din tavanul căreia atârnau candelabre. Zgomotul conversației răzbătea până în stradă. Undeva în spate, pe gazon, cânta o trupă.

De ce nu? mi-am zis. Purtam haină și cravată. Archie avea dreptate. De ce să mături terenul, când era la fel de ușor să azvârli bâta în capul aruncătorului?

Am parcat mașina în susul străzii și m-am întors la locul petrecerii. Trotuarul era ridicat și încovoiat din cauza rădăcinilor enorme ce creșteau sub asfalt. Mi-am închis haina, astfel încât să nu se vadă pistolul meu de calibru .45. M-am pieptănat, mi-am netezit cravata cu palma și am pășit pe aleea din cărămidă de la intrare, cu ochii fixați atent pe chipul unui bărbat ce verifica invitații la ușă.

Lucra probabil pentru o firmă de pază și nu era obișnuit să aibă de-a face cu persoane mai serioase, doar cu puștii de colegiu care apar neinvitați la petreceri.

— Nu am invitație. Sunt polițai în New Orleans, m-am prezentat eu.

— Pot să văd legitimația?

— Ia o fisă. Sună la Districtul Unu și zi-le că locotenentul Dave Robicheaux e aici.

— Domnule, cred că ești băut.

Am trecut pe lângă el, am mers la bar și am luat un pahar de șampanie de pe o tavă. Camerele erau mobilate cu antichități franțuzești, ceasuri aurii și argintii cu pendulă, divanuri de un violet-închis, cu margini răsucite din lemn de nuc, portrete în ulei ale unei familii sudiste cu tradiție militară care pornea de la războiul din 1812. Podelele din lemn de esență tare, deschis la culoare, erau ceruite, părând trase în plastic. Fiecare tăblie de masă, candelabru de alamă, scrumieră, abajur de sticlă și orice

fragment de lemnărie ondulată lucea de parcă ar fi fost frecat fără oprire cu o cârpă moale.

În încăpere erau oameni mai în vârstă, bogați, fără doar și poate, siguri pe ei, pe prietenii lor și pe lumea manierelor și a succcesului, în care trăiau. Femeile purtau în păr panglici sinilii și rochii lucitoare de seară, iar gâturile și încheieturile le erau încărcate de bijuterii. În smochingurile lor albe, bărbații îți lăsau impresia că vârsta nu avea, în existența lor, o importanță mai mare decât îndepărtatul spectru al luptei pentru supraviețuire duse de săraci. Părea evident că nu aveam ce căuta acolo, însă ceilalți erau prea politicoși pentru a mă privi direct.

Dar paznicul de la ușă vorbea cu alți doi tipi, care arătau ca niște polițiști de închiriat, și toți trei se holbau la mine. Am pus jos paharul gol de șampanie, am ridicat un altul și am ieșit pe ușile de sticlă, într-o grădină din spatele casei, unde vreo șase bucătari negri, îmbrăcați în jachete albe, pregăteau julep cu mentă[70] și perpeleau un porc înfipt într-o țepușă pentru rotisor. Vântul a foșnit prin frunzele stejarilor, ale bananierilor și ale bambușilor de la marginea peluzei și a vălurit suprafața întunecată ca vinul de Burgundia a apei din piscină. Unul dintre bucătarii mai în vârstă și-a alungat cu palma fumul care-i venea față.

— Unde a plecat generalul? am întrebat.

— Își bea julepul în bibliotecă cu ceilalți domni, a răspuns.

— Nu vreau să trec iar prin mulțimea aia. Există vreo altă cale de a ajunge la bibliotecă?

[70] Cocteil alcoolic specific bucătăriei din sudul SUA (n.r.).

— Da, domnule. Mergeți înapoi prin bucătărie. O să vă spună fata unde este.

Am traversat peluza tunsă, am trecut prin bucătăria uriașă, în stil colonial, cu pereți din cărămidă, unde trei servitoare negre pregăteau aperitive, și am ieșit în hol. Am putut zări ușa bibliotecii întredeschisă și doi bărbați cu pahare înalte pentru cocteil în mâini, vorbind cu cineva care ședea într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate. L-am recunoscut imediat pe unul dintre cei care stăteau în picioare. Am împins ușa, am sorbit din paharul cu șampanie și le-am zâmbit tuturor.

Generalul se mai îngrășase de când fusese făcută poza din ziar, dar pielea lui era încă bine bronzată și strălucea de sănătate. Părul lui alb era tuns milităreşte, iar ochii de un albastru ca flacăra de acetilenă te priveau cu încrederea dârză a omului niciodată inhibat de complexe sau dileme morale.

— Cum o mai duci, domnu' general? am început. Nici nu știi cine mai apare pe la cocteiluri, în zilele noastre. Mă refer la mine însumi, bineînețeles. Dar ce te faci cu un personaj ca Whiplash Wineburger? Majoritatea oamenilor sună la Compania Orkin[71] dacă îl văd pe tipul ăsta în apropierea cartierelor în care locuiesc.

— Am eu grijă de el, a intervenit Winerburger, și și-a mișcat mâna spre telefonul de pe masă.

— E în regulă, a zis generalul.

— Nu știu ce să zic, am replicat. Cred că începi să te desprinzi pe la încheieturi. Am câteva poze cu Bobby

---

[71] Firmă care se ocupă de dezinsecții și deratizări (n.r.).

Joe Starkweather zăcând pe jos, în spatele taberei lui de pescuit. Poți să le păstrezi ca vederi.

— Vei fi tratat ca un musafir în casa mea, deși ai venit aici neinvitat. Te poți întoarce la bar sau poți pleca.

— Mă simt confortabil aici.

— Ai exagerat cu băutura sau poate ești pur și simplu obsedat, a zis el. Dar prezența ta nu are niciun rost în acest loc.

— Ar fi trebuit să rămâi în armata obișnuită, generale. Serviciile tipilor ăstora nici nu s-ar ridica la standardele Mafiei. Winerburger aici de față e o bijuterie. Odată, un polițist naiv de la Districtul Unu l-a rugat să apere niște haitieni și el a răspuns: „Sunt sătul de cazurile pentru acordarea ajutorului de hrană. Doar amatorii omoară detașamentele izolate."

— Ce știi tu despre oamenii izolați?

— Am fost și eu în Vietnam, doar că uniforma mea servea uneori și interesele nevinovaților. Nu cred că tu poți spune același lucru.

— Cum îndrăznești! a exclamat el.

— Lasă-mă cu ofuscarea asta de snob. Ești mânjit de sângele lui Sam Fitzpatrick din cap până-n picioare, iar eu am să te fac să plătești pentru asta.

— Ignoră-l. E un bețiv, a intervenit Wineburger.

— Îți mai dau și altceva la care să meditezi, am continuat. L-am vizitat pe tatăl fetei ăleia de nouăsprezece ani, pe care au ucis-o oamenii lui Segura. Mă întreb dacă ți-ar plăcea să fiți față în față și să-i explici cum fiica lui și-a pierdut viața din cauza unui joc cu elefanți pe care îl jucați tu și cretinii tăi.

— Ieși!

— Ți-a murit un fiu în Vietnam. Cred că, dacă ar mai fi trăit, te-ar fi considerat o rușine.

— Ieși din casa mea! Să nu mai pui niciodată piciorul aici!

— N-am să-ți dau pace, domnule general. Am să fiu coșmarul vieții tale.

— Ba nu, Ribicheaux, a replicat Wineburger. Vorbești ca o moară stricată și puți. Ești doar un papagal de care s-a săturat toată lumea.

— Whiplash, cum crezi că ai ajuns tu aici? Oare pentru că ești un avocat strălucit? Cei mai mulți dintre oamenii ăștia nu agreează evreii. Tipii ăștia plătesc acum pentru fundul tău, dar când n-o să mai aibă nevoie de tine, s-ar putea să sfârșești ca Bobby Joe sau Julio. Ia gândește-te. Dacă ai fi în locul generalului, ai ține pe lângă tine o jigodie cum ești tu?

— Întoarce-te. Câțiva colegi de-ai tăi ar vrea să-ți spună o vorbă, m-a anunțat Wineburger.

Doi polițiști de patrulă îmbrăcați în uniformă stăteau în picioare, în spatele meu. Erau tineri, își scoseseră chipiurile și se simțeau inconfortabil. Unul dintre ei a încercat să-mi zâmbească.

— O noapte cam proastă, nu, domnu' locotenent? a zis el.

— Nu-ți face griji, am răspuns. Port totuși jucărioara cu mine. Descheie doar haina și scoate-o.

Mâna lui mi-a trecut peste stomac, aproape ca o mângâiere, și a scos pistolul de calibru .45 din tocul prins de curea.

— E-n regulă, am spus.

— Hei, Robicheaux, sună-l pe garantul ăla colorat de pe strada Rampart. Acordă credite, mi-a sugerat Wineburger.

Mi-am aruncat privirea înapoi la general, a cărui frunte bronzată era năpădită toată de riduri, pe când se holba pierdut în gol.

M-au dus la sediu și m-au pus în celula alcoolicilor. M-am trezit cu prima rază cenușie de soare, pe un pat din fier a cărui vopsea gri era plină de scrijelituri ruginite – tot felul de nume și obscenități. M-am ridicat lent, ținându-mă cu mâinile de pat, de ambele părți. Am simțit în nări miasma râncedă a transpirației stătute, a fumului de țigară, a alcoolului, urinei, vomei și a toaletei împuțite și fără colac dintr-un colț al încăperii. Podeaua și toate paturile, agățate de zid cu lanțuri, erau ocupate de bețivi ce sforăiau, boschetari nebuni, scandalagii încă pătați de sânge, câțiva duri adevărați, niște șoferi anxioși, din clasa de mijloc, depistați în timp ce conduceau sub influența băuturilor alcoolice și care aveau să aștepte mai târziu să fie tratați cu respect pentru că erau buni kiwanieni.

M-am dus spre toaletă încălțat doar în ciorapi și m-am aplecat peste ea. Câteva nume fuseseră arse cu bricheta în vopseau galbenă de pe tavan. Ochii mi-au lăcrimat de la mirosul care venea din toaletă, iar mahmureala începuse deja să-mi strângă venele de la cap ca o panglică. Zece minute mai târziu, un paznic și un deținut cu privilegii, în uniformă albă, au deschis ușa blocată cu bare, împingând un cărucior din inox pentru alimente, încărcat cu omletă, crupe și cafea neagră care avea gust de iod.

— Aperitivele, domnilor, a anunțat gardianul. Condițiile noastre sunt modeste, dar inimile ne sunt calde. Dacă plănuiți să rămâneți și pe parcursul prânzului, să știți că vom servi spaghete și chiftele. Vă rog, nu cereți

pungi pentru resturi. De asemenea, deși este o tentație, nu încercați să luați mâncarea acasă în buzunare.

— Cine dracu' mai e și ăsta? a întrebat un soldat care stătea așezat pe podea.

Cravata îi atârna lălâie în jurul gâtului, iar nasturii de la cămașă îi erau rupți.

— E un tip destul de bun, am răspuns.

— Ce mai loc pentru măscărici! a replicat aruncându-și mucul de țigară, care a nimerit zidul de deasupra toaletei.

Am așteptat până ce deținutul cu privilegii a împărțit farfuriile din carton cu ouă și crupe. După ce a ieșit pe ușă împreună cu gardianul, m-am îndreptat spre zăbelele de la ușă și am lovit cu inelul în metal pentru a-i atrage atenția gardianului. S-a uitat la mine inexpresiv, clipind pentru a-și ascunde fie faptul că mă recunoștea, fie jena.

— Audierea era la opt? am întrebat.

— Atunci o să-ți pună lanțul pe încheietură. Nu știu la ce oră te iau de aici.

Era cât pe-aci să încheie propoziția spunând „domnu' locotenent", dar și-a strâns buzele.

— Cine prezidează completul în dimineața asta?

— Judecătorul Flowers.

— Of, doamne!

— Vrei un avocat?

— Nu, nu încă. Mersi, oricum, Phil.

— Sigur. Ține-te tare. O să fie bine. Oricine are dreptul la o noapte zbuciumată, din când în când.

Un bătrân cu o barbă răvășită și îngălbenită de tutun stătea pe patul din fier de lângă mine. Purta cizme de cowboy din material sintetic, blugi care-i veneau pe

trup ca două baloane și o cămașă din denim tăiată la subraț.

— N-ai de gând să-ți mănânci porția? a vrut el să știe.

— Nu. Dă-i drumul.

— Mulțam, a zis el și a început să-și îndese ouăle uscate în gură cu o lingură de plastic. Au început păianjenii să-ți fojgăie în cap?

— Da.

— Uită-te în cizma mea, a spus omul. I-a scăpat polițaiului, când m-au percheziționat. Inspiră. O să-i împrăștie pe păianjeni la locul lor, în cuib.

Am privit în jos, la sticla de whisky de o jumătate de litru din interiorul cizmei. Am tras aer adânc în piept și mi-am trecut limba peste buzele uscate. Propria mea respirație era mai tare decât duhoarea celulei. N-avea să mai dureze mult până ce începeam să transpir și să tremur, poate chiar să mi se facă greață, fără să vomit nimic. Mă întrebam cum aș fi arătat în fața judecătorului Flowers, un bine-cunoscut angajat al tribunalului pentru cazuri ușoare care, cu ciocănelul lui, băga frica de Dumnezeu în orice bețivan.

— Nu am poftă acum, amice, dar îți mulțumesc, am răspuns.

— Cum vrei. Dar nu-i lăsa să te calce în picioare, fiule. Am fost în fața curții ăsteia de atâtea ori că nici nu se mai pun cu mine. Judecătorul îmi dă treizeci de zile și-mi zice să-mi iau tălpășița. Asta nu-i nimic. Îi avem la degetul mic.

O jumătate de oră mai târziu, sergentul Motley stătea în pragul celulei împreună cu gardianul. Fuma o țigară și privea în liniște, pe când paznicul întorcea cheia în lacăt. Își purta reverul cămășii dat în spate, astfel încât firele de

păr de pe pieptul lui umflat ca un butoi negru se ițeau ca niște bucăți de sârmă.

— Vino cu noi, Robicheaux, a zis el.

— Vizitatorilor nu le este permis accesul la zoo decât după-amiază, am răspuns.

— Mișcă-te odată, a replicat omul.

Am pășit încadrat de el și de gardian către capătul celălalt al coridorului pușcăriei. Un deținut cu privilegii spăla podeaua cu un mop, iar pantofii noștri lăsau urme umede pe unde curățase el. Soarele pătrundea prin ferestrele din partea de sus a coridorului și puteam auzi traficul de pe stradă. Gardianul a deschis lacătul unei celule de o persoană. Grăsimea îl făcea pe Motley să respire ca și cum ar fi avut emfizem.

— Te-am transferat într-o celulă individuală, a spus el.

— Pentru ce?

— Vrei s-o încasezi de la vreunul de-acolo?

Am pășit în celulă, iar paznicul a încuiat în urma mea. Motley a rămas la ușă. Din cauza căldurii de afară, capul lui ca o ghiulea de tun era presărat cu broboane de sudoare.

— Ce pui la cale? am întrebat.

— Am fost în pielea ta. Cred că vor să-ți înfunde bine țeava și nu te poți baza decât pe propriul tupeu. E în regulă, dar după un timp o să-ți iasă pe nas.

— Mi-e greu să cred asta.

— Cine te-a întrebat dacă mă crezi? Noi nu ne-am înțeles niciodată. Dar o să-ți spun o poveste, Robicheaux. Toată lumea crede că eu i-am lăsat pe tipii ăia șapte să moară în lift, ca să-mi salvez curul. Am fost responsabil, așa e, dar nu pentru că m-am temut. Nu

aveam cheia lanțului. Nu am avut nenorocita de cheie. M-am cățărat din puțul liftului să găsesc pe cineva cu o cheie universală. Când am forțat ușile, oamenii dinăuntru arătau ca niște stridii afumate. Fie că mă crezi sau nu, pentru mine e un calvar cu care trebuie să trăiesc.

— De ce nu spui asta cuiva?

— Știi de ce nu aveam cheia la mine? Primisem o ofertă de la una din curvele lui Julio Segura în dimineața aceea și tipa m-a jefuit. Zi-i lui Purcel. El știe întotdeauna să spună vreo chestie isteață unui negrotei.

— Ce a făcut?

— Nu-mi plac tipii de la Afaceri Interne mai mult decât îți plac ție. După mine, Purcel operează în zona lor. Nu dau din gură despre ceilalți polițai, nici măcar despre rasiști, așa că nu o să comentez nimic nici despre Purcel.

— El nu e rasist.

— Trezește-te, Robicheaux. Chiar trebuie să-ți dea cineva după cap, ca să-ți dai seama? Tipul o are sculată toată ziua. Mai lasă-mă cu imaginea asta de „Annie orfelina".

— Ești decis să faci oamenii să te iubească, nu?

— Ia-o cum vrei. Sper să scapi. Nu cred că se va întâmpla.

— Ești ca o gură de aer proaspăt, amice.

— Ți-au tras-o cu acuzațiile. Eu aș pleca din oraș, dacă aș fi în locul tău. Cred că o să te închidă.

Mi-am lipit o latură a feței de bară și l-am fixat cu privirea, în liniște. Simțeam pulsul zbătându-mi-se cu putere în gât.

— Te-au acuzat de port de armă tăinuită, a zis, și m-a privit cu ochii lui atotștiutori, de un căprui-închis.

Era o dimineață cum nu se putea mai proastă. Am mers în sala de tribunal, prins în lanț cu alți patru bețivi, un traficant de la colț de stradă, un exhibiționist psihotic și un puști de culoare care omorâse un angajat de la o benzinărie pentru șaizeci și cinci de dolari. Judecătorul Flowers era ceea ce numeam, la întâlnirile AA, un încordat. Se lăsase singur de băutură, dar rămăsese curat doar pentru că-și reorientase nefericirea ce-l chinuia spre viețile altora, în special ale celor care stătuseră în fața lui, suflându-i aburii alcoolului în nas. Mi-a fixat cauțiunea pentru tăinuire de armă la zece mii de dolari.

Nu aveam nici măcar mia necesară să plătesc procentul de zece la sută, reprezentând comisionul garantului. M-am așezat pe patul celulei de detenție și m-am holbat la cuvintele scatologice scrijelite peste tot pe peretele de vizavi. Era cea mai proastă dimineață din viața mea, cu excepția, poate, a celor din perioada când soția m-a părăsit pentru petrolistul din Houston. Merseserăm la o petrecere în aer liber, de lângă lac, iar el era acolo și nici măcar nu a încercat să ascundă faptul că aveau o aventură. Își atingea umerii de ai ei, la masa cu băuturi, o mângâia cu palma pe braț, zâmbea voios către mine, arătând dur și puternic, ca și cum ne complăceam într-o situație pe care o înțelegeam amândoi. Apoi mi s-a rupt ceva în spatele retinei; am simțit cum câmpul vizual îmi e inundat de culoare, ca un pahar umplut cu apă roșie, apoi a femeie a strigat, iar eu simțit niște brațe de bărbați ridicându-mă de pe gazon, trăgându-mă departe de chipul lui împietrit și terifiat.

Dimineața, i-am găsit biletul pe masa de sub umbrela mare, unde obișnuiam să luăm micul-dejun, pe când soarele răsărea deasupra lacului Pontchartrain.

„Dragă Dave,

Nu știu ce cauți tu, dar, în trei ani de căsnicie cu tine, m-ai convins că nu-mi doresc să fiu de față când ai să găsești acel lucru. Îmi pare rău. Cum zice prietenul tău aruncător-barman, ține-o sus și tare, tovarășe.

Nicole“

— Ce faci dezbrăcat? a întrebat gardianul printre barele care împrejmuiau celula.

—E cald.

— Pe aici trec oameni.

— Păi nu-i lăsa.

— Dumnezeule, Dave, vino-ți în fire!

— Sunt destul de bine. Acum sunt pe deplin mulțumit.

Mi-am deschis și închis palmele. Am privit la felul în care venele de pe antebrațe se umpleau de sânge.

— Dacă nu ieși pe cauțiune, va trebui să te mut. Trebuie să intri în zona deținuților permanenți, asta dacă nu cumva preferi izolarea.

— Fă ce trebuie, Phil.

— Nu pot să te izolez, dacă nu o ceri. Dave, la etaj sunt niște duri a-ntâia.

Am arătat cu degetul cicatricea de *pungi* de pe abdomenul meu. Cineva zbiera isteric într-o celulă de pe coridor, apoi bastonul unui gardian a răpăit pe barele din metal.

— Merg să aduc doctorul. Intri la izolare cu sau fără voia ta, a anunțat omul.

L-am auzit îndepărtându-se. Capul parcă îmi era strâns de corzi de pian răsucite. Mi-am închis ochii și am zărit niște mingi de foc portocalii erupând din mijlocul unei păduri ecuatoriale, infanteriștii înțepeniți în

pozițiile lor, în genunchi, pe un câmp noroios și alunecos cu orez, pe când schijele de mine Claymore zbârnâiau prin aer odată cu bucăți dure de carcasă metalică, iar sufletele puștilor se ridicau din tranșeele în care zăceau, ca fumul unei arme de foc, și chipul de copil al lui Sam Fitzpatrick s-a luminat în focul purgatorial al unei inconițe. Transpirația de pe palme mi s-a scurs și a început să o ia în jos, pe coapsele mele goale.

La trei, în acea după-amiază, un alt gardian a pășit pe coridorul unității izolate, numită „Promenada reginei“, unde mă aflam încarcerat alături de turnători, nebuni și homosexuali sadea. Ușa micii mele celule era făcută din zăbrele de metal, cu o fantă și o plăcuță din fier prin care deținutul de serviciu putea să bage tava cu mâncare. Paznicul a întâmpinat greutăți la deschiderea încuietorii, iar lumina din spatele lui i-a făcut corpul să pară că se strânge și se disipează prin pătratele din ușă.

— Strânge-ți lucrurile. Ieși de tot, a zis el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-a plătit cineva cauțiunea. Dă jos așternuturile și aruncă-le pe hol. Ia lingura aia de plastic de pe jos și aruncă săpunul în toaletă.

— Ce?

— Ești tot beat, sau cum? Fă curat în celulă dacă vrei să pleci de aici azi.

Am mers pe coridor până la ușile operate hidraulic, cu îngrăditură dublă, care făceau trecerea spre o registratură, unde în acel moment erau amprentate două negrese. Am semnat la biroul pentru obiecte personale pentru marele plic maro legat cu sfoară ce-mi conținea portofelul, cheile de la mașină, un cuțit de buzunar și cureaua.

— Drum bun, mi-a urat deținutul cu privilegii care servea drept lucrător.

În zona dedicată vizitatorilor am văzut-o pe Annie stând pe o bancă din lemn, cu mâinile împreunate în poală. Purta pantofi albaștri de tenis, blugi decolorați și un tricou imprimat cu flori mov. La mesele din încăpere stăteau deținuții și membrii familiilor lor, care veniseră să-i viziteze, și fiecare grup încerca să se izoleze în momentul său intim, înclinându-și capetele înainte, concentrându-și privirea doar la masa lor, ținându-și unul altuia fruntea între palme. Annie a încercat să-mi zâmbească, dar i-am observat neliniștea de pe chip.

— Ești în regulă? a întrebat ea.

— Sigur.

— Am parcat mașina chiar în curbă. Putem merge acum.

— Da, hai să ieșim de aici.

— Dave, ce se petrece?

— Nenorociții mi-au luat pistolul. Trebuie să iau o chitanță pentru el.

— Ești nebun? a șoptit ea.

— Las-o baltă. Hai să mergem.

Am ieșit în stradă, pe ușile din sticlă, iar căldura după-amiezii m-a lovit ca și cum cineva ar fi deschis ușa unui furnal chiar lângă pielea mea. Am urcat în automobilul ei și a pornit motorul, apoi s-a uitat la mine, cu chipul înnegurat. Mâna mi-a tresăltat când am atins metalul încins de la fereastră.

— Dave, te simți bine? Ești palid, a observat ea.

— Nu sunt în apele mele. Ia asta în considerare și nu pune la inimă tot ce spun azi. Cum ai știut că sunt la închisoare?

— A sunat partenerul tău, cum îl cheamă, Clete. A zis ceva ciudat, dar mi-a spus să-ți transmit fix cu acele cuvinte: „Încă nu te-ai pierdut, Pătatule. E o mare victorie. Rupe-te de nebunia asta cât mai ai timp." Despre ce vorbește?

— Înseamnă că o parte din el e încă întreagă. Nu știu dacă mai valabil și pentru mine. Cred că azi am simțit cum mi se deschid toate rănile.

Fata a virat în trafic. Ceața gălbuie, căldura ce se ridica de pe asfalt, pielea încinsă lipită de spatele meu și mirosul înțepător al gazelor de eșapament îmi umpleau capul cu o senzație asemănătoare celei de-a respira deasupra unui vas plin cu smoală încinsă, într-o zi fierbinte de vară.

— Nu știu prea mult despre alcool și problemele cu băutura, Dave. Vrei să oprim să luăm o bere? Nu mă deranjează. Nu e mai bine ca uneori să cedezi?

Îmi făcuse alegerea foarte ușoară, iar în acel moment cred că aș fi fost în stare să-mi tai degetele unul câte unul cu un desfăcător de conserve pentru o sticlă rece de un sfert, cu bere Jax.

— Momentan aș aprecia dacă m-ai duce la barcă. A trebuit să plătești o mie de dolari pentru garant? am întrebat.

— Da.

— Mă revanșez mâine. M-au suspendat de la sindicat, dar o să fac un împrumut girat cu barca.

— Nu mă gândesc la asta. Noaptea trecută ai vrut să îndrepți lucrurile, iar eu te-am gonit.

— Aveai invitați la cină.

— Era doar un amic de la școala de muzică. Ar fi înțeles.

— Hai să-ți explic ceva. Faptul că am fost închis nu are nicio legătură cu tine. Nu m-am atins de băutură timp de patru ani și-apoi s-a dus totul pe apa sâmbetei.

— Te poți opri din nou.

Nu am răspuns. Ne aflam pe bulevardul Elysian Fields, ce se îndrepta spre lac. Costumul meu din bumbac creponat era mototolit și pătat cu zeamă de tabac, din pușcărie, iar când îmi treceam palma peste el, îmi simțeam obrazul soios și nebărbierit.

— Parchează lângă restaurantul ăla, te rog, am spus.

A oprit mașina alături de o cafenea ce avea tejghea în aer liber și mese la umbra copacilor, unde oamenii mâncau sendvișuri *poor-boy* și felii sângerânde de pepene roșu. Am comandat două sucuri Dr Pepper în pahare din carton pline cu gheață sfărâmată. L-am rugat pe ospătar să adauge un pumn de cireșe zaharisite și felii de lămâie. Am stat în mașină și am băut, ținând paharul cu ambele mâini, iar amestecul alunecos de gheață, cireșe zdrobite și cola siropoasă a trecut dureros prin gâtul meu și mi-a ajuns în stomac.

— Când eram copil în New Iberia, aveam o băutură numită Dr. Nut. Avea fix gustul ăsta, am spus. Când mergeam în oraș, tata ne lua mereu, mie și fratelui meu, câte un Dr. Nut. Era o delicatesă pe atunci.

— Tu cum privești trecutul, Dave? a întrebat ea.

Păru-i cârlionțat a fluturat în vântul ce pătrundea prin ferestre, în timp ce conducea.

— Ce vrei să zici?

— Ce sentimente ai când te gândești la tatăl tău?

— Mă gândesc la el cu afecțiune.

— Așa e, corect, chiar dacă familia ta a fost săracă, iar tatăl tău nu a fost lângă tine de fiecare dată când aveai

nevoie de el. N-ai fost supărat pe el când ai devenit adult. L-ai iertat și ai păstrat doar ce a fost bun în el. De ce nu faci același lucru și cu tine?

— Nu e așa simplu cu metabolismele unora.

— Azi e sâmbătă toată ziua și nu-mi pasă ce s-a întâmplat ieri, sau cel puțin nu-mi pasă de ce-a fost rău. Îmi place să fiu lângă tine, să-mi amintesc lucrurile frumoase și să știu că totul va fi încă și mai bine. Nu vă învață așa ceva la AA?

— Ceva pe-acolo.

— Mă duci în seara asta la cursele de cai?

I-am atins părul umed și inelat de pe ceafă și i-am mângâiat moliciunea obrazului cu degetele. Ochii ei mi-au zâmbit, iar Annie m-a bătut pe coapsă cu palma. Am simțit cum prin trup mi se scurge o slăbiciune, exact ca apa, apoi se oprește și se adună în șale.

Când am ajuns pe lacul Pontchartrain, am simțit că ies de sub o perdea de aburi și pășesc într-un suflu de aer răcoros și sărat. Pelicanii se scufundau în căutarea peștelui, venind din înaltul cerului albastru, cu aripile ridicate în spatele capetelor, coborând vijelios ca niște bombe, explodând în apele verzui și tulburi și înălțându-se brusc, cu pești argintii ce li se zbăteau neajutorați în ciocuri. Departe, la orizont, apa întâlnea lucirea soarelui, iar un iaht lung și lucios, cu pânze roșii, se scufunda printre valuri și trimitea gheizere de spumă ce țâșneau în aer.

Am făcut duș și m-am bărbierit în mica mea baie și am simțit cum mirosul pușcăriei, urmele ei palpabile, ca o mână obscenă, se scurgeau de pe corpul meu. M-am spălat cu grijă pe lângă copcile de pe scalp, apoi am tras

pansamentul vechi de pe umăr și braț, unde îmi intraseră cioburile, și am lăsat apa să curgă caldă peste pielea aspră. Annie gătea file de biban și spanac cu ouă fierte tari, pe argazul meu mic, iar pentru prima dată în acea zi am simțit că mi-e foame. M-am uscat, m-am așezat pe o parte a patului, cu prosopul înfășurat în jurul taliei, și am deschis cutia din plastic pentru prim ajutor, în care țineam bandajele și alifia pentru umăr și braț. Puteam să o fac și singur. Mândria și o cantitate și mai mare de respect de sine chiar o cereau. M-am uitat la draperia lăsată și am auzit-o pe Annie cum stinge focul sub oalele de pe aragaz.

— Annie, am nevoie de ajutorul tău, am zis.

Fata a tras într-o parte draperia din ușă.

— Nu prea reușesc să-mi pun bandajele astea la loc, am continuat.

Ea s-a așezat lângă mine, a întins alifie pe tăieturi cu o bucată de vată, a tăiat cu foarfeca leucoplastul în fâșii și a lipit două pătrate mari, îndoite, de tifon, deasupra alifiei. Apoi mi-a frecat pielea cu mâinile, pe umeri și pe spate, peste piept. Ochii ei îmi cercetau trupul fără rușine, ca și cum mă descoperea pentru prima dată. Am întins-o pe pat și i-am sărutat gura și gâtul. I-am desfăcut bluza înflorată și mi-am așezat capul pe semnul de pe sânul ei. Am simțit cum corpul i se întinde spre al meu, am simțit încrederea, capitularea la care femeia se dedă în acel moment când nu-și mai ascunde foamea și te binecuvântează, în schimb, cu o mângâiere ce e mereu neașteptată, palpitantă și umilitoare în generozitatea ei.

De data aceasta am vrut să-i ofer mai mult decât îmi oferise ea, dar nu am fost capabil. În câteva clipe m-am pierdut înăuntrul ei. Mă cuprinsese strâns de spate,

picioarele ei se aflau între ale mele, într-un mod aproape matern, iar când am încercat să mă încordez și să mă opresc pentru că era prea devreme, ea mi-a ținut fața aproape de a ei, m-a sărutat pe obraz, și-a trecut degetele prin părul meu, spunând: „E în regulă, Dave. Dă-i drumul. E în regulă." Apoi am simțit cum toată furia, frica și fierbințeala ultimelor două zile se ridică înăuntrul meu, ca un balon negru, ieșind dintr-un puț, se oprește, adunându-și energia și avântul și izbucnește în lumină, între deliciile coapselor ei, în strângerea brațelor și blândețea albastră a ochilor ei.

În acea noapte, la hipodrom, pe când ascultam tunetul dansând pe cerul dinspre apus, ne-am plimbat printre grădinile cu flori de lângă padoc, am privit grăjdarii ce plimbau caii de rasă care participaseră deja la cursă, am adulmecat miresmele minunate ale ierbii proaspăt greblate și umede, caii nădușiți, baliga și ovăzul din grajduri și am privit cu o uimire sinceră și cu admirație la luciul unduitor al murgilor și al celor negri, în vârstă de trei ani, care intrau pe pistă, sub aureola unui arc de lumini electrice.

Am indicat calul câștigător în două curse, am avut un pariu corect cu primele două locuri, două cu primul loc și trei cu locul al doilea. Palmierii se coloraseră în mov, pe fundalul cerului scânteietor; apa lacului din centru cuprindea stelele și luna, iar când suprafața s-a cutremurat sub mângâierea unei adieri de vânt din golf, pe apă au apărut dâre de argint viu; puteam mirosi stejarii, mușchiul și florile de noapte. Pariorii și iubitorii de cai investesc mult și au puține satisfacții. Dar uneori acestea le sunt de-ajuns.

9

A doua zi, la răsărit, cerul se colorase în roz deasupra lacului. M-am încălțat cu pantofii sport și mi-am pus pantalonii scurți de tenis. Am alergat opt kilometri de-a lungul malului. Vântul rece îmi bătea în față, iar căldura soarelui pe spatele gol. Simțeam transpirația prelingându-mi-se pe piele și uscându-se în adierea vântului, iar mușchii pieptului și picioarelor dădeau dovadă de o rezistență, o elasticitate și o vitalitate pe care nu le mai avusesem de săptămâni bune. Pescărușii planau în derivă pe curenții de aer de deasupra malului, cu aripile poleite de lumina soarelui. Coborau apoi abrupt spre nisip și ciuguleau scoici mici din spuma refluxului. Le-am făcut cu mâna familiilor din mașinile ce se îndreptau spre biserică, am băut suc de portocale la standul unui copil, sub un palmier, și am pășit pe asfalt cu o energie proaspătă. Sângele care mi se pusese în mișcare, în piept și în cap, inima bătându-mi cu putere, dimineața de vară, toate erau parte dintr-un cântec etern.

Aș fi putut să mai alerg încă opt kilometri când am ajuns la barcă, dar mi-a sunat telefonul. M-am așezat pe marginea unui scaun și mi-am șters fața transpirată cu un prosop, în timp ce răspundeam.

— De ce nu ai puțină încredere în propria familie? m-a întrebat fratele meu, Jimmie.

— Despre ce vorbești?

— Înțeleg că ai dat peste o scenă interesantă noaptea trecută. Foarte elegant. Nimic nu se compară cu apariția neanunțată la o petrecere din Garden District cu un .45 la șold.

— Fusese o noapte plictisitoare.

— De ce nu m-ai sunat? Te-aș fi putut scoate pe cauțiune în cincisprezece minute. Aș fi putut chiar influența puțin acuzația de deținere de arme ascunse.

— De data asta n-o poți rezolva.

— Ideea e că nu-mi place ca fratele meu să fie criticat de niște funcționari amărâți.

— Vei fi primul pe care o să-l anunț când o să mai am probleme.

— Poți să aduci acolo pe cineva care vorbește spaniola, în următoarea jumătate de oră?

— Pentru ce?

— I-am spus lui Didi Gee că o să-l ajut să intre în organizația Cavalerilor lui Columb. Mă place. Cine ar lua prânzul cu un personaj ca ăla, dacă n-ar fi amenințat cu pistolul?

— Jimmie, ce faci?

— E deja făcut. Cadourile vin în pachete neobișnuite. Nu pune destinul sub semnul întrebării.

— Tot ce face Didi Gee e spoit cu noroi.

— Nu a spus niciodată că ar fi perfect. Relaxează-te, frate, mi-a zis și a închis.

Am sunat un dresor cubanez de cai pe care îl știam de la Fairgrounds și l-am rugat să vină la barcă. A ajuns cu zece minute înainte ca limuzina Cadillac cu geamuri fumurii să parcheze la capătul străzii, lângă duna de nisip și palmieri, unde era ancorată barca mea, iar doi

dintre băieții lui Didi Gee, îmbrăcați în pantaloni largi, purtând mocasini și ochelari de soare, înțoliți în cămăși înflorate atârnându-le peste curele, au coborât și au deschis ușa din spate cu mișcările mecanice ale unui șofer care ar fi putut să asiste un convoi prezidențial. De fapt, un bărbat vizibil înspăimântat era așezat pe bancheta din spate, cu un al treilea huligan lângă el. A pășit în lumină, înghițind în gol. Avea fața albă, păr de un roșu strident, dat cu pomadă, și o mustață subțire și unsuroasă. Arăta precum caricatura unui star de pe la 1930. Își ținea una dintre palme strânsă în jurul degetelor de la cealaltă mână.

— Tipul ăsta ne-a rugat să-l luăm cu mașina. Ne-a implorat să-l aducem aici, a spus șoferul. Dar nu-l putem face să tacă. Tot ce vrea e să vorbească.

— Dar dați-i ceva pentru respirație. Miroase ca o gură de canal. Probabil că mănâncă rahat de câine la micul dejun, a spus celălalt huligan.

— Hei, serios, are o poveste interesantă, a spus șoferul. Dacă se-ntâmplă să nu-și aducă aminte, leagă un tricou de antena televizorului. Trebuie să merg să cumpăr o pâine de la magazinul din colț puțin mai târziu. Putem să-l ajutăm să-și aducă aminte. Am ieșit doar să luăm aer, oricum.

Nu-i puteam vedea bine pe niciunul dintre ei din cauza ochelarilor de soare, iar ajutorul angajat de Didi Gee părea să facă parte dintr-o anumită tipologie de tineri sicilieni sau napolitani subțirei, care te-ar omorî la fel de ușor cum ar stinge o țigară – dar aveam impresia că-l mai văzusem pe șofer la o recunoaștere, cu doi ani înainte, după ce-l adunasem pe un agent de pariuri făcut bucăți din propriul său compactor de gunoi.

Au plecat în Cadillacul lor, cu soarele alb reflectându-se în luneta fumurie.

— Andres, nu m-aș învârti pe lângă astfel de oameni, dacă aș fi în locul tău, am spus.

Dar tot nu poți accepta gratuități atunci când sunt oferite în condițiile stabilite de altcineva, mai ales când vin din partea cuiva ca Didi Gee. În plus, degetele de la mâna stângă a nicaraguanului erau înfășurate în bandă adezivă și bănuiam unde fuseseră înainte. Stătea țeapăn la masa mea de bucătărie. Ochii lui căprui mă ațintean înfricoșător, ca și cum pleoapele îi erau cusute de frunte. Am așezat un reportofon, o cameră Polaroid și un litru de rom alb pe masă.

— Nu am un acvariu plin de piranha aici și te pot duce la spital, dacă vrei să mergi, i-am spus prin intermediul prietenului meu cubanez, al cărui nume era Jaime.

Nu avea nevoie să meargă la spital; rănile nu erau grave; dar ar fi fost foarte recunoscător dacă primea un pahar de Bacardi fără gheață.

Am desfăcut ziarul de dimineață, mi-am tras scaunul aproape de el, am ridicat prima pagină între noi astfel încât titlul și data să fie vizibile și i-am spus lui Jaime să facă o poză cu Polaroidul. Respirația nicaraguanului era groaznică, ca și cum murise ceva în plămânii lui. A băut romul și s-a șters la gură, iar cicatricele fine și gri din jurul buzelor îi străluceau ca niște coarde ceruite.

— Vreau să înțelegi ceva, am spus. Vei fi cooperant, dar nu din cauza huliganilor lui Didi Gee sau a încurcăturii cu degetele. Tipii ăia nu vor mai ajunge la tine, cel puțin nu din cauza mea. Dacă vrei, poți depune plângere

împortiva lor pentru ultraj și răpire. Te pot duce la secția de poliție a FBI.

M-a privit cu atenție, în timp ce Jaime traducea. Gândul de a-i denunța pe oamenii lui Didi Gee era atât de absurd încât ochii lui nici măcar nu înregistrau propunerea.

— Dar poza noastră e o altă problemă, am continuat. Voi face cópii, multe cópii, și le voi pune în circulație în oraș, pentru cine e interesat. Poate că prietenii tăi au încredere în tine și asta nu va avea nicio consecință asupra ta. Poate ai situația sub control și toată daravela asta ți se pare o copilărie.

Fața i s-a întunecat, iar ochii i-au tresărit răutăcios, privindu-mă un moment, așa cum ar fi făcut un câine mâncător de ouă, împins cu bățul într-o cușcă.

— *Qué quiere*? i s-a auzit vocea răgușită.

Era o poveste ciudată, egoistă, manipulatoare și, cel mai probabil, plină de minciuni. Dar, așa cum se întâmplă cu toți oamenii răi și cruzi, momentele sale cele mai inocente de sinceritate și explicațiile lui cele mai defensive erau adesea mai incriminante și detestabile, din cauza conotațiilor lor, decât delictele de care l-ar fi putut acuza alții.

Fusese sergent în Garda Națională a lui Somoza timp de șapte ani, mitralior pe un elicopter, și participase la multe lupte împotriva comuniștilor, prin junglă și pe dealuri. Era un război ce implica multe probleme pentru civili. Comuniștii se ascundeau printre săteni și se dădeau drept muncitori pe câmpurile de orez și plantațiile de cafea, iar atunci când elicopterele guvernamentale zburau prea aproape de sol, erau adesea ținta focului de armă ostil de la sol, dar sătenii negau că ar exista pe-acolo sandiniști sau arme. Ce se putea face? Cu siguranță, americanii care

lupstaseră în Vietnam înțelegeau situația. Cei care duceau războaie nu puteau fi întotdeauna selectivi.

Soldații în uniforme înaintau, ca niște bărbați adevărați, la vedere, în timp ce comuniștii își făceau loc printre săraci și luptau cu metodele unor lași și homosexuali. Dacă nu îl credeam, putea să-mi demonstreze pe viu: și-a tras de pielea unui obraz ca să-mi arate mușchiul mort, arătând ca o bucată de chit, de sub retină. Elicopterul de luptă coborâse deasupra unei zone sigure, iar pe câmp îi putea vedea pe indieni cum adunau fânul proaspăt cosit. Apoi o rachetă a pătruns prin podeaua blindată a elicopterului, aruncându-l în aer pe unul dintre soldați și înfingându-i lui Andres un fragment de oțel vibrând în globul ocular. Jurnalistul american care a vizitat spitalul militar din Managua nu a părut interesat de povestea lui și nici nu l-a fotografiat pe Andres, așa cum procedau jurnaliștii cu răniții și morții comuniști. Asta se întâmpla pentru că cea mai mare teamă a presei americane era să fie acuzată de proprii membri că simpatizează cu mișcarea de dreapta. La fel ca misionarii Maryknoll, reporterii își păstrau imaginea politică intactă, compromițând lumea în care ceilalți erau obligați să trăiască.

Dacă mă simțeam jignit de declarația lui, trebuia să-mi aduc aminte că nu se exilase de bunăvoie în țara asta, așa cum nu de bunăvoie ajunsese să aibă corzile vocale și plămânii distruși.

— Am auzit că și-a primit punciul aromat cu niște apă de gură specială, am spus.

— Poftim? a întrebat Jaime.

— El și alți câțiva tipi au violat o fată înainte să o execute. Sora ei a turnat acid clorhidric în băutura prietenului nostru.

— E adevărat? a întrebat Jaime.

Era un bărbat delicat, de statură mică, cu un chip sensibil. Purta întotdeauna o șapcă de baseball cu New York Yankees și își rula singur țigările cu tutun ilegal cubanez. Fața lui ca de jucărie s-a întors de la mine către nicaraguan.

— Omul nostru din Managua e un ditamai mincinosul, Jaime.

Nicaraguanul trebuie să mă fi înțeles.

Povestea despre execuție și acid era o minciună, a spus el, fabricată de Philip Murphy și poponarul de Starkweather. Găseau satisfacție în denigrarea altora pentru că nu fuseseră soldați adevărați. Murphy era un dependent de morfină care făcea dragoste cu propriul trup prin intermediul seringii. Mima curajul, dar era neputincios ca o femeie și nu suporta durerea. Voiam cu adevărat să aflu cum îi fuseseră arși plămânii și gâtul lui Andres, cum ajunsese să aibă în piept acel miros teribil ca de șarpe mort?

— Nu vedeam cu un ochi, dar nu puteam renunța să lupt pentru țara mea, a tradus Jaime. Fiindcă ei pozau în preoți sau lideri de sindicat, eu m-am infiltrat ca radical care ura familia Somoza. Dar o *puta* infectă, o târfă de armată fără importanță, m-a trădat, crezând că eram de vină pentru organele ei bolnave. Sadiniștii mi-au pus pistolul la cap și m-au obligat să beau cherosen și au aprins apoi chibrituri la gura mea. M-au supus la multe suferințe, dar țara mea a suferit și mai mult.

— Unde sunt Philip Murphy și israelitul? am întrebat.

— Cine știe? Murphy trăiește prin aeroporturi și farmacii și dă de oameni când are nevoie de ei. Poate că Erik e

cu evreul bogat care deține depozitul. Sunt oameni ascunși și bănuitori.

— Care evreu? Ce depozit?

— Depozitul în care se aflau armele pentru eliberarea statului. Dar nu știu unde este și nu-l cunosc pe acest evreu. Eu sunt un simplu soldat.

Fața îi era lipsită de expresie. Ochii lui aveau strălucirea stupidă și tulbure a cuiva care crede că dezvăluirea sinceră a propriei ignoranțe era o explicație acceptabilă pentru cei care aveau putere de decizie.

— O să-ți pun o întrebare mai ușoară, atunci, am spus eu. Ce i-ați făcut cu toții lui Sam Fitzpatrick înainte să moară?

Jaime a tradus, iar fața nicaraguanului a rămas goală ca o coală de hârtie.

— I-ați legat organele genitale cu o sârmă? am întrebat.

Omul și-a îndreptat privirea spre lac, cu gura închisă. A atins paharul de rom cu degetele, după care și le-a retras.

— Murphy a dat ordinele, dar îmi imaginez că Bobby Joe și cu tine le-ați îndeplinit cu entuziasm. Experiența te-a ajutat.

— Cred că ăsta are ceva rău înăuntrul lui, a spus Jaime. Tipul pentru care lucrau voia doar să-și sperie puțin concurența.

Sub cozorocul șepcii de baseball, chipul îi părea nedumerit.

— Noi ne folosim de ei. Ei se folosesc de noi. Așa rămânem cu toții în afaceri, am spus eu.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine, o să plec. Duminica nu e o zi bună de petrecut cu un astfel de om. Am mai simțit mirosul ăsta. Vine de la o mare cruzime.

— Mulțumesc pentru ajutor. Ne vedem la pistă.

— Trimite-l de aici, Dave. Nici măcar un polițist nu ar trebui să privească întunericul din sufletul acestui om.

Am reflectat asupra afirmației lui Jaime, după ce a plecat. Da, credeam că era timpul ca nicaraguanul să cadă în sarcina altcuiva.

I-am pus una dintre încheieturi în cătușe, l-am dus la mașina mea închiriată și am prins celălalt capăt de ancorajul de siguranță de pe podeaua din spate. Am mers înapoi în barcă, am băgat caseta în buzunar și am căutat în cartea de telefon numărul lui Nate Baxter, de la Afaceri Interne.

— L-am prins pe unul dintre tipii care l-au omorât pe Fitzpatrick, am spus. Vreau să vii să ne întâlnim la birou.

— Pe cine ai prins?

— L-am încătușat pe nicaraguan. O să-l arestez.

— Robicheaux, ești suspendat. Nu poți să arestezi pe nimeni.

— Nu pot să-l înregistrez, dar pot să depun plângerea.

— Ești băut?

— Poate ar fi mai bine să trec pe la tine cu el.

— Ascultă, pot să am de-a face cu tine personal la orice nivel vrei. Dar ai face bine să nu-ți aduci mizeria în viața mea. Dacă nu ți-ai dat seama încă, sunt mulți oameni care cred că ar trebui să fii închis într-o clinică pentru dezintoxicare. Vorbesc despre prietenii tăi. Alții cred că ești un candidat bun pentru o lobotomie frontală.

— Ultima dată când mi-ai vorbit în felul ăsta eram într-un pat de spital. Nu lua prea multe de bune, Baxter.

— Vrei să clarifici situația, să fii mai la obiect?

Am privit soarele care se reflecta în apă.

— L-am prins pe tipul care a ucis un agent federal, am spus. Asta mă poate achita, și îl arestez. Dacă vrei să ignori telefonul ăsta, e alegerea ta. Acum o să-l sun pe

căpitanul Guidry și apoi o să merg la Districtul Unu. Vei fi acolo?

Era tăcut.

— Baxter?

— În regulă, a răspuns el și a închis.

L-am sunat apoi pe căpitanul Guidry. Mama lui mi-a spus că plecase în parc, la concertul unei trupe. Am vărsat romul care mai rămăsese de la nicaraguan și m-am apucat să spăl paharul în chiuvetă. Dar, în loc să fac asta, l-am aruncat cât de departe am putut, în lac.

Puteam să văd ochii strălucitori ai nicaraguanului în oglinda retrovizoare. Trebuia să stea aplecat în față, din cauza felului în care încheietura lui era încătușată de podea, iar chipul îi era roșu și transpirat.

— *Adonde vamos*[72]? a întrebat.

Nu i-am răspuns.

— *Adonde vamos*?

Mă întrebam de ce îi era mai frică: de oamenii lui Didi Gee, de poliție sau de Imigrări. Dar, nepăsător, nu aveam de gând să-i dau indicii în legătură cu destinația noastră.

— *Hijo de puta*! *Concha de tu madre*[73]!

— Oriunde am merge, nu cred că e Kansas, Toto! am replicat.

Am parcat în fața cartierului general al Districtului Unu, pe strada Basin, i-am încătușat nicaraguanului la spate ambele mâini și l-am dus de braț în clădire.

— Nate Baxter e în spate? l-am întrebat pe sergentul de la biroul de informații.

---

[72] „Unde mergem?“ (în lb. spaniolă, în text).

[73] Înjurătură în limba spaniolă (n.r.).

— Da, e așezat la biroul tău. Ce faci, Dave?

— Sună-l pe Purcell pentru mine. Spune-i că am niște marfă peste care ar trebui să arunce o privire.

— Dave, nu ar trebui să fii aici.

— Dă doar un telefon. Nu e mare lucru.

— Poate ar trebui să suni tu.

L-am așezat pe nicaraguan pe o bancă de lemn și am sunat acasă la Clete, de la telefonul de pe biroul sergentului. Nu știu la ce mă gândeam, dacă e să fiu sincer. Poate că încă mai credeam în el. Sau poate că, asemenea unui îndrăgostit părăsit, voiam să mai cauzez puțină suferință într-o situație pe care deja nu o mai puteam suporta.

— Nu pot să vin acum până acolo. Poate mai târziu. Lois și-a pierdut mințile. A scos toate berile din lada frigorifică și le-a spart pe alee. Duminică dimineața. Vecinii udă iarba și merg la biserică, în timp ce de pe alee se scurg în stradă bucăți de sticlă și spumă de bere.

— Sună grav.

— E telenovela noastră în desfășurare. Treci pe aici într-o zi și adu pop-corn.

— Clete?

— Ce e?

— Vino până aici.

L-am mânat pe nicaraguan prin biroul echipajului de la circulație, plin de polițiști în uniformă care completau hârtii, și am intrat în biroul meu, unde Nate Baxter stătea așezat pe colțul mesei mele. Îmbrăcămintea sport, pantofii în două tonuri și părul aranjat îți aminteau de un agent imobiliar din Nevada care ți-ar vinde o casă construită într-un fost sit pentru teste atomice. I-am aruncat caseta în poală.

— Ce e asta? a întrebat.

— Mărturia lui. Și informații legate de contrabanda cu arme.

— Ce ar trebui să fac cu ea?

— Ascult-o. E un traducător pe casetă, dar poți să aduci unul de-al tău.

— Iei declarații forțate de la suspecți?

— Avea opțiuni.

— Ce dracu faci, Robicheaux? Știi că asta nu poate fi acceptată ca probă.

— Nu într-o sală de judecată. Dar trebuie s-o iei în considerare într-o investigație a Afacerilor Interne. Nu-i așa?

— Pot să-ți spun de pe acum că are tot atâta valoare cât o bucată de hârtie igienică.

— Uite ce e, tu ar trebui să fii un anchetator imparțial. Pe caseta aia e mărturisirea unei crime. Ce e în neregulă cu tine?

— Bine, o s-o ascult mâine, în timpul programului. Și o să-ți spun apoi același lucru pe care ți l-am spus și acum. Dar hai să analizăm un moment adevărata ta problemă. O declarație neverificabilă, înregistrată pe casetă, obținută de un polițist suspendat e lipsită de valoare în orice investigație. Lucrezi aici de paisprezece ani și știi asta. În al doilea rând, în timp ce erai suspendat, ai fost prins cu o armă ascunsă. Nu eu ți-am făcut asta. Și nimeni altcineva de aici. Așa că de ce nu încetezi să te prefaci că eu sunt tipul rău care ți-a creat toate încurcăturile astea? Trebuie să-ți asumi eșecul, Robicheaux. Asta e realitatea. Cazierul e real, la fel și problema ta cu alcoolul.

— Și Andres, aici de față? Arată și el a ceva ce am inventat?

Pereții biroului meu erau pe jumătate din sticlă, iar ușa era deschisă și vocile noastre se auzeau în sala brigăzii de la circulație.

— O să dea o declarație? a întrebat Baxter.

— O să...

— Așa e. Ai o casetă. Ai un tip. Dacă nu e bună de nimic caseta, tipul are de gând să stea de vorbă cu noi?

Nu am răspuns. Partea din spate a picioarelor îmi tremura.

— Haide, spune-mi, a cerut Baxter.

— E vinovat. A torturat un agent de la Finanțe cu manivela de la telefon și apoi i-a dat foc, în mașina mea.

— Și o să-și ignore drepturile și o să ne spună toate astea? Și apoi o să semneze?

— Eu o să semnez plângerea, oricum.

— Mă bucur să aud asta.

— Baxter, ești un nenorocit.

— Dacă vrei să jignești, ești liber s-o faci.

— Domnu' locotenent, liniștește-te, a spus încet sergentul de serviciu care stătea în pragul ușii, în spatele meu.

Am scos cheia pentru cătușe din buzunar. I-am desfăcut nicaraguanului una dintre încheieturi și am prins capătul liber de țeava radiatorului de pe perete.

— Problema ta e că te-ai îndrăgostit așa tare de propriul pumn, încât crezi că ești singurul de aici cu integritate, a spus Baxter.

Mi-am luat avânt tare, cu picioarele bine înfipte în pământ, și l-am pocnit direct în gură. Capul i-a căzut brusc pe spate, cravata i-a zburat în aer și am văzut că avea sânge pe dinți. Mă privea cu sălbăticie. Polițiști în uniformă de alături se ridicaseră în picioare. Voiam să-l lovesc din nou.

— Vrei să scoți arma? am zis.

— De data asta, ești terminat, a spus el, ținându-și mâna la gură.

— Poate. Dar asta nu te scapă pe tine de vină. Vrei să faci ceva?

Și-a coborât mâinile pe lângă corp. Avea o tăietură vânătă, adâncă, în formă de dinte pe buza de jos și rana începea să se umfle. Ochii lui mă urmăreau cu atenție. Eu țineam încă pumnul strâns.

— Nu auzi bine? l-am întrebat.

Și-a luat privirea de la mine și s-a uitat la polițiștii în uniformă aflați în încăpere, care îl priveau.

— Folosește-ți creierul, a spus aproape în șoaptă, fără urmă de amenințare sau insultă.

— Mergi acasă, domnu' locotenent. Nu e bine pentru tine să fii aici, a spus sergentul din spatele meu.

Era un bărbat solid, ca un butoi, cu o față roșie și mustață blondă, tunsă cu grijă.

Am desfăcut palma și mi-am șters transpirația pe pantaloni.

— Pune-mi cătușele în sertar, am spus.

— Sigur că da, a zis sergentul.

— Uite ce e, spune-i lui Purcel...

— Mergi acasă, domnu' locotenent, a spus el cu blândețe. Afară e o zi frumoasă. Ne descurcăm noi.

— O să semnez plângerea împotriva tipului, am adăugat. Luați legătura cu căpitanul Guidry. Nu lăsați pe nimeni să-i dea drumul omului ăstuia.

Am pășit rigid prin cameră, cu expresia fixă și moartă sub privirile ațintite ale ofițerilor. Mâna încă îmi tremura, când am scris plângerea oficială împotriva nicaraguanului pentru ultraj cu armă, răpire de persoană și crimă.

Afară, lumina orbitoare a soarelui m-a izbit ca o palmă peste față. M-am așezat la umbră ca să-mi las ochii să se adapteze la lumină și l-am văzut pe Clete venind spre mine într-un tricou galben cu mov, cu sigla LSU[74], tăiat la subraț și o pereche de pantaloni scurți, albi cu roșu, marca Budweisser. Umbra clădirii îi cădea pe față și îl făcea să pară compus din fragmente dezmembrate.

— Dave, ce se întâmplă?

S-a uitat la mine cu ochii pe jumătate închiși din cauza luminii, dar nu direct. Părea să se concentreze asupra unui lucru plasat în spatele urechii mele drepte.

— L-am adus pe nicaraguan. Oamenii lui Didi Gee l-au aruncat la mine pe doc.

— Băiatul gras apelează la trucuri murdare ca să câștige, nu-i așa?

— Mă gândeam că ai vrea să-l verifici.

— De ce?

— Poate l-ai mai văzut înainte.

Și-a aprins o țigară și a suflat fumul în lumina soarelui.

— Știi că ai sânge pe mâna dreaptă? m-a întrebat el.

Mi-am scos batista și mi-am șters mâinile cu ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nate Baxter a suferit un accident.

— L-ai pocnit pe Nate Baxter? Doamne., Dave, ce faci?

— De ce ai făcut-o, Clete?

— Un nenorocit în minus. De ce-ți pasă?

— Un polițist prost ar fi folosit ceva simplu. Ar fi spus doar că Starkweather l-a amenințat cu arma și a

[74] Lousiana State University.

trebuit să-l împuște. Tu, cel puțin, nu te-ai ascuns în spatele insignei.

— Mi-ai spus odată că ziua de ieri e doar amintire în descompunere. Așa că nu am nicio amintire de ieri. Și nici nu-mi pasă de vreuna.

— Confrunt-o, altfel nu o să scapi niciodată de ea, Clete.

— Tu crezi că toată absurditatea asta e o chestiune politică, ce implică principiile și integritatea națională sau ceva de genul ăsta. E vorba, de fapt, despre niște perverși și traficanți de heroină. E irelevant cum îi elimini. Indiferent dacă-i arestezi sau îi împuști, tot ce contează e faptul că nu mai există. Unchiul meu era polițist de patrulă în Irish Channel, prin anii '40. Când i-au prins pe niște tipi furișându-se undeva, le-au rupt brațele și picioarele cu bâte de basebal și l-au pus pe unul dintre ei să-i ducă cu mașina în afara orașului. Nimeni nu se plângea de ei. Și nimeni nu s-ar plânge dacă am face același lucru acum.

— Tipii ăștia nu angajează ajutor *part-time*.

— Da? Ei bine, o să-mi fac griji despre asta când o să am ocazia. În momentul de față, viața mea de acasă e ca o reclamă la Excedrin. Am făcut o iritație ușoară de la căldură și Lois crede că e gonoree.

— Nu crezi că ai folosit scuza asta prea mult timp?

— Îmi pare rău că te obosesc cu ea, Pătatule.

— O să-i distrug pe tipii ăia. Sper că nu o să fii acolo când o s-o fac.

A aruncat țigara în spatele unui camion în trecere, care avea pe o parte un desen cu o femeie într-un costum de baie.

— De ce aș fi? a spus. Sunt doar tipul care te-a cărat două etaje pe o scară de incendiu în timp ce un băiat încerca să ne găurească urechile cu o pușcă de calibru .22.

— Nu poți să câștigi la jocul pe care l-ai propus sâmbătă.

— Da? Sună ca o întâlnire AA. Ne mai vedem. Stai departe de băutură. O să beau eu pentru amândoi. E o viață de nimic.

S-a întors la mașina lui; sandalele făceau zgomot pe pavaj. Era un bărbat greoi, a cărui față umflată și plină de cicatrice îmi aducea aminte de un pepene decolorat, gata să explodeze în soare.

M-am prefăcut că sunt un pragmatic, un cinic, un veteran de război blazat, un bețiv sarcastic, ultimul dintre scandalagiii din Louisiana; dar, la fel ca majoritatea oamenilor, eram de părere că se va face dreptate; lucrurile aveau să se rezolve, cineva avea să apară ținând în mână Constituția. În după-amiaza aceea am ținut telefonul pe masa de pe punte în timp ce am spălat barca, am lustruit alama și ferestrele și am șlefuit și lăcuit din nou trapa. Mi-am pus încălțămintea și ochelarii de înot și m-am răcorit în lac, scufundându-mă în lumina galben-verzuie, simțind forța din plămânii și pieptul în care nu mai aveam alcool, țâșnind la suprafață cu un țârâit în urechi, ce nu se dovedea niciodată a fi telefonul.

Într-un final, la șase și jumătate, a sunat căpitanul Guidry și a spus că nicaraguanul a rămas în arest și că avea să-l interogheze el însuși dimineața și să-l contacteze pe șeful lui Fitzpatrick la Biroul Federal.

Am invitat-o pe Annie la o cină târzie, am gătit fripturi afară, pe grătarul meu japonez, și am mâncat sub umbrelă,

în seara răcoroasă. Orizontul vestic era înflăcărat de apusul soarelui, pe urmă norii au devenit roz și mov, și apoi, în sfârșit, au apărut luminile orașului pe cerul nopții.

În dimineața următoare am făcut timp de o oră o sută de abdomene și exerciții cu greutăți ușoare, în timp ce am ascultat în mod repetat înregistrarea lui Iry LeJeune, cu a lui *La Jolie Blonde*, am făcut o listă de cumpărături și am rugat un student care locuia ceva mai încolo, pe plajă, să fie atent la telefonul meu cât timp am mers la o companie de împrumuturi și am retras trei mii de dolari pentru barca mea.

Soarele alb era sus pe cer când m-am întors. Căpitanul Guidry sunase cu o jumătate de oră înainte. Am format numărul lui la Districtul Unu și mi s-a spus că era într-o ședință și că nu avea să iasă în următoarele două ore. Apoi l-am sunat pe șeful lui Fitzpatrick de la Alcool, Tutun și Arme de foc.

— Ce te așteptai să-ți spun în dimineața asta? m-a întrebat.

Aproape că puteam să mi-l imaginez cu mâna încleștată pe receptor.

— Mă gândeam că până la ora asta l-ai interogat deja pe nicaraguan.

— Cred că dimineața te trezești și te speli pe dinți în toaletă.

— Asta ce ar trebui să însemne?

— Îl prinzi în sfârșit pe unul dintre ei și îl dai pe mâna acelorași oameni care te lasă în bătaia vântului. L-au dus sus, în celulă. Noaptea trecută, câțiva distruși cărora nu le-a plăcut cum îi mirosea respirația l-au băgat cu capul într-o scurgere înfundată din podea și i-au rupt gâtul.

10

În acea după-amiază i-am dat lui Annie înapoi banii pentru taxa de cauțiune de o mie de dolari pe care o plătise pentru mine, apoi am căutat la Jefferson Orleans și la tribunalele de circumscripție de pe Sf. Bernard titluri de proprietate comerciale pe numele lui Whiplash Larry Wineburger. Am descoperit că era un mare propietar de locuințe de mahala, dar dacă deținea și un depozit într-una dintre cele trei circumscripții, acesta era cel mai probabil înregistrat sub un alt nume.

M-am dus la o întâlnire AA în acea seară, iar mai târziu am dus-o pe Annie la cină. Era cald în noaptea aceea și am dormit pe puntea bărcii mele, un lucru probabil cam nechibzuit, dar mă simțisem atât de discreditat până atunci, încât mă îndoiam că povestea mea, acum ades repetată, mai constituia o amenințare pentru cineva. Vântul a suflat peste lac toată noaptea și am dormit atât de profund în hamac, încât nu m-am trezit decât când soarele îmi bătea tare în ochi.

M-am dus în cartier, la întâlnirea AA, dimineața devreme, apoi am cumpărat gogoși și cafea de la Café du Monde și m-am așezat pe o bancă în Jackson Square. Am urmărit artiștii stradali pictând și desenând turiștii. Era încă răcoare la umbră, iar briza sufla peste râu. Se simțea

miros de cafea și produse de patiserie, de creveți în lăzi de gheață, miros de la copacii și florile din piață, de la piatra umedă. Aspersoarele băteau darabana prin frunzele de bananier care crescuseră peste partea de sus a gardului cu bare ascuțite din fier ce delimita parcul. Am intrat în Catedrala Sf. Louis și am cumpărat o carte mică ce nara istoria clădirii și am citit-o pe bancă, în timp ce un muzician de stradă negru cânta la chitară, la câțiva metri distanță de mine.

Eram gata să renunț la urmărirea mea. Știam că nu eram un laș sau un fricos, dar la un moment dat rațiunea trebuia să-și facă iarăși loc în viața mea. Nu-mi puteam permite mai multă uzură. Avusesem deja o scăpare. Progresasem în câteva minute de la un pahar de băutură, la un bețivan în adevăratul sens al cuvântului (cum se spune la întâlniri, începi de unde ai rămas), iar dacă aș fi căzut din nou, nu eram sigur că m-aș mai fi ridicat.

După ce m-am dus glonț spre tribunal, m-am gândit chiar să dau târcoale casei lui Wineburger sau biroului său de avocatură. Știam, de asemenea, oameni care m-ar fi putut ajuta să o scot la capăt – hoți care lucrau în spălătorii auto, unde luau amprentele cheilor de la casă, prinse pe brelocul auto. Un hoț șiret care intra în clădire, de obicei pe geam, și care conducea un service cu autocamioane de depanare, smulgea capacul delcoului unei mașini, pe al cărei proprietar voia să-l jefuiască, apoi remorca mașina în jurul blocului, făcea o cheie duplicat cu o mașinărie pe care o ținea în camionetă, returna mașina cu o factură falsă de reparații și curăța casa, o săptămână mai târziu.

Dar nu merita efortul. Wineburger, micul israelit, Philip Murphy și generalul erau acolo, disfuncționali în societate, pentru că alții, mult mai importanți și puternici

decât mine le permiseseră. Când tipii aceștia nu-i mai erau utili cuiva, erau îndepărtați. Asta suna ca o concluzie cinică la care putea ajunge un om, în timp ce stă pe o bancă din piatră, la umbră, într-o dimineață răcoroasă, sub bananieri. Dar dacă era să fii corect, polițiștii cu experiență aveau să-mi dea dreptate. E ușor să dai vina pe Curtea Supremă pentru librăriile pornografice și spectacolele de sex în direct. Ele existau, de obicei, pentru că cineva din comisia zonală fusese mituit. Copiii nu se droghează pentru că părinții și profesorii lor sunt permisivi. Ei fac acest lucru pentru că adulții le vând droguri. Nicio complexitate psihologică, niciun mister sociologic.

Când oamenii se satură de ceva, acel lucru ia sfârșit. Între timp, Dave Robicheaux nu avea să schimbe mare lucru în schema lucrurilor. Fratele meu, Jimmie, știa asta. El nu se certa cu lumea; el se ocupa de mașini de poker electronic și de pariuri ilegale și bănuiam că vindea whisky și rom nefiscalizat, provenit din Insule. Dar el fusese întodeauna un domn și toată lumea îl plăcea. Polițiștii mâncau micul dejun gratuit în restaurantul său, legiuitorii se îmbătau până aveau ochii mici și înfundați în cap, iar judecătorii îl prezentau soțiilor lor cu o curtoazie expansivă. Păcatele sale constau în faptul că încălca legea, nu etica, obișnuia el să-mi spună.

— În ziua în care oamenii aștia nu vor mai vrea să joace și să bea, vom rămâne amândoi fără slujbă. Între timp, lasă-te dus de val, frate.

— Îmi pare rău, i-am răspuns. „Val“ îmi sugerează cumva „apă de la canal“. Cred că sunt doar inventiv.

— Nu, doar crezi în lumea care ar trebui să fie, mai degrabă decât lumea care există. De asta vei fi întotdeauna un om de acțiune, Dave.

— Este vreo plată pentru asta?

— Ce știu eu? Eu sunt doar un patron de local. Tu ești tipul care a luptat în războaie.

Pe când ironia își făcea efectul, reveria mi-a fost întreruptă de un Cadillac decapotabil, maro, cu un plafon de un alb imaculat, care a tras lângă bordură, la douăzeci de metri de banca mea. Doi dintre huliganii lui Didi Gee au ieșit pe fiecare parte. Erau tineri, sprinteni, îmbrăcați în pantaloni de vară și cămăși deschise la gât. Purtau medalioane de aur în jurul gâtului. Ochelarii lor cu lentile-oglindă și pantofii Nettleton cu ciucuri aproape că păreau a face parte dintr-o uniformă. Lucrurile care mă impresionau cel mai mult la bătăușii mafiei era expresia lor insipidă – ca și cum fețele le-ar fi fost unse cu seu – și discursul rigid, pe care ei îl credeau un semn de rafinament. Singurul regim care s-a ocupat vreodată de ei în mod eficient a fost cel al lui Mussolini. Fasciștii le-au smuls părul și unghiile cu cleștele, i-au împușcat sau i-au trimis să lupte împotriva grecilor. Mafia a întâmpinat eliberarea adusă de Aliați în 1943 cu mare bucurie.

— Bună dimineața, domnu' locotenent. Domnul Giacano ar dori să vă invite acasă la el pentru o gustare, a spus șoferul. Puteți veni cu noi, dacă vreți. Drumul trece prin Chalmette.

— Nu sunt sigur că te recunosc cu ochelarii de soare. Ești Joe Milazzo? am întrebat.

— Corect. Administram pizzeria unchiului meu, chiar vizavi de biroul tău.

Dar nu de asta îmi amintisem numele lui. Fusese curier pentru clienții unchiului său și obișnuia să întrerupă pariurile la *parimutuel*, atunci când costurile unchiului său îi depășeau fondurile. Dar auzisem, de asemenea,

un zvon, în urmă cu un an, că el și unchiul lui dopaseră un cal pursânge cu un amestec de cocaină și heroină, din cauza căruia inima animalului explodase, la propriu, când luase ultima curbă, la Fairgrounds.

— Ce și-a pus Didi Gee în minte? am întrebat.

— Nu mi-a spus decât să vă invit, domnu' locotenent.

— Sunt cam ocupat astăzi.

— El a spus că dacă e prea mult de condus pentru dumneavoastră, i-ar plăcea să vă aibă ca oaspete la prânz, la Mama Lindo's.

— Mulțumește-i oricum din partea mea.

— Cred că este vorba de oamenii ăia care v-au tot dat de furcă. Dacă vreți, puteți folosi telefonul din mașină, ca să vorbiți cu el.

— Apreciez ajutorul pe care a încercat să mi-l dea duminică. Dar, așa cum probabil știe, n-a prea fost de ajutor. Cu alte cuvinte, du-i pe nicaraguani la Districtul Unu.

Bărbatul a privit în altă parte, spre complexul Pontalba de pe colț. Fața lui exprima o exasperare mută.

— Sunt într-o situație cam dificilă, domnu' locotenent, a spus. E bine să lucrezi pentru domnul Giacano, fiindcă-i un tip de treabă. A plătit facturile de la spital pentru bătrânul meu, i-a dat băiețelului meu o bicicletă de Crăciun, plătește el pentru tot, când mergem la club. O mulțime de tipi ar plăti scump să aibă slujba mea. Dar lui nu-i place să audă cuvinte precum „poate“ sau „nu“ de la un tip care-ilustruiește mașina și duce oamenii unde au treabă. Dacă nu veniți, aș aprecia cu adevărat să-l sunați și să-i spuneți personal asta.

— Mă tem că va trebui să supraviețuiești cu povara asta, prietene.

— Bine, eu nu știu nimic despre afacerile domnului Giacano. Eu nu sunt o persoană ambițioasă. Nu-mi pasă de nimic din ce nu mă privește pe mine. Dar am urechi. Sunt om. Nu mă pot transforma într-o plantă de ghiveci, doar pentru că oamenii vorbesc în jurul meu. Este vorba despre un tip pe nume Murphy. Dacă nu sunteți interesat, domnu' locotenent, este în regulă. Dar eu îmi fac datoria.

Mi-am închis cartea și am mușcat din gogoașă. Am urmărit cu privirea o femeie care mătura în fața magazinului ei, sub colonada de pe colț. Roți de brânză și șiruri de cârnați erau atârnate în fereastră, iar un băiețaș negru stropea cu un furtun cutiile de struguri și prune așezate de-a lungul zidului din față.

— Spune-i lui Didi Gee ca am să-l întâlnesc la Mama Lindo's , la prânz, i-am spus bărbatului.

Joe Milazzo a zâmbit în spatele ochelarilor lui de soare și și-a pus o țigară neaprinsă în gură.

— Nu-ți închipui cine știe ce, Joe. Sunt doar un tip impulsiv. Data viitoare, păstrează păcăleala pentru o rută Fuller Brush, am spus.

Chipul lui a împietrit.

Didi Gee închiriase o sală de mese privată, în spatele restaurantului. Încăperea era decorată cu perdele roz și violacee, legate la spate pentru a da iluzia existenței unor ferestre pe zidurile pictate cu scene estompate ale canalelor venețiene, cu gondole, barcagii în tricouri dungate, cu pălării plate și mandoline. Plinta și tâmplăria din jurul ușii erau pictate cu modelul unei vițe-de-vie ce-și croia drum, răsucindu-se, până la colțurile tavanului pe care erau spânzurați ciorchini de struguri din plastic verde.

Trebuie să fi fost cincisprezece persoane la o masă lungă, albă, plină cu sticle de vin roșu îmbrăcate în împletituri de răchită, boluri cu spaghete și chiftele, lasagna, creveți gătiți într-un fel de sos de roșii ce-ți făcea ochii să se înfioare, pâine italienească, pe care oamenii au rupt-o cu mâinile și au mâncat-o zgomotos, aruncând o ploaie de firimituri pe fața de masă.

Ce mai companie cu care să te afișezi, m-am gândit. Unii dintre ei erau soldați îmbătrâniți ce supraviețuiseră nenumăratelor războaie dintre bande și revoltelor din Angola și Lewisburg, începând de prin 1950. Acum aveau trupurile îngroșate și pline de vânturi, gâtlejuri bătucite de țigări și whisky și păr prin urechi și nări. Apoi mai erau cei tineri, ca Joe Milazzo, care ar fi putut promova pe un loc vacant. În ochii lor era întotdeauna un gând tainic, pe care nu prea reușeau să-l ascundă. Ei ar fi lovit pe oricine, chiar și pe cei de felul lor, doar pentru a câștiga un scaun mai aproape de Didi Gee la masă. Cu toții mâncau precum niște troglodiți, obligau chelnerițele să ducă înapoi mâncarea dacă nu era caldă, se plângeau de un pahar ciobit sau de o furculiță cu pete de la apa de spălat vase. Amfitrioana, care intra la fiecare zece minute să întrebe dacă totul este în regulă, arăta de parcă înghițise o grămadă de bondari.

Didi Gee păstrase scaunul de lângă el pentru mine. Purta un costum alb și o cămașă portocalie, cu flori, cu reverele scoase afară. Un medalion de aur cu Sfântul Cristofor i se odihnea pe părul negru de pe piept, care îi creștea până pe gât. Pieptul și burta îi erau atât de mari, încât trebuia să țină scaunul aproape lipit de perete.

— Vrei vin? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc.

— Am auzit că te-ai apucat iar de băut. Spun asta doar pentru că nu mă deranjează. Toată lumea are un viciu. Este ceea ce ne face umani.

— Nu beau astăzi. Ia-o așa.

— Asta e chestia aia, pas cu pas, nu? Aș vrea să pot face asta. Îmi fac griji tot timpul pentru lucrurile asupra cărora nu am control.

Era uimitor, mă gândeam eu, cum funcționau indicatorii adevărați ai schimbării bruște în cazul statutului social al unei persoane. Didi Gee nu mai folosea respectuosul „domnu' locotenent" când vorbea cu mine, iar huliganii săi mâncau de parcă nu eram acolo.

— Îmi fac tot timpul griji pentru operația pe care trebuie să o fac, a spus. Cu cât aștept mai mult, cu atât o să trebuiască să-mi taie mai mult din gaură. Pur și simplu nu mă pot convinge să-i fac față. Poate sunt unele lucruri pe care nu trebuie să le accepți. Nu e normal ca unui om să i se scurgă rahatul într-o pungă legată pe-o parte. Uită-te pe ce trebuie să stau așezat acum. E destul de rău.

S-a ridicat puțin de pe scaun și a lăsat să se vadă o pernă de cauciuc, umflată, ce avea forma unui scaun de WC dintr-o toaletă publică.

— Mă duc la Spitalul Baylor din Houston să văd ce spun și ei. Toți chirurgii buni din New Orleans sunt evrei. Dacă un tip de statura mea intră pe ușă, încep să se uite la părțile corpului meu de parcă ar avea prețuri de carne ștampilate pe ele.

— Poate vor găsi o altă cale de a te ajuta, Didi.

— Corect. Poate nimeresc doctorii care trebuie la Baylor și mă voi retrage acolo. Fratele meu a murit și mi-a lăsat o clădire de birouri în San Antonio, la trei cvartale de un un loc numit Alamo. Au un parc de distracții sau ceva asemănător.

— Este ceva istoric...

— Chiar dacă m-am născut și am crescut în New Orleans, m-am săturat de oamenii care se cacă pe mine și de legiuitorii ăștia prăpădiți care încearcă să-și facă un nume dându-mi mie peste nas.

Vocea i s-a intensificat brusc, așa cum se acumulează căldura jos, în cuptorul unui furnal, iar ceilalți de la masă au încetat să mai vorbească și și-au mișcat cuțitele și furculițele încet în farfurii.

— Nu sunt sigur despre ce vorbim, am spus.

— Am fost citat de către tribunalul penal. Eu și niște persoane cu care sunt asociat.

— N-am știut asta.

— Afaceri de care mă ocup de treizeci de ani au început cumva să deranjeze niște oameni. Nasurile lor mici încep să se strâmbe de parcă ar fi un miros urât în aer. Vorbesc despre oameni care au fost la botezurile copiilor mei, care sunt mereu prin preajmă în timpul alegerilor, pentru donații. Dintr-odată, am devenit un fel de molimă.

— Tu ești un profesionist, Didi. E o chestie de locație.

— De data asta, sunt serioși. Am primit citaţia direct de la biroul procurorului. Vor să mă bage la Angola.

— Așa cum ai spus, poate e timpul să te retragi.

— Nu vor să cadă la nicio învoială. Înseamnă că va trebui să-mi încalc propriile reguli. O să trebuiască să fac niște lucruri care nu-mi plac.

Ochii lui întunecați erau străbătuți de o energie macabră.

— Nu cred că te înțeleg.

Și nici nu voiam să-l înțeleg. Conversația deja se-nvechise. Nu-mi păsa de problemele lui cu tribunalul, iar

vaga referire la încălcarea propriului sistem etic părea la momentul acela o altă manifestare a grandomaniei, caracteristică grupului.

— Ai dreptate. E ceva personal, a spus el.

Privirea lui aspră s-a mutat de la mine la oamenii din jurul mesei. Ei începuseră să mănânce și să vorbească din nou.

— Îl vrei pe tipul ăsta, Philip Murphy?

Am bătut cu degetele în paharul cu apă și mi-am ferit ochii de-ai lui.

— Fără jocuri, prietene, i-am spus.

— Tu crezi că eu mă joc? Un tip care a condus Orleansul și jumătate din circumscripția Sf. Bernard când tu erai elev? Crezi că te-am adus aici pentru jocuri?

— Cum de ai vești despre tipul ăsta?

— Este dependent de droguri. Un dependent are o zi liberă oricând vrei tu. Tipul ăsta era un *joy-popper*[75]. Acum consumă două doze pe zi, în mod regulat. Dacă îl vrei, încearcă în restaurantul ăsta.

Didi a aruncat o cutie de chibrituri pe fața de masă. Pe capac erau un palmier și cuvintele „Coasta Golfului, mâncăruri fine, Biloxi, Mississippi".

— Omul care-i furnizează drogurile e tipul care conduce parcarea cu valet.

— Ce-ți pasă ție de Philip Murphy, Didi?

— Am motivele mele, o grămadă de motive, poate.

— El joacă pe un alt teren. Nu ți-e rival.

— Strică niște lucruri la Fort Lauderdale. Sunt niște oameni acolo care vor să-l îndepărteze.

---

[75] Consumator ocazional de droguri sintetice, care nu este dependent.

— Îl cunosc pe om. Nu face parte din gașca ta.

— Ai dreptate, nu face parte. Dar îi face necazuri. Ceea ce nu înțelegi este că Florida de Sud nu este New Orleans. Miami și Fort Lauderdale sunt orașe deschise. Nimeni nu are monopol, nimeni nu este tras în piept. Toți au respectat mereu treaba asta. Acum sunt colorați, cubanezi și columbieni peste tot. Sunt niște animale. Îți fac felul pentru cincizeci de dolari, își omoară unii altora copiii. Apoi apar tipi ca Murphy și fac înțelegeri politice cu ei – comploturi împotriva lui Castro sau tot felul de căcaturi prin America Centrală. Indivizi care au fost canibali, care s-au născut într-un coteț, ajung să muncească pentru guvern. Între timp, tipii ca mine sunt aduși în fața marelui complet de judecată.

Am ridicat cutia de chibrituri și am pus-o în buzunarul cămășii.

— Mersi pentru informație, Didi. Sper ca lucrurile să ia o întorsătură bună pentru tine, la Baylor, am spus.

— Nu ți-ai mâncat prânzul. Nu-ți place mâncarea italienească?

— Știi că noi, alcoolicii cu state vechi, avem stomacul ferfeniță și toate celelalte.

— Poate nu-ți place să mănânci la masa mea?

— Am apreciat ospitalitatea ta. Ești întotdeauna un om generos. Ne mai vedem, Didi.

— Da, sigur. Cu plăcere. Totuși, ține minte un lucru. N-am fost niciodată la pârnaie, în treizeci de ani. Poți să spui asta oricărui bășinos de la procuratură pe care îl știi.

Când am ajuns la casa plutitoare, fierbeam. Valuri de căldură izbeau acoperișul, iar fiecare centimetru de pe punte era fierbinte la atingere. Mi-am pus slipul și masca de

scufundări și am înotat în lac. La suprafață, apa era caldă, dar puteam să simt răceala straturilor de dedesubt intensificându-se sub mine, pe măsură ce înotam mai departe de mal. Am urmărit trei pelicani plutind în valurile din fața mea, cu gușile umflate de pește, și încercam să-mi dau seama ce punea la cale Didi Gee. Nu-i acceptasem explicația legată de Murphy, care crea probleme mafiei din sudul Floridei, iar furia lui față de sprijinul guvernamental pentru gangsterii politici cubanezi părea ceva fabricat pe moment. Dar cine știe? În ceea ce privește aplicarea legii, sudul Floridei era La Brea Tar Pits East.

Problema reală era că nimeni nu știa ce se întâmplă în capul lui Didi Gee, cu excepția lui Didi Gee. Majoritatea polițiștilor îi clasifică pe criminali în proști și degenerați sau presupun că cei inteligenți au cam aceleași tipare de gândire ca noi. Adevărul este că absolut nimeni nu știe ce se petrece în mintea unui psihopat. Didi Gee era un om gras, sentimental și vicios, care putea la fel de ușor să dea bacșis de cincizeci de dolari unei chelnerițe sau să-i înfingă un piolet în stomac soțului acesteia. Când era colector pentru cămătarii haini de peste râu, în Algiers, logo-ul său era o bâtă de baseball pătată de sânge, pe care o păstra proptită pe bancheta din spate a decapotabilei lui.

Dar cumva, el și cei de felul lui aveau întotdeauna apologeții lor. Jurnaliștii îi tratau ca pe niște oameni onorabili, care trăiau după un cod ocult, doar al lor; documentarele de televiziune stăruiau asupra familiilor, a prezenței lor la slujba de duminică, a patriotismului lor – și făceau doar referiri pasagere la legătura lor cu formele semi-acceptate de crimă organizată, precum abuzuri și preluări de sindicat. Erau oameni de

afaceri simpli, care nu erau mai imorali decât marile corporații.

Poate că da. Dar le-am văzut victimele: proprietari de mici băcănii și curățătorii chimice, care împrumutaseră bani de la ei și deveniseră angajați în propriile lor magazine; animatori de club de noapte, distribuitori de bere și carne, jochei care nu puteau să părăsească orașul fără permisiune; drogați mereu în căutare de contrabandiști care să le ducă încărcătura; și cei care au primit lecții exemplare, oameni cu fețele împrăștiate pe tot parbrizul unei mașini, spulberate de cartușele cu alice mari, duble.

Poate că problema mai mare era că toți cei ca Didi Gee ne înțelegeau pe noi, dar noi nu-i înțelegeam pe ei. Erau ei răi din născare sau pentru că așa voiau să fie? Am respirat prin mască, m-am scufundat pe fundul lacului și am plutit deasupra nisipului ondulat, gri cu peștii mici ce goneau în lumina galben-verzuie. Apa sărată în care înotam conținea rămășițele unor oameni care pentru mine simbolizau exemple extreme ale comportamentului uman. Ei fuseseră creați de același demiurg. Iar similaritățile încetau aici.

În urmă cu trei ani, un avion mic, cu o familie din Tampa la bord, lovise un curent de aer deasupra golfului și-și folosise tot combustibilul, plonjând în lac, la șaptesprezece kilometri depărtare. Ei au ieșit afară cu un singur colac de salvare. Atât tatăl cât și mama erau înotători puternici și s-ar fi putut deplasa spre țărm sau spre dig, dar au rămas cu cei trei copii și i-au menținut la suprafață timp de două zile. Unul câte unul, părinții și cei doi copii mai în vârstă au ajuns sub valuri. Mezinul a supraviețuit pentru că tatăl lui îl legase de colacul de salvare și își înnodase cămașa în jurul capului copilului, pentru a-l proteja de soare.

La câteva mile mai la vest, chiar în sudul orașului Morgan, se afla carena zdrobită și acoperită de crustacee marine a unui submarin german pe care un distrugător american îl anihilase în 1942, atunci când submarinele naziste obișnuiau să stea la pândă după petrolierele care veneau de la rafinăriile din Baton Rouge și New Orleans. Pescarii din New Iberia povesteau despre focurile portocalii ce ardeau la orizont, în sud, până târziu în noapte, și despre cadavrele carbonizate pe care le-au scos din plasele lor. Nu am înțeles atunci cine erau naziștii, dar mi i-am imaginat ca pe niște creaturi cu ochi mijiți și uniforme întunecate, care trăiau sub apă și puteau să ardă și să omoare oameni de bună-credință, oricând își doreau.

Peste mai mulți ani, pe când eram la facultate, m-am scufundat până la epavă, cu un rezervor de oxigen și o centură de lestare. Se afla la o adâncime de douăzeci de metri în apă, culcată pe o parte. Balustrada punții și tunul din față erau acoperite de mușchi, dar numerele de identificare pictate erau încă vizibile pe postul de observație. Pupa era înclinată în jos, în apa mai adâncă, și lângă elice am crezut că pot vedea mișcările frenetice cu care se învârteau peste tot rechinii de nisip. Inima-mi pocnea în piept, respiram rapid oxigen din rezervor și, oricât ar fi părut de ciudat, transpiram în interiorul măștii mele. Am hotărât că nu voi fi copleșit de temerile copilăriei și am înotat în jos, spre conturul masiv, întunecat al postului de observație și am bătut în placa de oțel cu mânerul cuțitului meu de vânătoare.

Apoi, în timp ce pluteam deasupra epavei, mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din viața mea. Am simțit suflul unui curent rece peste mine, pe urmă un val din întunericul de dincolo de elicea submarinului, și bule de aer s-au ridicat de sub carenă. Am simțit cum plăcile de

metal se frecau de fund, apoi s-a auzit un hârâit ca și cum ceva aluneca, s-a ridicat un nor murdar de mușchi și nisip plutitor și, dintr-o dată, submarinul a prins a tremura și s-a ridicat aproape complet, începând să alunece înapoi de pe platoul continental. L-am privit îngrozit, până a dispărut în beznă. Rechinii de nisip s-au întors în loc ca niște pești mărunți, agitați de trezirea invizibilă a submarinului.

Am aflat că exact acea epavă se mișcase câteva mile în sus și în jos pe coasta Louisianei și că era o simplă coincidență faptul că acest obiect greu fusese luat de un curent puternic, în timp ce mă aflam desupra lui. Dar nu puteam să-mi scot din cap imaginea acelor naziști înecați, încă bântuind pe pământ după atâția ani, cu alge plutindu-le prin orbitele ochilor și gurile scheletice, clocindu-și în continuare planul diabolic sub suprafața netulburată, de smarald, a golfului.

În 1942, grenadele unui distrugător al marinei le rupseseră coloana vertebrală a navei. Dar am crezut că răul pe care-l reprezentau fusese răscumpărat de familia ce-și sacrificase viața pentru cel mai tânăr membru al ei.

Telefonul suna când am urcat scara spre punte. M-am așezat la adăpostul ferit de soare, dar fierbinte, al umbrelei și mi-am șters fața cu un prosop, în timp ce țineam receptorul la ureche. Era căpitanul Guidry.

— Dave, tu ești?, a spus el.

— Da.

— Pe unde ai fost? Te sun de două ore.

— Ce este?

— Nu-mi place deloc să te sun și să-ți dau vești proaste. Este vorba de fratele tău, Jimmie. Cineva l-a împușcat de două ori într-o toaletă publică de lângă Piața Franceză.

Mi-am strâns mâna pe frunte și am privit valurile de căldură ciocnindu-se de suprafața lacului.

— Cât de grav este? am întrebat.

— Nu o să te mint. Este instabil. Se pare că tipul a tras două focuri cu un pistol de calibru .22 în partea laterală a capului. Uite, Jimmie e un tip tare. Dacă e cineva care să poată supraviețui, el este acela. Vrei să-ți trimit o mașină?

— Nu, am una închiriată. Unde e?

— Sunt aici, cu el, la Hotel Dieu Sisters. Să conduci atent, auzi?

Traficul a fost rău tot drumul. A trecut o jumătate de oră până am ajuns la spital și am găsit un loc de parcare. Am intrat în grabă de pe aleea umbrită de copaci în clădire; sandalele îmi trosneau pe gresie, cămașa cu imprimeu, descheiată și transpirată, îmi atârna peste pantaloni. Am avut nevoie de un moment în care să înghit și să respir încet, înainte să întreb recepționista unde era camera lui Jimmie. Apoi m-am întors și l-am văzut pe căpitanul Guidry stând în spatele meu.

— Este la recuperare, la etajul cinci, Dave. I-au scos gloanțele, m-a anunțat.

— În ce stare e?

— Mai bine decât atunci când am vorbit cu tine. Să mergem jos, la lift.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ți spun tot ce știm. Dar ia-o mai ușor acum. Sunt niște doctori cu adevărat buni, care au grijă de el. Vom trece peste această situație cu bine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ușa de la lift s-a deschis, iar o asistentă a împins afară un scaun cu rotile în care stătea o femeie drăguță, în cămașă de noapte roz. Zâmbea și ținea în poală o crenguță

înflorită. Am pășit înăuntru și ușile s-au închis în urma noastră.

— A mers până la Café du Monde după gogoși, apoi s-a oprit la toaleta publică de alături. Cea care-i chiar lângă chei. Un copil negru care urina la pisoarul din perete a spus că Jimmie a intrat în unul dintre WC-uri și a închis ușa după el. Un minut mai târziu a apărut un tip, a spart ușa și a tras hotărât de două ori. Puștiul spune că arma avea ceva pe țeavă și scotea un sunet de parcă ar fi scuipat. Pare o lovitură profesionistă.

— Cum arată tipul?

— Copilul era speriat de moarte. Încă e. L-am pus să se uite la registre cu infractori, dar nu te aștepta la nimic.

Mi-am încleștat și descleștat pumnii. Liftul se mișca încet și se tot oprea la etaje unde nu aștepta nimeni.

— Poate că nu e momentul cel mai bun să-ți spun asta, dar unele persoane au început să se gândească mai bine la povestea ta, a spus căpitanul.

— Cum așa?

— Poate că, de fapt, pe tine te vizau. Jimmie arată ca geamănul tău. Pot fi și alte explicații, dar băieții talentați de pe aici au mai degrabă înclinație către puști și mașini-capcană.

— Este o consolare al naibii de mică să ți se dea crezare pentru că fratele tău a fost împușcat.

— Oamenii sunt oameni. Ai puțină încredere.

— Nu posed genul ăsta de filantropie. E singura mea rudă.

— Nu te învinovățesc. Dar dacă te încălzește cu ceva, avem polițiști pe tot etajul. Nimeni nu ajunge la el aici.

— Dacă el nu o scoate la capăt, s-ar putea să mă arestezi, căpitane.

— Nu-mi place deloc să te aud vorbind așa, Dave. Mă îngrijorează foarte tare, a spus.

Jimmie a stat încă trei ore la reanimare până să-l ducă la terapie intensivă, pe o targă. Am vrut să merg înăuntru, dar chirurgul nu m-a lăsat. A zis că ambele focuri îl loviseră pe Jimmie dintr-o parte și doar așa se face că a scăpat cu viață. Unul îi izbise cu putere craniul și ieșise prin partea din spate a capului, al doilea foc îi fracturase craniul și-i lăsase plumb și așchii de os în țesutul cerebral. Chirurgul era îngrijorat de perspectiva paraliziei și a pierderii vederii la un ochi.

Căpitanul Guidry se întorsese deja la birou, iar eu am petrecut restul după-amiezii singur în sala de așteptare. Am citit reviste, am băut nenumărate cești de cafea proastă de la un automat, am privit lumina estompându-se în afara ferestrei și umbrele stejarilor căzând pe strada pavată cu cărămidă. La ora opt am coborât și am mâncat un sendviș la cantină. Am vrut să o sun pe Annie, dar eram de părere că îi cauzasem deja suficiente momente neplăcute și că ar fi trebuit să o scutesc de acela. Urcând din nou la etaj, am vorbit cu asistentele, m-am împrietenit cu o doamnă *cajun*, mai în vârstă, din Thibodeaux, care vorbea engleza prost și era îngrijorată pentru soțul ei, aflat în operație. În final, m-am uitat la știrile de seară la televizor și am adormit într-o poziție fetală, pe o canapea îngustă.

Dimineața, o soră catolică m-a trezit și mi-a dat un pahar cu suc de portocale și mi-a zis că pot să-mi văd fratele în câteva minute. Fălcile și capul lui Jimmie erau învelite într-un strat gros de bandaje, aproape ca un ghips. Fața îi era albă și scofâlcită, iar ambii ochi erau goi și înnegriți, de parcă ar fi fost bătut cu pumnii. Un ac prins cu leucoplast îi era înfipt în vena albastră de la brațul stâng; avea

un tub de oxigen la nas; pieptul gol îi era traversat în lung și-n lat de buclele firelor electrice de monitorizare. Arăta de parcă viața îi fusese în întregime suptă printr-un pai, iar mașinile luminate din jurul lui aveau mai mult viitor și viabilitate decât el.

M-am întrebat ce ar fi gândit tatăl meu despre asta. Taică-meu se încăiera prin baruri, dar întotdeauna se bătea de plăcere și nu a purtat niciodată pică. N-ar fi purtat armă pentru nimic în lume, nici măcar atunci când juca *bourée* cu niște cartofori, cunoscuți ca persoane violente și periculoase. Dar asta era o lume diferită de New Iberia de pe la 1940. Aici, oameni cu simțul moral al unui piranha ar fi eliberat două gloanțe în creierul unui necunoscut și ar fi cheltuit banii primiți pentru treaba asta pe cocaină și curve.

Se vedeau niște lumini slabe în ochii întunecați ai lui Jimmie, când s-a uitat la mine. Pleoapele sale păreau făcute din hârtie pătată cu vopsea violet.

— Ce mai faci, băiete? l-am întrebat.

I-am frecat brațul pe interior și i-am strâns palma. Mâna îi era lipsită de viață și se semăna cu cea a lui Johnny Massina, în noaptea execuției sale.

— Ai văzut cine a fost?

Gâtul său a înghițit, iar limba a făcut mici baloane de salivă pe buza de jos.

— A fost tipul ăla, Philip Murphy? am întrebat. Unu' cu ochelari, cu aspect ponosit și de vârstă mijlocie? Asemenea cuiva care vinde vederi deocheate în apropierea unei școli?

Ochii i s-au îndepărtat de mine, pleoapele i-au tremurat.

— Ce zici de un tip negru, mic?

Jimmie începuse să șoptească, apoi s-a înecat cu fluidele din gât.

— În regulă, nu-ți face griji pentru asta acum, am zis. Ești în siguranță aici. Sunt trei polițiști în uniformă cu tine, iar eu voi fi permanent aici. Dar în timp ce te însănătoșești, voi afla cine ți-a făcut asta. Îți aduci aminte ce spunea bătrânul: „Dacă tragi de coadă aligatorul, îți roade carnea de pe oscioare".

I-am zâmbit, apoi i-am văzut licărul de îngrijorare din ochi. A deschis gura și a clănțănit sec.

— Nu acum, Jim. Va fi timp mai târziu, am spus.

Și-a tras mâna din pat și mi-a pus-o pe piept. Apoi degetele sale au început să traseze linii pe pielea mea, dar era atât de slăbit încât desenul fragil pe care îl făcuse părea un păienjeniș răspândit pe sternul meu. Am dat din cap ca și când înțelesesem și i-am pus mâna la loc pe pat. Energia și efortul din ochii lui erau acum epuizate. Se uita la tavan cu expresia celor ce sunt forțați dintr-odată să se descurce într-o dimensiune întunecată și foarte diferită.

— Te-am bătut la cap prea mult. Culcă-te acum. Mă voi întoarce puțin mai târziu, am spus.

Dar Jimmie deja nu mai participa la conversația noastră. Am părăsit camera în liniște, cu sentimentul de vinovăție și de ușurare resimțit când avem voie să plecăm de lângă patul cuiva care ne amintește de efemeritatea noastră.

Cei doi polițiști în uniformă aflați la ușă m-au salutat. La capătul coridorului, l-am văzut pe căpitanul Guidry venind spre mine cu o mușcată în ghiveci, învelită în folie verde cu argintiu. Implanturile de pe scalpul său

crescuseră, iar capul lui arăta de parcă o perucă prost făcută fusese grefată pe el.

— O să las asta la camera asistentelor. Cum se descurcă? a întrebat.

— E un băiat rezistent.

— Arăți ca dracu'. Du-te acasă și dormi.

— Am dormit bine pe canapea noaptea trecută. Am nevoie doar de un duș și un schimb de haine.

Ochii căpitanului Guidry se uitau insistent la mine.

— Ce ți-a spus înăuntru?

— Nimic.

— Nu-ți bate joc de mine, Dave.

— Nu a spus nimic.

— Am lucrat cu tine mult timp. Nu te pricepi să ascunzi ceva.

— Întreabă asistenta. Nu poate vorbi. Nici măcar nu sunt sigur că știe cum a ajuns acolo.

— Ascultă, cred că ești pe cale să ieși din tot necazul în care ai fost implicat. Nu o da în bară acum, cu o acuzație de obstrucție.

— Îmi primesc înapoi insigna?

Și-a strâns buzele și s-a uitat în jos, pe coridor.

— Nu ar fi trebuit să-l lovești pe Baxter, a spus.

— Deci nu s-a schimbat nimic.

— O facem pas cu pas. Ai și tu puțină răbdare, da? Ai și tu puțină încredere în oameni.

— Am ieșit pe o cauțiune de zece mii de dolari. O să trebuiască să merg la proces dacă nu pot să negociez cu procurorul.

— Tu citești. Știi despre Sf. Ioan al Crucii și noaptea lungă a sufletului. Deci, aceasta este noaptea ta lungă. De ce s-o lungești mai mult?

Ajuns pe barcă, am scos pușca Remington de calibru .12 din cutia căptușită cu piele de oaie. Brunajul strălucea de la stratul subțire de ulei pe care-l păstram pe ea. Tata îmi dăduse arma când am plecat la facultate în Lafayette; doborâsem cu ea gâște și rațe sălbatice de la Cypremont Point până la Whiskey Bay, aproape în fiecare an de atunci. Mi-am plimbat degetele de-a lungul patului încrustat și lustruit, apoi am înfășurat țeava armei cu o cârpă și am fixat-o în menghina pe care o păstram ancorată pe suprafața de scurgere de lângă chiuvetă. Am făcut cu creionul un semn la vreo zece centimetri de mecanismul armei, apoi am tăiat țeava cu un ferăstrău. Capătul țevii a căzut pe podea. L-am ridicat și am vrut să-l pun în gunoi, dar în schimb l-am legat cu o panglică de Crăciun și l-am agățat de perete lângă ceea ce mai rămăsese din colecția mea cu discuri vechi de jazz.

Am stat la masa din bucătărie și am frecat marginile tăiate ale țevii armei cu hârtie abrazivă, pentru a le netezi, și am scos limitarea sportivă a magaziei pentru a încăpea cinci proiectile în loc de trei. M-am dus la dulap și mi-am luat geanta plină cu ținte, jacheta militară și vechea bandulieră pe care o foloseam când plecam la vânătoare și vremea era prea călduroasă ca să-mi iau haina. Am golit totul pe masă și am pus cartușele în picioare, în șir, ca pe niște soldați de jucărie. Apoi am selectat ceea ce era o pacoste pentru polițiștii de stradă: gloanțe cilindrice pentru căprioare și alice mari, duble. Le-am împins unul câte unul în magazie cu degetul mare, până când arcul s-a încordat, am glisat închizătorul armei și i-am pus piedica.

Aveam în minte imagini pe care nu voiam să le recunosc. M-am uitat pe fereastră și am văzut un bărbat ce întorcea o friptură crudă pe un foc de grătar, am văzut

doi copii, cu fețele lor înguste și transpirate, luptându-se să câștige, într-un joc de „aruncă și prinde“, am văzut o mașină roșie, lustruită, parcată lângă o dună de nisip sub un soare alb, ucigător.

În fiecare zi Annie lua masa de prânz într-un magazin cu mâncare gătită de lângă Canal și Exchange, nu departe de locul ei de muncă de la agenția de îngrijire socială. M-am așezat pe un scaun de lemn de peste drum, am citit *Times-Picayune* și am așteptat-o. Chiar la amiază am văzut-o coborând pe trotuar prin mulțimea care se ducea să ia masa, purtând ochelari, pălăria ei mare de paie și o rochie de un galben-pal. Ar fi putut trăi tot restul vieții în New Orleans, m-am gândit, dar rămânea mereu o fată din Kansas, cu un bronz de la țară, din acela care nu își schimbă nuanța și, cu toate că avea picioare frumoase și era o adevărată plăcere să te uiți la șoldurile ei, mergea pe tocuri de parcă s-ar fi aflat la bordul unei nave în balans.

Am privit-o cum s-a așezat singură la o masă, cu spatele la mine, și-a scos ochelarii și a dat comanda chelnerului, în timp ce își mișca ambele mâini în aer. El s-a uitat nedumerit și aproape că o puteam auzi comandând ceva ce nu era în meniu, lucru care-i stătea în fire, sau povestindu-i despre vreo ciudățenie pe care o văzuse ea pe stradă.

Apoi am auzit roțile cu margini de oțel ale unui cărucior imens rostogolindu-se pe trotuar și vocea unui bărbat negru, mai în vârstă, strigând: „Am pepeni verzi, am pepeni galbeni, am prune, am căpșuni roșii, dulci!“. Căruciorul lui era plin cu rânduri de lăzi cu fructe și, de asemenea, cu praline, trandafiri înveliți în hârtie de mătase verde și mici sticle cu suc de struguri, înghesuite într-o găleată cu gheață.

— Ce mai faci, Cappie? am întrebat.

— Bună ziua, domnule locotenent, a spus el, zâmbind.

Capul lui maro era chel și purta un șort gri. Crescuse în Laplace, avându-i ca vecini pe cei din familia lui Louis Armstrong, dar vindea produse în cartier de ani buni și era atât de bătrân încât nici el, nici altcineva nu îi știa vârsta.

— Soția ta mai este în spital? am întrebat.

— Nu domnule, e bine, sănătoasă, a ieșit și dansează din nou.

— Pardon?

— Dansează. Când încoace, când încolo. Vrei suc de struguri azi?

— Nu, dar vreau altceva în schimb. O vezi pe doamna aia drăguță, în rochie galbenă, care mănâncă peste drum?

— Da, sigur, cred că da.

— Dă-i câțiva dintre trandafirii ăia și o cutie de praline. Poftim, păstrează restul, Cappie.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i doar că sunt de la un flăcău *cajun* arătos, am încheiat și i-am făcut cu ochiul.

M-am mai uitat o dată în direcția lui Annie. Apoi m-am întors și am mers înapoi unde îmi lăsasem parcată mașina închiriată, pe strada Decatur.

Plaja de lângă Biloxi era albă și părea fierbinte în soarele de amiază. Palmierii din lungul bulevardului erau bătuți de vânt, iar suprafața verde a golfului era brăzdată de lumină și plină de petice de un albastru întunecat, precum cerneala plutitoare. În sud sufla furtuna, iar valurile se spărgeau deja de capetele debarcaderelor, spuma sărind în aer înainte să auzi sunetul valului, iar în apa mișcătoare

a oceanului puteam vedea sclipirile peștișorilor folosiți drept momeală și conturul triunghiular și întunecat al pisicilor de mare aproape aidoma scurgerilor de petrol care fuseseră împinse spre țărm de furtuna ce se apropia.

Am găsit restaurantul Golf Shores, dar persoana care se ocupa de serviciul de parcare cu valet nu era acolo. Am făcut un drum scurt pe plajă, am cumpărat pisică de mare prăjită și găluște de mălai prăjite, servite pe o farfurie din carton, de la un stand cu mâncare. M-am așezat pe o bancă de lemn, sub un palmier, și am mâncat. Apoi am citit dintr-o ediție broșată a cărții *O călătorie în India*, m-am uitat la niște adolescenți sud-americani cum jucau fotbal în nisip și, în final, am ieșit pe debarcader și am aruncat cochilii de stridii pe suprafața apei. Vântul era mai aspru acum, ducând cu el nisip înțepător și, pe măsură ce soarele părea că apune într-o enormă flacără pe cerul din vest, puteam zări dungile albe și subțiri ale fulgerelor printre șirurile de nori negri ce pluteau jos, pe orizontul apos din sud. Când ultimile străluciri ale soarelui au început să dispară de pe cer, au prins să se aprindă luminile de neon ale mașinuțelor din parcurile de distracții și ale tavernelor. M-am întors la mașina mea și am condus până la restaurant.

Doi puștani negri și un bărbat alb de vreo treizeci de ani luau mașinile de sub veranda de la intrare și le parcau în spate. Bărbatul avea un păr șaten, tuns scurt, și alunițe mici pe toată fața, de parcă ar fi fost făcute cu pensula. Am condus până la intrare și unul dintre puștii negri mi-a preluat mașina. Am intrat și am mâncat un sendviș de cinci dolari, pe care nu-l voiam. Când am ieșit înapoi, bărbatul alb a venit la mine și mi-a cerut tichetul de parcare.

— Pot s-o iau eu. Arată-mi doar unde e, am zis.

A ieșit din lumina verandei și a indicat către lot.

— Al doilea rând din capăt, a răspus.

— Unde?

A înaintat în întuneric și a indicat din nou.

— Aproape de capătul rândului, a adăugat.

— Prietena mea mi-a zis că poți să-mi vinzi niște prafuri, am spus.

— Să-ți vând ce?

M-a privit din cap până-n picioare pentru prima oară. Lumina de neon de la magazinul de băuturi de alături îi făcea buzele să pară violete.

— Un pic de răsfăț nazal pentru sinusuri.

— N-ai nimerit pe cine trebuie, prietene.

— Arăt ca un polițist sau așa ceva?

— Vreți să mă duc să vă iau mașina, domnule?

— Am o sută de dolari pentru tine. Ne întâlnim în altă parte.

— Poate ar trebui să vorbiți cu managerul. Eu mă ocup cu parcarea. Căutați pe altcineva.

— Probabil că ea mi-a zis greșit locul. Fără supărare, am spus.

M-am dus în partea din spate a lotului și am ieșit cu mașina pe bulevard. Palmierii de pe esplanadă se îndoiau în vânt.

Am condus printr-un cartier rezidențial, departe de plajă, apoi m-am întors și am parcat pe o stradă întunecată, la o distanță de un cvartal de restaurant. Mi-am luat din torpedou binoclul japonez, de teren, din Al Doilea Război Mondial, și l-am fixat pe veranda luminată unde bărbatul cu alunițe parca mașini.

În următoarele trei ore l-am urmărit mergând de două ori la portbagajul propriului său automobil înainte

de a preda o mașină unui client, în față. La miezul nopții, restaurantul s-a închis, iar eu l-am urmărit prin oraș până la un cartier neasfaltat, cu case acoperite cu șindrilă, cu șanțuri de drenare deschise și curți mizere, presărate cu piese ruginite de motoare și mașini de spălat.

Majoritatea caselor nu erau luminate și mi-am lăsat mașina la o stradă distanță. M-am îndreptat spre un drum de acces nisipos care ducea până la ușa laterală a unei case de lemn în formă de cutie, împrejmuită cu tufișuri neudate și uscate. Prin fereastră am putut să-l văd, îmbrăcat în maiou, cu o bere în mână, schimbând canalele de la televizor. Avea umerii la fel de albi ca pântecele unei broaște, împestrițați cu aceleași alunițe maro ce îi acopereau fața. Stătea pe spate într-un fotoliu; un ventilator de fereastră îi sufla în față; și-a ridicat doza de bere și a sorbit din ea în timp ce se uita la televizor. Clinchetul hotărât al primele picături de ploaie s-a auzit pe acoperiș.

Mi-am strecurat mâna spre mânerul ușii cu sită, apoi am tras de el înapoi și am rupt încuietoarea din suport. Omul stătea în picioare, cu ochii mari. Cutia de bere se rostogolea pe podea, lăsând dâre de spumă.

— Unii clienți sunt al dracului de insistenți, am spus, pășind înăuntru.

Dar ar fi trebuit să intru ținând în mână pistolul Beretta de calibru .25 pe care-l aveam în buzunar. S-a întins spre masa de lucru din spatele lui, a apucat un ciocan cu cap rotund și mi l-a azvârlit în piept. Capul de oțel m-a lovit chiar în dreapta sternului și am simțit o durere, o lipsă de aer fulgerându-mi prin inimă, de parcă aș fi fost electrocutat de un cablu cu voltaj mare. Apoi m-a atacat, dând din brațe ca un copil care se bate în curtea școlii, m-a lovit o dată în ochi și încă o dată peste ureche,

pânăsă-mi ridic garda. Dar fusesem un boxer bun la New Iberia High și învățasem cu mult timp în urmă că, fie în ring, fie într-o bătaie pe stradă, nimic nu putea egala poziția în care îți încrucișai picioarele, îți băgai bărbia în piept, ridicai brațul stâng pentru a-ți feri fața și lansai un croșeu de dreapta, menit să ajungă undeva între ochi și gură. L-am nimerit chiar în osul nasului. Ochii i-au explodat de uimire – lumina sticlea în ei – și l-am pocnit din nou, de data asta în falcă. L-am răsturnat peste fotoliul de la televizor. S-a uitat la mine cu fața albă, cu sângele ce-i șiroia din nas pe buza de sus.

— Mai vrei să continuăm? l-am întrebat.

— Cine ești?

— Ce-ți pasă, atâta timp cât tu ieși din asta cu bine?

— Să ies din ce? Ce vrei de la mine? Până în seara asta, nu te-am văzut.

Omul a dat să se ridice. L-am împins pe podea.

— Dacă ai venit aici să mă faci bucăți, o să ai de-a face mai târziu cu niște tipi răi. Fără glumă, prietene, a zis.

— Vezi obiectul din mâna mea? Nu o să-l îndrept către tine, pentru că sunt de părere ca nu ești în stare să-i faci față. Dar creștem mizele acum.

— Vii în casa mea, mă ataci, îmi fluturi un pistol pe la nas, și tot eu am probleme? Ești incredibil, omule.

— Ridică-te, am spus și l-am tras de braț, în picioare. L-am condus în dormitor.

— Aprinde lumina, i-am ordonat.

Omul a apăsat întrerupătorul. Patul era nefăcut, iar pe podeaua din lemn era o grămadă de haine murdare. Pe o masă de joc se afla un puzzle cu fața lui Elvis Presley, completat pe jumătate. L-am împins prin hol, în bucătăria îngustă din spatele casei.

— Ai uitat unde este întrerupătorul de lumină? am zis.

— Uite, omule, eu doar lucrez pentru niște băieți. Ai vreo problemă cu activitățile de pe aici, reglează conturile cu ei. Eu sunt doar un trepăduș.

Am pipăit peretele cu mâna și am aprins lumina din tavan. Bucătăria era singura cameră curată din casă. Panoul de scurgere de lângă cuva chiuvetei era spălat, vasele erau puse deoparte, la uscat, pe o etajeră, podeaua acoperită cu linoleum era lustruită și ceruită. Un scaun solitar era plasat la masa mare de melamină din mijlocul camerei, iar pe masă erau trei pungi de plastic închise cu bandă adezivă, o sticlă de eter, cutii de lapte praf și zahăr pudră.

Și-a șters nasul cu mâna. Alunițele de pe fața lui arătau ca niște insecte moarte. În spatele draperiilor trase puteam auzi ploaia căzând printre copaci.

— Se pare că diluai stocul, am spus.

— Ce vrei? Ce vezi aici e tot ce am.

— Unde e Philip Murphy?

S-a uitat la mine curios, iar fruntea i s-a umplut de cute.

— Nu-l cunosc pe tip, a spus.

— Ba da, îl cunoști. E un client fidel; cumpără două punguțe pe zi.

— Sunt mulți oameni așa. Uite, dacă aș putea să ți-l dau pe tip și să nu te mai văd în viața mea, l-ai avea.

— Are în jur de cincizeci de ani, poartă ochelari, are păr și sprâncene grizonante, încurcate și uneori aduce puțin la vorbă cu un englez.

— Ah, nenorocitul ăla. Mi-a zis că-l cheamă Eddy. Îl urmărești să-l trosnești sau ce?

— Unde e?

— Uite, tipul ăsta are o mulțime de bani. Pe aici, un drogat are mai mulți furnizori.

— Ultima șansă, am zis și m-am îndreptat către el.

S-a lovit cu spatele de chiuvetă și și-a ridicat mâinile în dreptul pieptului.

— Bine, a îngânat. Ultimul duplex cu tencuială de stuc de pe aleea Azalea. De la casa lui Jeffreson David mergi drept înainte, spre nord. Acum, pleacă dracului de aici.

— Ești chiriaș sau propietar aici?

— Propietar. De ce?

— Răspuns greșit, am spus și am deșurubat capacul de la sticla de eter, turnând conținutul peste pungile de plastic negru de pe masa din bucătărie.

— Ce faci? a spus.

— Mai bine te-ai mișca, prietene, l-am îndemnat și am ridicat capacul unei cutii de chibrituri.

— Ești nebun? Chestia aia e ca napalmul. Să nu faci așa ceva!

Mă fixa cu ochi sălbatici, înghețați, așteptând până la ultima secundă să vadă dacă vorbeam serios. Am aprins întreaga cutie, iar el s-a repezit la fereastră, a băgat un picior prin jaluzea, și-a ținut o clipă echilibrul pe pervaz, ca un cârlig de rufe, în timp ce privea neîncrezător înapoi spre mine, pentru o ultimă dată. Apoi s-a prăbușit pe pământ, afară, cu tot cu jaluzeaua ruptă, agățată în urma lui.

Am mers înapoi spre ușă și am aruncat pe masă chibriturile în flăcări. Aerul părea să se frângă în bucăți, străbătut de un fulger galben și albăstrui care s-a arcuit înapoi. Apoi masa de melamină a izbucnit într-un con de flăcări,

complet alb în centru. În câteva secunde, vopseaua tavanului a ars, răspândindu-se în jur asemenea unei suflări negre ce a atins toți cei patru pereți.

Când am plecat din acel loc, focul spărsese deja șindrila de la acoperișul bucătăriei și vedeam cum ploaia cădea prin lumina roșie.

Am condus în întuneric de-a lungul falezei, pe lângă parapet. Valurile erau puternice, se spărgeau cu greu în nisip, iar bărcile de pescuit creveți ancorate de bacuri se izbeau de piloni. Am trecut de Beauvoir, de casa fără etaj, cu o formă neregulată, a lui Jefferson Davis, care era ridicată pe un gazon întunecat, sub un pâlc de stejari. Veranda spațioasă era luminată, iar în beznă, în ploaia ce cădea printre copaci, clădirea arăta ca o imagine telescopică inversată, din primăvara anului 1865, când Davis își văzuse povestea de dragoste neîmplinită, cu iz medieval, prăbușindu-se în jurul lui. Dacă iarba de pe peluză era de un verde mai închis decât normal, asta se datora celor două sute de soldați necunoscuți ai Confederației îngropați aici. Drumul către Roncevaux atrage poetul și vizionarul ca un drog, dar soldatul e cel care plătește prețul casei.

Am întors spre nord și am urmat drumul până la un duplex din stuc roz, aflat la capătul unui cartier neterminat. Luna nu se vedea pe cerul care se făcuse acum pe de-a-ntregul negru, iar eu mi-am parcat mașina în josul străzii, sub un stejar din care picura apa. Nu avea să fie ușor cu Murphy și a trebuit să iau unele decizii. Tatăl meu obișnuia să spună că un tatu bătrân este bătrân pentru că este deștept și nu-și părăsește gaura decât dacă îi dai un motiv acceptabil. Îmi împachetasem un rând de haine, o pelerină și o pălărie de ploaie într-o valiză mică,

înainte de a pleca din New Orleans. Am îmbrăcat pelerina și pălăria, am scos pușca din învelitoarea căptușită cu piele de oaie și mi-am prins-o cu un umeraș. Am închis nasturii hainei, peste pușcă, și am mers către duplexul separat de celelalte case de un teren viran plin de moloz.

Ambele laturi ale duplexului erau scufundate în întuneric, dar aleea de pe partea mai îndepărtată era goală, iar pe gazon se aflau ziare putrezite. Am mers în spatele celui mai apropiat apartament, am tăiat firul de telefon cu ajutorul cuțitului meu Puma și am deșurubat becul de pe verandă. Ploaia îmi cădea asupra pălăriei și pelerinei, pușca mi se lovea ca o scândură de coaste și de genunchi. Mi-am tras pălăria peste ochi, am băgat un creion între dinți, apoi am bătut tare cu pumnul în ușă și am pășit înapoi în ploaie.

O lumină s-a aprins dincolo, iar un moment mai târziu am văzut perdeaua mișcându-se în spatele ușii de sticlă.

— Cine e? a întrebat o voce.

— De la compania Gulf Coast Gas and Electric. Avem o conductă principală avariată. Opriți-vă supapa de gaz.

— Ce? a întrebat vocea de după ușă.

— Conducta principală e avariată. N-o putem închide de la stația de pompare. Dacă simțiți miros de gaz, duceți-vă la sediul Gărzii Naționale. Și să nu aprindeți vreun chibrit, am spus, îndepărtându-mă prin întuneric, ca și cum m-aș fi îndreptat către altă casă.

În schimb, am tăiat-o prin spatele unui morman de PFL de pe terenul viran de alături, luat-o pe după o parcelă cu pini, aflată de-a lungul unei râpe adânci, și am ieșit în spatele duplexului. Am bănuit că Murphy rămăsese la fereastră până ce renunțase să mă localizeze

prin întuneric și ploaie, apoi mersese la telefon. Avusesem dreptate. După ce m-am oprit sub fereastră, l-am auzit formând numărul. A urmat o pauză, apoi receptorul s-a trântit zgomotos înapoi în furcă. M-am oprit și am pășit repede de-a lungul peretelui lateral, înspre veranda din față, încercând să feresc țeava puștii de noroi. La colț m-am oprit și am ascultat. Bărbatul a deblocat zăvorul și a deschis ușa cu lanț.

Haide, trebuie să dovedești că ai *cojones*, mi-am zis. Băieții mari le poartă pe deasupara pantalonilor. Ai tăbăcit funduri de gălbejiți împreună cu legionarii, ai stat ghemuit pe fundul unei nave LST în Golful Porcilor, ai atârnat bucăți din fermierii sandiniști în copaci ca pe niște globuri în bradul de Crăciun. La ce e bună viața dacă nu ești dispus să o riști?

Apoi l-am auzit trăgând lanțul și lăsându-l să se legene de ușă. Am ridicat pușca în fața mea, ținându-mi corpul strâns lipit de peretele din stuc. A ieșit afară, în ploaie. Purta o bluză de pijama desfăcută deasupra burții lui albe și avea o lanternă într-o mână și un pistol de calibru .38, cu butoiaș de cinci centimetri, albastru, în cealaltă.

Am tras piedica, am ieșit pe după colț și, dintr-o singură mișcare, am țintit spre capul lui.

— Arunc-o! Nu sta pe gânduri! Fă-o! am spus.

Era înghețat, iar strălucirea lanternei îi lumina fața ce semăna cu o bucată de ceară inertă. Dar în ochii lui puteam vedea că mintea îi lucrează febril.

— Te tai în două, Murphy.

— Bănuiesc că ai face asta, domnu' locotenent, a spus și și-a îndoit picioarele de parcă avea să îngenuncheze, apoi a pus revolverul pe lespedea verandei.

L-am împins înăuntru, am aprins lumina și am închis ușa cu zgomot în spatele meu.

— Fața în jos, pe podea, brațele drepte, i-am ordonat.

— Nu avem nevoie de tot teatru` ăsta, nu-i așa?

S-a uitat din nou, în lumină, la fața mea.

— În regulă, eu nu te contrazic. Dar nu mai e altcineva aici. Se pare că ai tras lozul câștigător.

Interiorul duplexului arăta asemenea unei camere de motel. O unitate de aer condiționat zumzăia la o fereastră și pe covorul mițos picura apă; tapetul fusese zugrăvit cu rola într-un verde pal; mobilierul era fie din plastic, fie din lemn compozit; aerul mirosea a deodorant chimic. M-am uitat rapid în dormitor, în baie, în bucătăria mică și prin colțul ce servea de sufragerie.

— Este o locuință modestă, a spus.

A trebuit să-și întoarcă fața într-o parte, pe covor, ca să poată vorbi. Grăsimea roz din jurul șoldurilor îi era străbătută de dungi de păr cenușiu.

— Fără femei, fără arme, fără mistere. S-ar putea dovedi o arestare dezamăgitoare pentru tine, domnu' locotenent.

— Scoate-ți cămașa și stai pe scaunul ăla.

— Bine, a încuviințat el, cu un zâmbet mijit în colțul buzelor.

— Te amuz din vreun motiv sau altul?

— Nu tu. Doar atitudinea ta. Ți-am mai spus-o și înainte de a avea simpatii puritane. La un moment dat, în cariera ta, trebuie să realizezi că nimănui nu-i pasă de aceste lucruri. Ah, ei spun că le pasă. Dar chiar îi doare în cot și cred că și tu știi asta.

Bărbatul a pus bluza de pijama pe brațul fotoliului și s-a așezat pe el. Avea pieptul mic și cenușiu, iar burta i se ridica până sub stern.

— Întoarce-le în sus, am spus.

Omul a ridicat din umeri și și-a întors antebrațele în sus, dând la iveală țesutul cicatrizat, gri și fără viață ce se întindea de-a lungul venelor. Cicatricile erau atât de groase încât ar fi putut fi trasate cu briciul unui bărbier.

— Am auzit că ești un tip care ia doar două doze pe zi. Cred că ai accelerat la maxim, am spus.

— Asta ar trebui să te facă să te simți mai bine?

Zâmbetul îi dispăruse și puteam vedea mulțumirea, cinismul și licărirea diabolică din ochii lui.

— Dacă mi-aș fi permis să am sentimente față de tine, te-aș fi împușcat pe verandă.

— Și noi credeam că ești un profesionist.

— Sper că ți-ai injectat multe droguri în seara asta. Intri într-o perioadă lungă de stat pe uscat. Gândește-te cum va fi după două zile la izolare.

— Tremur deja. Vezi transpirația rece de pe fața mea? Oh Lawsie, oare ce mă fac?

În acel moment am simțit cum mi se urcă în piept un val de ură reală.

— Dacă moare fratele meu și reușești cumva să ajungi iar pe stradă, Dumnezeu cu mila, am spus.

— Frate-tău?

L-am privit cu atenție.

— E încă în viață și l-a văzut pe tipul pe care l-ați trimis după el, am adăugat.

— Tu crezi că am încercat să-ți omorâm fratele?

M-am uitat la stropul de lumină din ochii lui, la curbura palmelor, pe brațul scaunului.

— Pentru asta faci tot circul ăsta? Cineva l-a împușcat pe frate-tău și tu ai impresia că noi suntem de vină? a zis el.

Bărbatul și-a holbat ochii, și-a țuguiat buzele, formulându-și întrebarea. A început să zâmbească, dar s-a uitat la fața mea și s-a gândit că a fi fost mai bine să înceteze.

— Îmi pare rău să-ți spun asta, bătrâne. Nu am fost noi. De ce am vrea să-ți rănim fratele? mi-a zis.

— Arată ca și cum am fi gemeni.

— Ah da, am auzit ceva de genul ăsta. Recunoaște-ne valoarea, totuși. Noi nu facem greșeli de genul ăla, cel puțin nu ne stă în obicei. De fapt, te tăiasem de pe listă, credeam că pentru o vreme te vor preocupa doar problemele personale.

— Du-te înapoi pe podea.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Te asortezi bine cu modelul covorului.

Am tăiat cablul electric, i-am legat încheieturile mâinilor la spate, i-am tras picioarele goale în sus și am înnodat cablul strâns în jurul gleznelor lui. Apoi am golit toate sertarele pe podea, am umblat prin toate hainele din dulapuri, am aruncat valizele în pat, m-am uitat în cutia poștală, m-am uitat prin tot ce avea în portmoneu și i-am răsturnat gunoiul pe masa din bucătărie. Nu era nimic în duplex care să indice că ar fi avut orice fel de viață în afara orașului Biloxi, Mississippi. Nu găseai acolo nici vreo cutie de chibrituri, nici vreun cec anulat ori o chitanță de la cartea de credit sau o factură neplătită care să indice că ieșise afară din duplex. Aproape tot ce era în apartament ar fi putut fi achiziționat cu o zi înainte din K-Mart. Excepție făcea cutia de prezervative Trojan, din sertarul noptierei lui, și ustensilele sale: o seringă foarte curată, două ace hipodermice, lucioase, o lingură cu mânerul îndoit și înfășurat în bandă adezivă și trei pachete de heroină de bună calitate, toate păstrate

cu dragoste într-o husă de piele cu fermoar, căptușită cu catifea.

— Vai, vai, ce ne mai place să cercetăm viciile unui om, nu-i așa? a spus.

Stătea pe o parte, în mijocul covorului din sufragerie.

— Îți dă un pic de adrenalină, nu-i așa, ca și cum te-ai uita la un film porno? Păcatele tale secrete nu sunt atât de rele, la urma urmei.

Am închis husa de piele și am atins-o o clipă cu degetele.

— „Ce să fac, ce să fac" – își zice el, a comentat Murphy. Ar putea să informeze localnicii, ca mai apoi să îl închidă pe drogatul bătrân și depravat într-o închisoare locală. Pe de altă parte, avem problema intrării prin efracție în casa unui om, cu o pușcă, nu-i așa? Sau poate o excursie înapoi la New Orleans. Dar, la naiba, asta e răpire. Grijile detectivului nostru curajos par fără sfârșit. Este o mare povară să fii unul dintre tipii buni, nu-i așa? Sunt atâtea standarde înalte de menținut. Bucățica ta din Kansas nu e așa de selectivă.

— Ce?

— Am verificat-o. Are dosar.

— Atunci ești de la CIA.

— Ești atât de prost încât să crezi că guvernul este reprezentat de un grup de oameni? Că Serviciul Silvic al SUA umblă în costume de urs Smokey? Până și prietena ta se pricepe mai bine de atât. Întreab-o. A avut niște experiențe interesante ca fan înfocat al păcii, în țara lui Oz. Doar că era atât de dedicată cauzei, încât și-a tras-o cu oricine i-a ieșit în cale și a rămas însărcinată. Așa că a mers la o plimbare călare peste preerie și l-a scos de acolo pe micul flăcău. Aproape la fel de murdar ca treaba făcută

cu un umeraș. Dar, din fericire pentru tine, sunt doctori buni în Wichita, așa că au scos căruciorul pentru copil, lăsând terenul de joacă în bună regulă.

Am aruncat husa de piele prin ușa de la bucătărie, direct pe grămada de lucruri pe care le vărsasem peste masă, apoi m-am dus în dormitor și am luat o cămașă și o pereche de pantaloni și pantofi din partea de jos a dulapului. Afară, fulgerele despicau cerul, iar tunetele răsunau ca un ecou prin casă. Ploaia lovea cu putere geamurile ferestrelor. Am aruncat hainele lângă el, i-am dezlegat mâinile și am ridicat din nou pușca.

— Îmbracă-le, am spus.

— E timpul pentru o plimbare? a întrebat, apoi a zâmbit.

— Îmbracă-te, Murphy.

— Nu cred că va fi o călătorie plăcută.

— Gândește-te la ce alternative ai. Ne aflăm în Mississippi.

— Bănuiesc că voi călători în portbagaj.

Stătea pe podea și își pusese cămașa.

— Te superi dacă merg până la baie? Mă îndreptam într-acolo când ai ciocănit.

— Lasă ușa deschisă, i-am cerut.

Mergea spre toaletă cu pași târșâiți, ca un om bătrân, în pantalonii de pijama și având cămașa descheiată. S-a uitat înapoi la mine, în timp ce și-a scos penisul și a urinat zgomotos în apă. În lumina fluorescentă, chipul îi era liniștit, roz, de parcă se predase atât situației cât și rinichiilor săi. Din decență sau din repulsie, mi-am luat privirea de la el. Copacii băteau în ferestre, iar printre umbre puteam zări gazonul licărind alburiu, în timp ce fulgerul străbătea rapid cerul. Eram foarte obosit,

mâinile mi se îngreunaseră de epuizare, astfel încât nu voiau să se curbeze în jurul puștii.

Ar fi reușit să o scoată la capăt dacă nu ar fi zgâriat partea superioară, din ceramică, a rezervorului de WC, atunci când l-a ridicat să scoată un Walther de calibru 7,65 milimetri, legat înăuntru. Dar a apucat să prindă mânerul chiar atunci când eu am tras siguranța piedicii, am ridicat țeava tăiată de la șold și am tras în pieptul lui. Unghiul era prost, iar explozia alicei a spulberat o parte din tocul ușii într-o ploaie de așchii albe. Proiectilele i-au rupt cămașa de pe urmăr și au stropit tapetul cu o dâră lungă de sânge, de parcă ar fi fost aruncată acolo de o pensulă. După aceea, nu am fost niciodată în stare să-mi dau seama dacă cel de-al doilea foc fusese necesar. Dar avea Waltherul în mână, banda neagră pentru izolații electrice atârna desfăcută de țeavă, iar capacul de ceramică spart zăcea în closet. Am scos cartușele folosite din magazie și am băgat altele noi. Am adulmecat fumul și mirosul de praf de pușcă din aer și aproape în același timp am apăsat pe trăgaci. Era un glonț cilindric, pentru căprioare, care l-a nimerit pe Murphy chiar sub inimă și l-a aruncat în spate, cu brațele desfăcute și o expresie de neîncredere pe chip, prin ușile de sticlă ale căzii.

Am ridicat cartușele calde de pe covor și le-am pus în buzunar. M-am uitat jos la Murphy, care zăcea lungit în cadă. Glonțul pentru căprioare se aplatizase înăuntrul lui și-și croise prin spate o gaură de ieșire, de dimensiunea unei monede de cincizeci de cenți. Ochii lui erau deschiși și mirați, iar fața îi era albă pe de-a întregul, ca și cum prin rană i s-ar fi scurs fiecare strop de sânge din el. O mână încă îi mai tresărea convulsiv pe burta rotundă.

Dar nu am simțit nicio bucurie.

Mi-am atârnat arma de suportul de sub braț, mi-am încheiat nasturii de la pelerina de ploaie și am pășit înapoi în furtună. Aerul era rece și impregnat cu miros de copaci umezi, de frunze rupte zburând în vânt și iz sulfuros de fulger, care se prelinsese peste cerul negru de deasupra golfului. Ploaia mi-a spălat borul pălăriei și mi-a suflat apa în față. Am călcat în bălțile întunecate de pe trotuar de parcă nici nu erau acolo. În câteva ore, soarele avea să răsară, iar la est cerul avea să capete nuanța de roz a începutului de zi; palmierii, plaja și valurile ce alunecau pe nisip urmau să se lumineze lent, pe măsură ce soarele urca pe boltă, iar eu mă voi fi întors în New Orleans cu această noapte a vieții mele aranjată cumva în compartimentul corespunzător.

Dar încercările de-a mă liniști și de a alunga ca prin magie întâmplarea erau doar arareori încununate de succes. Furtuna a suflat toată noaptea și a continuat în mare parte din ziua următoare, iar eu, pe barca mea, am descoperit că nu mă simțeam cu nimic mai bine.

11

În după-amiaza aceea l-am vizitat pe Jimmie la spital. Era încă la terapie intensivă, în aceeași stare, cu vocea încă închisă în piept. Fața și mâinile îi păreau vopsite cu cenușă udă.

La cinci și jumătate am condus până acasă la Annie. Cerul se înseninase, iar când soarele ieșise din nori, aerul căpătase dintr-odată nuanțe de albastru și auriu, dar vântul încă bătea puternic, lovind copacii de pe marginea drumului, iar frunzele smulse erau împrăștiate pe gazon. Ne-am pregătit cafea cu gheață, sendvișuri cu ton și ouă umplute, le-am dus pe toate pe terasa din spate și am mâncat la masa de sticlă de sub liliacul persan. Purta blugi Levi's albi, un pulover alb și cercei rotunzi de aur, care o făceau să arate ca o hipiotă din anii '60. Nu-i spusesem despre Jimmie, nici despre Biloxi, dar îmi intuise dispoziția când intrasem pe ușă, iar acum, cu mâncarea pe jumătate terminată, neliniștea și incapacitatea ei de a înțelege că avea de-a face cu un reprezentant al unei lumi violente și de nepătruns i se arătau din nou pe chip.

— Ce se întâmplă, Dave? Nu poți să ai puțină încredere în mine? O să demarcăm întotdeauna zonele personale, unde nu-i dăm voie celuilalt?

Așa că i-am spus despre Jimmie.

— Mă gândeam că a apărut probabil în ziar, am spus eu. E un tip popular în cartier.

— Eu nu... a început ea.

— Tu nu citești genul ăsta de povești.

Annie și-a întors privirea îndurerată.

— Îmi pare rău. S-ar putea ca Jimmie să nu supraviețuiască, ori s-ar putea să nu fiu prin zonă ca să-l ajut. Am probleme destul de mari în momentul ăsta.

Ochii ei albaștri m-au privit cu atenție.

— Trandafirii și pralinele de la magazinul de delicatese, a spus ea. De-asta nu ai vrut să te întâlnești cu mine. Mergeai undeva și ai crezut că aș fi încercat să te opresc.

— Nu văd de ce ar trebui să aduc toate necazurile mele în viața ta. Să iubești o fată nu ar trebui să implice și nefericirea ei.

— Dave, de ce crezi că ești singurul care poate suporta greutăți? O relație înseamnă mai mult decât să te culci cu cineva, cel puțin când vine vorba de mine. Nu vreau să fiu iubita ta cu jumătate de normă. Dacă vrei cu adevărat să strici lucrurile, tratează-mă în continuare ca pe cineva care nu poate să facă față lucrurilor, care trebuie protejată.

— O să te rănesc în seara asta, și nu am cum să n-o fac.

— Nu înțeleg.

— A trebuit să-l ucid pe Philip Murphy aseară, în Biloxi.

A tresărit și am văzut cum a înghițit în sec.

— Nu mi-a dat de ales, am spus eu. Cred că am vrut s-o fac când am mers acolo, dar să vrei să faci ceva și să iei în mod deliberat decizia de a o face sunt două lucruri diferite. Aveam de gând să-l duc înapoi în New Orleans. Am fost neglijent, iar el a crezut că poate scăpa de mine.

— El l-a împușcat pe fratele tău?

Vocea îi era calmă, dar vestea pe care i-o dădusem îi provoca multă durere.

— Nu cred.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu sunt încă sigur. Cineva o să găsească trupul în curând. Pe căldura asta, chiar și cu aerul condiționat pornit...

Buzele ei formau o linie dreaptă, iar nările îi palpitau ușor.

— Ideea e că, mai devreme sau mai tarziu, o să fiu arestat, am spus eu.

— A fost autoapărare.

— Am intrat în casa cuiva cu o armă de foc, fără vreo autorizare legală. Apoi am părăsit locul crimei. O să le ia ceva timp, dar, până la urmă, o să-mi verifice amprentele și o să emită un mandat de arestare.

— Trebuie să vorbim cu cineva. Nu e drept, a spus ea. Tot ce faci se întoarce împotriva ta. Ești un om nevinovat. Ceilalți ar trebui să fie la închisoare. Nimeni din secția aia de poliție nu-și dă seama?

— Ți-am spus totul din alt motiv, Annie, am început, trăgându-mi răsuflarea. Murphy a zis niște lucruri despre care trebuie să vorbim. A fost un om diabolic, care încerca să-i facă pe ceilalți să creadă că lumea e un loc la fel de diabolic ca el. Dar, dacă e ceva adevărat în tot ce-a bălmăjit, înseamnă că avea legături cu o agenție guvernamentală sau cu cineva care făcea parte dintr-una.

— Ce...

— A spus că ai fost militantă pentru pace, în Kansas. Și că ai rămas însărcinată și ai pierdut sarcina călărind un cal.

Am așteptat. S-a înroșit la față și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îți scormonesc adânc în viața, nu-i așa? a făcut ea.

— Annie...

— Ce a mai avut de spus?

— Nimic. Nu lăsa o astfel de persoană să te rănească.

— Nu-mi pasă de el. E vorba de tine. Crezi că mi-am avortat propriul copil pe un cal?

— Nu cred nimic.

— Ba da. Ți se citește pe față. „E ea persoana care credeam că e? A fost ea o țintă ușoară pentru tipii ăia din Kansas?“

— Nu am nicio îndoială în legătură cu cine și ce ești. Annie, tu însemni totul pentru mine.

Fata a pus furculița în farfurie și s-a uitat prin întunericul din curte.

— Nu cred că pot să fac față situației.

— Nu trebuie să faci față la nimic. S-a terminat. Trebuia doar să aflu dacă avea legături cu guvernul. Oamenii de la Finanțe mi-au spus că nu avea.

Dar Annie nu mă asculta.

S-a uitat în jos, la farfurie, apoi la mine. Ochii erau roșii, iar în bărbie i se făcuseră gropițe.

— Dave, mă simt exact ca în noaptea în care m-a atins bărbatul ăla.

— Familia ta e implicată în mișcarea pentru pace, iar FBI-ul a strâns probabil niște bârfe despre voi. Nu are nicio importanță. Au dosare pentru tot felul de oameni. Majoritatea din motive de neînțeles. L-au urmărit pe Ernest Hemingway timp de douăzeci și cinci de ani, chiar și atunci când făcea terapie cu electroșocuri, înainte să moară. Numele lui Joe Namath[76] și John Wayne[77] erau

[76] Jucător de fotbal american.

[77] Actor, regizor și producător american de filme.

pe lista cu trădători ai Casei Albe. I-am atins brațul și am zâmbit la ea. Haide, cine era mai american decât Ducele[78]?

— Aveam șaptesprezece ani. El era un student menonit, din Nebraska, care participa peste vară la programul de repararea caselor din Wichita.

— Nu e nevoie să-mi spui lucrurile astea.

— Nu, la dracu', nu am de gând să las minciunile oamenilor ălora în viețile noastre. Nu i-am spus despre copil. Era prea tânăr ca să fie soțul cuiva. S-a întors la școală, în Nebraska, și nu a aflat niciodată. Când eram în luna a șaptea, a fost o furtună groaznică la fermă. Părinții mei plecaseră în oraș, iar bunicul ara pe marginea unui canal de irigații. El era un menonit conservator și ara cu un atelaj, în loc de tractor. Dar nu ar fi întrerupt niciodată lucrul din cauza vremii decât dacă apa l-ar fi scos de pe câmp. Îl priveam de pe veranda din față și vedeam cum vântul ridica praful în jurul lui, iar fulgerele făceau salturi la orizont. Cerul era gri-albăstrui, așa cum se face în Kansas când vezi tornadele ridicându-se de la pământ, departe, în zare. Apoi un fulger a lovit un plop de lângă canalul de irigații și am văzut cum el, atelajul și grapa se răstoarnă pe margine. Am alergat pe câmp, prin ploaie. Bunicul se afla sub plug, cu fața în nămol. Nu puteam să-l scot de acolo și am crezut că o să se sufoce. I-am scos nămolul din gură și din nas și i-am pus bluza mea sub cap. Apoi am dezlegat unul dintre catâri din ham. Telefonul din casă nu funcționa și a trebuit să merg pe jos șase kilometri și jumătate, până la casa unui vecin, ca să cer ajutor. Am pierdut sarcina în curtea lor. M-au urcat în spatele unei camionete acoperite și m-au dus la spitalul din Wichita. Am pierdut atât de mult sânge pe drum, încât era cât pe-aci să mor.

---

[78] Porecla actorului John Wayne.

— Ești o fată incredibilă, Annie.

— De ce ți-a spus bărbatul ăla lucrurile astea?

— Voia să-mi distragă atenția, să mă facă să mă gândesc la altceva. Și-a dat seama că nu mai are decât o carte de jucat și intenționa s-o joace.

— Mă tem pentru tine.

— Nu ar trebui. Patru dintre ei sunt morți, iar eu sunt încă viu și nevătămat. Când eram în Vietnam, încercam să plănuiesc totul în detaliu. Apoi, într-o zi, un prieten mi-a spus: „Nu te mai preocupa de chestiile complicate. Singurul lucru care contează e că ești încă la suprafață, respirând."

— Numai că tu nu erai de acord.

— O persoană trebuie să acționeze și să gândească în felul care i se potrivește. Nu pot avea control asupra tuturor rahaturilor din viața mea. Nu eu l-am provocat. De fapt, am încercat să mă îndepărtez de el. Nu mi-a ieșit.

I-am citit tristețea pe chip și i-am luat mâinile într-ale mele.

— Singurul lucru pe care-l regret e faptul că ți-am creat probleme, am spus eu. E meteahna polițistului.

— Dacă am probleme din cauza ta, e pentru că așa-mi doresc.

— Annie, nu înțelegi. Atunci când ți-am spus despre Biloxi, te-am implicat după ce lucrurile s-au întâmplat deja. Și când am venit aici, în seara asta, cred că știam ce trebuie să fac. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— Unde pleci?

— Trebuie să îndrept lucrurile. Nu-ți face griji. În cele din urmă, lucrurile se rezolvă.

— Rămâi aici.

S-a ridicat de la masă și s-a uitat la mine. I-am urmat gestul și am luat-o în brațe, i-am simțit trupul lângă al

meu, micșorându-se și apropiindu-se sub mâinile mele, i-am perceput forma capului sub bărbia mea și i-am simțit lângă gleznă piciorul curbat, încălțat în sanda. I-am sărutat părul și ochii, iar când și-a deschis din nou pleoapele, nu-i vedeam decât albastrul electric al irisurilor.

— Hai să mergem înăuntru, a spus ea.

Vocea ei răsuna ca o șoaptă profundă în urechile mele, mâinile-i erau ca atingerea unei aripi de pasăre pe coapsa mea.

Mai târziu, în întunericul din dormitorul ei, când din apus mai rămăsese o strălucire portocalie și mov, în spatele draperiilor pe jumătate trase, ea stătea sprijinită pe pieptul meu și-și mișca mâna pe pielea mea.

— Într-o zi, vei avea inima mai ușoară, a spus ea.

— E ușoară acum.

— Nu, nu e. Deja te gândești la restul acestei nopți. Dar într-o zi vei simți toată agitația dispărând din tine.

— Unii oameni nu sunt făcuți așa.

— De ce crezi asta? a întrebat ea încet.

— Din cauza anilor în care m-am tot analizat, am fost obligat să aflu ce se întâmplă în capul meu. Nu-mi place lumea așa cum e ea și mi-e dor de trecut. E ridicol să trăiești așa.

Am plecat de la Annie și am mers cu mașina spre Colegiul Dominican St. Mary, unde căpitanul Guidry locuia cu mama lui într-o casă în stil victorian, nu departe de debarcaderul de pe Mississippi. Era o casă galbenă, care avea nevoie de un strat nou de vopsea; iarba ce acoperea peluza nu fusese tăiată, iar grădina era plină de copaci și tufișuri lăsate în paragină. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepția celei de la sufragerie,

luminată de ecranul televizorului. Am deschis poarta și am mers pe aleea crăpată până la veranda din față. Leagănul de pe verandă, lăsat într-o parte, atârna de niște lanțuri ruginite, iar soneria era de genul celor cu mâner pe care trebuie să-l rotești. Mă gândeam că venise timpul ca șeful să ia serios în considerare ideea de a se căsători cu văduva de la departamentul pentru alimentarea cu apă.

— Dave, ce cauți aici? m-a întrebat căpitanul când a deschis ușa.

Purta un tricou șifonat, papuci și pantaloni vechi, cu pete de vopsea pe ei. Ținea în mână o cană cu un pliculeț de ceai.

— Îmi pare rău să te deranjez acasă. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur, intră. Mama tocmai s-a dus la culcare. Mă uitam la meci.

În sufragerie era întuneric, mirosea a praf și a Mentholatum și era plin de mobiler din secolul al XIX-lea. Nu erau antichități, ci pur și simplu lucruri vechi, la fel ca grămada de ceasuri, vase, imagini religioase, cărți fără coperte, perne aruncate și teancuri de reviste, care ocupau fiecare centimetru de spațiu din cameră. M-am așezat într-un fotoliu adânc, cu brațele uzate.

— Vrei ceai sau Dr Pepper? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc.

— Vrei altceva?

— Nu.

— Așa, băiete. Jimmie încă se ține pe poziții, nu-i așa?

— E la fel.

— Da, am trecut pe la el în jurul prânzului. O să supraviețuiască, Dave. De obicei, dacă trec de prima zi,

trăiesc. E ca și cum ceva înăuntrul lor capătă din nou viață.

— Am necazuri mari. Mi-am zis să suport pur și simplu consecințele, apoi m-am gândit să plec din oraș.

S-a întins, din locul unde era așezat pe canapea, și a oprit meciul.

— M-am gândit, mai degrabă, să înfrunt situația acum, înainte să devină și mai gravă, dacă e posibil, am spus eu.

— Despre ce e vorba?

— A trebuit să-l ucid pe Philip Murphy noaptea trecută, în Biloxi.

Am văzut cum i se încleștează maxilarul și cum i se aprind ochii de furie.

— Aveam de gând să-l arestez. Ăsta e adevărul, căpitane. L-am lăsat să meargă la baie să urineze, dar avea un Walther lipit cu bandă în bazinul de toaletă. El a hotărât regulile.

— Nu, tu le-ai hotărât, când ai decis să acționezi de unul singur, când ai refuzat să accepți regulile suspendării tale, când ai decis să acționezi de unul singur, într-un alt stat. Te-am rugat la spital să ai puțină răbdare, puțină încredere. Cred că am vorbit degeaba.

— Căpitane, te respect, dar câtă încredere au avut alții în mine?

— Ascultă ce spui. Îți poți imagina cum ar fi să faci astfel de declarații într-o sală de judecată?

Am simțit cum mă înroșesc la față și a trebuit să-mi întorc privirea de la el.

— Dar încă nu mi-ai spus totul, nu-i așa?

— Nu.

— Ai plecat de la locul faptei și nu ai raportat incidentul?

— Da.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Cred că Purcel l-a omorât pe Bobby Joe Starkweather.

— Din ce motiv?

— Nu știu.

— Poate că într-o zi se plimba prin circumscripția St. Charles și i s-a năzărit să omoare un țărănoi, a spus căpitanul.

— A existat un martor. Am numele ei și știu unde lucrează.

— Dar până acum nu te-ai deranjat să-i mai spui asta altcuiva?

— E o prostituată dependentă de droguri, căpitane. Creierul ei e la fel de moale ca o înghețată topită. Și nu știam ce se va întâmpla cu ea dacă o păstrează ca martor.

— Mi-e greu să asimilez toate informațiile astea, Dave. Trebuie să-ți spun că treaba cu Purcel pare o chestie fabricată. Poate că problemele lui personale o să-i distrugă cariera, dar nu e un asasin, pentru numele lui Dumnezeu.

Mă simțeam obosit, gol pe dinăuntru, fără să mai am vreo opțiune, și toate doar așa, degeaba. Căpitanul era un om bun. Nu știu ce așteptasem de la el, de fapt. Vizitându-l acasă cu poveștile mele stranii, îi oferisem și mai puține alternative decât aveam eu.

— Dă-mi adresa, a spus el. O să sun la poliția din Biloxi. Apoi va trebui să mergem la secție, și cred că ar fi cazul să soliciți un avocat.

A telefonat, iar eu am ascultat ursuz cum discuta cu cineva din secția lor de omucideri. Mă simțeam ca un copil neascultător care trebuia dat pe mâna unor persoane cu autoritate, amuzate de situație. Căpitanul a terminat de vorbit și a închis telefonul.

— O să trimită o mașină și o să mă sune înapoi, a spus el.

Am așteptat în tăcere.

— Copilul ăla negru a găsit până la urmă ceva în dosarele cu poze?

— Nu, era prea speriat, săracul. Și am aflat și că e ușor retardat. Doar nu crezi că Murphy a apăsat pe trăgaci?

— Nu.

Căpitanul a expirat puternic pe nas. Degetele lui se mișcau pe materialul canapelei, în timp ce așteptam, sumbri.

— Căpitane, ai auzit ceva despre Didi Gee, cum că ar fi pus sub acuzație?

— Nu, dar știi cum sunt cei de la biroul procurorului. Câteodată se fac că nu știu nimic, mai ales dacă se gândesc la puțină publicitate la știrile de la ora șase. Ce ai auzit?

— Crede că o să fie adus în fața judecătorului.

— Ți-a spus ție asta? Ai stat de vorbă cu Didi Gee?

— M-a rugat să ne întâlnim la Mama Lido. Mi-a spus despre Murphy.

— Dave, din momentul ăsta, te sfătuiesc să fii foarte atent cu ce-mi spui.

— Cred că-și imaginează chiar că s-ar putea să ajungă la Angola.

— Dacă biroul procurorului decide să-l trimită pe Didi Gee în fața unui juriu, asta nu are nimic de-a face

cu crima. Aveam două cazuri pe care credeam că le putem lega de el, iar procurorul a stat cu mâinile în sân, până când unul dintre martori a fugit din oraș, iar unul dintre funcționari a aruncat o mărturie semnată. Mai ții minte, acum doi ani, când cineva a tăiat în bucăți un agent de pariuri pe nume Joe Roth și l-a băgat în compactorul de gunoi din propria casă? Vecinul a auzit un ferăstrău circular făcând zgomot în mijlocul nopții și a văzut doi tipi ieșind în zori din casă, cărând un sac de hârtie murdar de sânge. Am aflat mai târziu că înăuntru se aflau salopetele pe care le purtaseră când tăiaseră corpul lui Roth. Vecinul l-a identificat pe unul dintre mardeiașii lui Didi Gee. Tipul nu avea niciun alibi, mașina lui avea scaunul murdar de sânge, era un psihopat de doi bani care l-ar fi vândut pe Didi Gee la un târg de vechituri ca să se salveze de scaunul electric. Dar cei de la biroul procurorului au pierdut vremea timp de cinci luni, până când martorul nostru și-a vândut casa, sub prețul de achiziționare, și s-a mutat în Canada. Așa că nu pot să le iau eforturile de acum prea în serios. Dacă vor să-l închidă pe grăsan, ar trebui să stea de vorbă cu noi, și nu o fac. Dave, nu sunt sigur ce încerci să spui, dar nu are nicio importanță. Ăsta e teritoriul nostru, nu al tău, chiar dacă vorbim despre fratele tău. Care e cuvântul ăla pe care îl folosesc oamenii când vorbesc despre personajele din piesele lui Shakespeare?

— Orgoliu?

— Da, ăsta e cuvântul. Mândrie, un tip care nu știe când e cazul să se oprească. Cred că am descoperit originea problemei cu care ne confruntăm acum.

Căpitanul Guidry a dat iar drumul la meci și s-a prefăcut că se uită cât timp am așteptat telefonul. Era clar că se simțea inconfortabil. Presupun că se gândea că ar fi

putut fi nevoit să mă aresteze. Până la urmă, s-a ridicat, a mers în bucătărie și a adus câte o sticlă de Dr Pepper.

— Îți amintești de o băutură numită Dr. Nut, de când eram copii? m-a întrebat.

— Sigur că da.

— Erau bune, nu-i așa? Seamănă cel mai mult la gust cu Dr. Pepper. Cred că de-asta cei din sud beau Dr. Pepper tot timpul.

S-a oprit din vorbit și și-a atins vârfurile degetelor cu palmele.

— Uite ce e, știu că tu crezi că nu se mai poate face nimic, dar încearcă să te concentrezi asupra lucrurilor bune. Nu mai bei, încă mai ai prieteni buni și ai un trecut nemaipomenit ca polițist.

— Îți mulțumesc.

Telefonul a sunat, iar a bărbatul răspuns, vizibil ușurat. A ascultat aproape un minut întreg, clipind din când în când, după care a spus:

— Așa a zis – pe aleea Azalea, ultimul duplex, cu tencuială roz. Lângă un teren viran.

Căpitanul s-a uitat spre mine.

— Așa este, nu, Dave? E ultima clădire de pe stradă, iar apartamentul vecin are ziare pe peluză?

Am dat din cap aprobator.

— Aveți adresa bună, a rostit el la telefon. L-ați găsit pe proprietar?... înțeleg... Nu, domnule, nici eu nu pricep. Aș aprecia, însă, dacă ne-ați ține la curent, iar noi o să facem la fel... Da, domnule, mulțumesc pentru timpul acordat și bunăvoință.

A închis telefonul și și-a atins implanturile de păr de pe cap.

— Nu e nimeni acolo

— Poftim?

— Nu e niciun Philip Murphy, niciun cadavru la duș, nici haine în dulapuri, nimic în bufete sau sertare. Vecinul spune că de dimineață au venit niște tipi cu o rulotă U-Haul. Singurul lucru care poate fi verificat e că ușile de la duș nu mai au geamuri și arată ca și cum cineva ar fi tăiat cu ferăstrăul o bucată din tocul ușii. Avea plumb în el?

— Da, am nimerit marginea la prima rafală.

— Nu știu ce să-ți spun, Dave.

— Și proprietarul?

— Locuiește în Mobile. Încă nu au vorbit cu el.

— Dar sângele?

— Locul e curat. Ai scăpat, cel puțin deocamdată.

— Asta înseamnă că sunt mai mulți. Sunt ca niște furnici-soldați care-și cară morții dându-i de-a rostogolul.

— Lucrez în department de treizeci și doi de ani. Doar o singură dată m-am mai întâlnit cu ceva asemănător, și, ca să fiu sincer, m-a dat peste cap pentru mult timp. Acum douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, o mașină cu soldați a fost lovită de un tren, pe Tchoupitoulas. Au murit cu toții și, când zic asta, vreau să spun că au fost făcuți una cu pământul, sub motor. Ce m-a deranjat era că toți trei purtau centuri de siguranță. Care e probabilitatea să moară trei oameni care poartă centuri de siguranță? În plus, cei care sunt atât de atenți nu se pun în fața trenului. Revenind, era iarnă, iar ei trebuiau să fie în permisie de la Fort Dix, New Jersey, dar erau bronzați ca și cum ar fi stat la plajă șase luni. Cred că erau morți înainte să-i lovească trenul. Cineva le-a pus centurile și i-a așezat pe șină la trei dimineața. Dar n-o să fiu niciodată sigur, pentru că armata a revendicat cadavrele, le-a sigilat în saci și n-am

mai auzit niciodată despre cazul ăsta. Am face bine să vorbim cu oamenii de la Finanțe mâine dimineață.

— Li se întâmplă să intre în comă când aud vocea mea la telefon.

— O să-i sun eu. Ai făcut ce trebuia venind aici astă-seară. Lucrurile par mai puțin grave decât se prezentau cu ceva timp în urmă, nu-i așa?

— Da, domnule, așa e.

— Mai e ceva ce vreau să-ți spun. Se pare că biroul procurorului n-o să te mai acuze de deținere de armă tăinuită.

— De ce?

— Vor fi alegeri în curând. E vremea pentru lege și ordine. Vor apărea mult în presă în legătură cu jocurile de noroc și narcoticele și nu vor să fie acuzați că irosesc banii din taxele oamenilor pe procesul unui polițist, pentru o acuzație de doi bani.

— Ești sigur?

— Așa am auzit. Nu te baza pe asta încă. Dar tipii urmăresc lucruri mai importante și nu le pasă de problemele noastre minore din secție. În orice caz, stai liniștit o vreme, da, Dave?

Dar cine nu riscă nu câștigă. Nu o lași moale pe ultima sută de metri, nu abandonezi planul aproape de finiș.

A doua zi a plouat chiar înainte de răsărit, iar când a ieșit soarele, copacii de pe marginea străzii Carondelet erau verzi și picurau, iar aerul era atât de umed, încât semăna cu ceața, impregnat cu o lumină roz-deschis, de culoarea vatei de zahăr. Am parcat mai jos de casa lui Clete, pe aceeași stradă, într-un cartier de muncitori, care avea să fie până la urmă pe de-a întregul populat de afro-americani. Iarba fusese tunsă recent, dar era tăiată

în fâșii inegale, cu smocuri de verdeață neglijate, care se ițeau din urmele lăsate de mașina de tuns, iar crăpăturile de pe trotuar și alee erau pline de buruieni. Tomberoanele fuseseră golite cu o zi în urmă, dar se aflau încă în fața casei lui, cu burțile lor turtite strălucind de rouă. La șapte și jumătate, Clete a ieșit pe ușa din față, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecă scurtă, o cravată cu dungi și pantaloni de bumbac. Pe braț purta haina. Avea cureaua închisă sub buric, așa cum ar purta-o un fost fotbalist, iar umerii lui largi îl făceau să pară că a îmbrăcat din greșeală cămașa unui copil.

L-am urmărit în trafic, prin oraș. La lumina roșie a unui semafor, pe măsură ce căldura și umiditatea se intensificau între clădirile înalte și mașinile îngrămădite, l-am văzut căscând larg, frecându-și fața ca și cum încerca să readucă la viață țesutul mort și rezemându-și capul de ușă. Acela era un bărbat care avea în sânge o cantitatea sănătoasă din melancolia câinelui galben[79]. Pe la jumătatea dimineții, avea deja să fi transpirat din greu golind rezervorul cu apă, gândindu-se dacă ar trebui să mai ia aspirină, ascunzâdu-și nefericirea în întunericul dintr-o cabină de toaletă; la prânz avea să iasă în lumina strălucitoare a soarelui, în zgomotul traficului și avea să meargă cu mașina peste Canal, la o cafenea unde nu-l cunoștea nimeni, ca să poată bea o bere în timpul mesei, până la ora unu, și să se adune după toată agitația zilei. Nu-i mergea bine și avea să-i meargă și mai rău.

A parcat ilegal în fața depozitului Greyhound și a mers înăuntru, îmbrăcându-și haina. Cinci minute mai târziu

---

[79] Trimitere la cântecul *Yellow Dog Blues*, interpretat de Bessie Smith.

era din nou în mașină. Își făcea loc prin trafic, uitându-se în jur ca și cum întrega lume venea spre el amenințător, din oglinda retrovizoare.

M-am întors la barcă, am sunat la spital și m-am interesat de starea lui Jimmie. Am ridicat greutăți, am alergat șapte kilometri pe marginea lacului, mi-am curățat și mi-am lustruit pistolul și am gătit niște pește și *dirty rice* pentru masa de prânz, ascultând o înregistrare veche a lui Blind Lemon Jeffreson:

Îmi sap mormântul cu o lopată de argint
Și văd că mormântul meu e păstrat curat.
Oh, Dumnezeule, coboară-mă pe un lanț de aur.

Mă întrebam de ce doar afro-americanii tratau moartea în mod realist în arta lor. Oamenii albi scriau despre ea abstract, o foloseau ca mijloc poetic, erau preocupați de ea numai de la distanță. Majoritatea poemelor lui Shakespeare și Frost despre moarte au fost scrise când ambii erau tineri. Când Billie Holiday, Blind Lemon Jeffreson sau Leadbelly cântau despre ea, puteai să-l auzi pe gardian cum trage cocoșul armei, vedeai silueta întunecată atârnând de un copac, pe fundalul unui soare roșu, muribund, simțeai mirosul coșciugului din lemn de pin, coborât în același pământ din Mississippi pe care un arendaș îl muncise toată viața.

În după-amiaza aceea am mers la spital și am petrecut două ore cu Jimmie. Dormea cu indiferența cuiva care trecuse într-o altă dimensiune. Din când în când, gura i se contracta, ca și cum i s-ar fi așezat o muscă pe ea, și mă întrebam ce amintire dureroasă se afla sub masca cenușie, aproape fără trăsături, care devenise chipul lui. Speram că

nu-și amintea de gloanțele trase direct spre capul lui, prin ușa toaletei. Puțini oameni trăiesc experiența terifiantă a unui astfel de moment. Soldații învață să nu vorbească despre asta. Victimele civile încearcă s-o explice prietenilor și terapeuților și sunt adesea tratate cu aceeași compasiune pe care o arătăm nebunilor ce bălmăjesc în neștire. Dar cea mai bună descriere pe care am auzit-o vreodată nu a fost de la o victimă sau un soldat. Aveam un criminal în serie în celula pentru izolare, la Districtul Unu, și a dat un interviu unei reportere de la *Times-Picayune*. Nu o să uit niciodată cuvintele lui: „Niciun val de adrenalină nu se compară cu asta. Se îneacă când o îndrepți spre ei. Imploră și se pișă pe ei. Plâng, te roagă să alegi pe altcineva, încearcă să se ascundă în spatele propriilor mâini. E ca și cum ai privi pe cineva topindu-se ca o budincă."

Dar nu aveam cum să-mi dau seama ce bătălie se dădea în Jimmie. Poate nu se întâmpla nimic înăuntrul lui. A doua zi aveau să-i perforeze craniul cu o freză și să-i adune fragmentele de plumb și os care-i erau înfipte în creier. Dar poate că nu aveau să găsească pur și simplu celule nervoase care arătau ca și cum ar fi fost lovite cu un spărgător de gheață; era posibil, a spus doctorul, ca rănile să fie mai grave, să arate precum țesutul mort și moale al unui fruct lovit. În cazul ăsta, mintea i s-ar fi putut deteriora până în punctul în care gândurile lui n-ar fi fost cu mult mai mult decât niște scrijelituri pe nisip, sub curenții unei mări leneșe.

La ora cinci parcasem mașina pe strada Basin, cu o clădire mai jos de sediul Districtului Unu, când Clete a ieșit pe ușa din față. L-am urmărit din nou la depoul de autobuze Greyhound și l-am văzut parcând paralel cu un alt autovehicul, intrând înăuntru și întorcându-se

câteva minute mai târziu la mașină. Deși acum știam cu siguranță ce făcea, îmi venea greu să cred. Regulamentul departamentului ne obliga să purtăm armele și în timpul, și în afara programului, dar obiecțiile și temerile soției lui cu privire la arme erau în mod evident suficiente să-l facă să se pună într-o poziție incredibil de vulnerabilă.

I-am văzut mașina intrând în trafic, apoi am mers la o cafenea în aer liber, pe Decatur, peste drum de Piața Franceză. M-am așezat la un bar cu produse din fructe de mare, am mâncat un castron de *gumbo* de crevete și două duzini de stridii și am citit ziarul de după-amiază. În cafenea se afla un grup de tineri. Ei ascultau muzică din Insule la tonomat, beau Jax la butoi și mâncau stridii cu viteza cu care barmanul negru le putea scoate din lăzile frigorifice și le putea scobi din cochilii, pe o tavă. Când traficul s-a mai rărit, iar străzile s-au mai răcorit sub umbrele alungite, am mers cu mașina pe Carondelet, la casa lui Clete.

Când colegul meu a deschis ușa, ținea în mână o doză de bere și era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți, pentru înot, și cu un tricou pe care scria „NU TE PUNE RĂU CU IUBITA MEA[80]“. Ochii lui erau tulburi și bănuiam că sărise peste cină și se dedicase deja unei seri de auto-demolare mentală.

— Hei, Dave, ce mai faci? m-a întrebat. Vino pe veranda din spate. Leg niște muște pe undiță. Cred că o să merg în Colorado și o să pescuiesc niște păstrăv.

— Unde e Lois?

— A ieșit cu fetele la un spectacol. Cred că merg cam la zece spectacole pe săptămână. Dar nu mă deranjează. Ia bilete cu reducere de la bancă, și e mai bine pentru

[80] Vers al unui cântec popular al etniei *cajun*.

ele decât să se uite la MTV. Sunt copiii ei, oricum, nu-i așa? Ia spune-mi ceva. Te-am văzut cumva pe canal în dimineața asta?

— Poate.

— Mergeai să-l vezi pe Jimmie?

— L-am vizitat în după-miaza asta.

— A, și cum se simte?

— Mâine o să fie operat din nou. O să aflăm mai multe atunci.

— Îmi pare foarte rău pentru Jimmie. E un tip de treabă.

— Apreciez asta, Clete.

— Scuză mizeria de aici. Aruncă revistele alea pe podea și stai jos. Vrei o cola, sau o cafea, sau ceva?

— Nu, mulțumesc.

Construise el însuși veranda, cu trei ani înainte. Arăta ca o cutie de biscuiți bătută în cuie în spatele casei. Vase cu ferigi maronii, neudate și plante agățătoare ofilite erau atârnate la ferestre, iar covoarele pe care le folosise ca să acopere betonul arătau ca niște prosoape decolorate, azvârlite pe jos. Așezase o masă pentru jocuri de cărți în mijlocul camerei, iar pe ea erau așezate un dispozitiv în care puteai fixa muște pentru pescuit, ca într-o menghină, gheme, diferite tipuri de pene de pasăre și un mănunchi de cârlige mici. O momeală zdrențuită, neterminată, aștepta prinsă în dispozitiv.

Clete s-a așezat pe un scaun de pânză și a scos altă bere din lada frigorifică plină cu gheață.

— O să-mi iau o vacanță de două săptămâni și o să mergem în Colorado, a spus el. Lois o să-l viziteze pe preotul ei budist, poate o să și-l scoată din sistem, apoi o să facem camping pe râul Gunnison, o să pescuim, o

să plecăm în excursii, o să trăim la cort, o să facem toate chestiile alea sănătoase. Pot să renunț la fumat, să slăbesc puțin, poate să reduc din băutură. E o șansă la un început nou. Aștept cu nerăbdare momentul.

— Am pistolul tău de 9 mm.

— Poftim?

— Te-am urmărit până la autobază.

Pielea rigidă din jurul gurii lui încerca să se încrețească în forma unui zâmbet.

— Despre ce vorbești? a întrebat.

— Te-am urmărit de dimineață și din nou în după-amiaza asta. Apoi l-am pus pe Bobo Getz să-ți deschidă dulapul. Îți aduci aminte de el. Cumpără cheile camerelor de la prostituatele care stau pe la Ramada.

Fața i-a împietrit. Și-a coborât privirea, a scos o țigară din pachet, apoi a băgat-o la loc.

— Dave, ce încerci să-mi faci?

— Nu ți-a făcut nimeni nimic. Te-ai băgat singur în rahat.

— Deci mi-e rușine că mi-am uitat arma într-un dulap dintr-o stație de autobuz. Dar ăsta nu e un cămin, e un azil de nebuni. Cine te-a ales pe tine să mă judeci?

— Joacă teatrul ăsta cu altcineva. Echipa de balistică o să descopere că arma ta și glonțul care a ieșit din Bobby Starkweather se potrivesc. Ar fi trebuit s-o arunci undeva.

— Da? Poate că nu mă așteptam ca partenerul meu să mi-o fure.

A scos țigara din pachet, a aprins-o cu o brichetă Zippo, după care a lăsat obiectul să cadă cu zgomot pe masă și și-a frecat fața cu mâna, în timp ce fuma. Deci o să mă bagi la storcător?

— De ce ai făcut-o?

— Pentru zece mii de dolari.

Nu am spus nimic. M-am uitat la mâinile lui mari, la felul cum țigara părea atât de mică între ele, la fața lui roșie și plină de cicatrice și m-am întrebat ce se întâmplase cu omul inteligent și binedispus cu care lucram.

— Haide, era un gunoi și tu știi asta, a spus el. Banca nu îmi acorda alt împrumut. Încă îi mai plătesc pensie alimentară primei soții, am datorii la compania de finanțe și îi plăteam cincizeci pe săptămână unui cămătar. Aș fi putut să le fac față, dar au apărut niște complicații cu o fată. Mi-a spus că i-a întârziat o săptămână și m-a stors de o mie ca să dispară fără să stea de vorbă cu Lois. Ar fi fost de-ajuns s-o bage în spital.

— Cine te-a plătit, Clete?

— Murphy.

— De ce-l voia mort? De ce voia s-o facă un polițist?

— Ce importanță are?

— Va trebui să dai o explicație la un moment dat.

— A spus că tipul era un nemernic, că scăpase de sub control sau ceva de genul ăsta.

— Murphy nu avea nevoie să plătească polițiști ca să scape de cineva.

Clete s-a încruntat. Și-a șters niște tutun de la colțul gurii.

— Ai spus nu *avea*.

— Nu mai e în joc.

I-a trebuit un moment să înțeleagă.

— Omule, tu nu glumești, nu-i așa?

— Haide, Clete, de ce un polițist?

A așteptat o clipă și l-am văzut înroșindu-se la față din nou.

— Mi-a spus că lucrează pentru un tip, presupun că-i vorba de generalul ăla, nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, în casa căruia ai fost arestat, a spus că tipul nu credea în omorârea propriilor oameni. Probabil că e o minciună. Sunt toți niște gunoaie, oricum.

— Deci îl știai pe Murphy dinainte?

— Nu. El mă știa pe mine. Sau știa cel puțin că îi dădeam bani unui cămătar.

Bărbatul a băut niște bere, a tras un fum, și-a studiat mâinile și a ridicat privirea din nou.

— Ce facem mai departe, prietene? m-a întrebat.

— Nu știu.

— E atât de important un rahat ca Starkweather?

— Nu numai că ai omorât un om pentru bani, dar ai fi putut să-i arestezi pe el și pe Murphy. M-ai fi putut scăpa pe mine.

— Eu nu văd lucrurile așa. Dar mă gândesc că nu mai are importanță acum. O să le dai arma mea?

— Nu o am.

— Poftim?

— Doar am presupus că o lăsai în dulap și-apoi o luai de-acolo.

A dat din cap și a răsuflat atât de puternic, încât ai fi crezut că l-am lovit în stomac.

— Să mor dacă nu ești șmecher, Pătatule.

Clete a început să-i dea bobârnace cu unghiile muștei prinse în dispozitivul ca o menghină.

— Ce crezi că ar trebui să fac acum?

— Nu-mi pasă ce faci, am spus eu. Fugi din oraș. Pleacă în Colorado. Apucă-te de Zen cu Lois. Un singur lucru știu sigur – nu-mi mai spune „prietene“ niciodată.

12

Jimmie a intrat în sala de operație la opt, în dimineața următoare, și l-au dus în salon abia la prânz. Doctorul îmbrăcat în verde m-a găsit în sala de așteptare și s-a așezat lângă mine, pe canapeaua de piele. Chelise prematur și avea un accent din Texasul de vest. Avea niște degete cu care ar fi putut acoperi o minge de baschet.

— Asta numesc eu o problemă superficială, a spus el. Erau una sau două zone problematice, dar aproape totul era la suprafață. Luând în considerare situația, s-a curățat excelent. Sunt încă îngrijorat în privința ochiului, dar, cel puțin, nu cred că mai e cazul să vorbim despre paralizie. Sper că ați primit vești bune în dimineața asta.

— Da, domnule doctor.

— Acum, în legătură cu celelalte lucruri – recuperarea, efectele post-operatorii, trauma psihologică – nu putem fi siguri. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem despre creier. Uneori a trebuit să deschid pacienți și să tai cam cât ai apuca într-o cupă pentru înghețată și, cumva, celelalte părți ale creierului compensează și persoana poate trăi o viață destul de normală. Alte dăți, am văzut o simplă fractură provocându-i cuiva dureri de cap care aproape l-au făcut să se sinucidă. E ca

Jack în the box[81]. Uneori, pur și simplu nu știi ce o să iasă din cutie. Dar avem un specialist grozav în oftalmologie și terapeuți buni, iar situația fratelui dumneavoastră se va îmbunătăți în fiecare zi. Înțelegeți ce spun? Cu alte cuvinte, l-am întors din drum, și asta e tot ce contează.

Am dat mâna, apoi m-am oprit la magazinul de cadouri de la parter și am aranjat să fie trimise flori proaspete în camera lui Jim. Am văzut un rac mare din plastic în vitrina de cadouri și am rugat-o pe vânzătoare să-l lege cu o fundă de vaza cu flori.

M-am întors la dosarele din arhiva publicației *Picayune*. Încă o dată, fotografiile și articolele m-au trimis dincolo de mare, înapoi în perioada care avea să fie mereu a mea, indiferent dacă voiam asta sau nu. Uitându-mă atent la imaginile cu soldați urcându-și răniții în elicopterul pentru evacuări de urgență, prin iarba înaltă, aplatizată, din jurul lor, la fețele pline de praf, cu dâre de transpirație uscată, la capetele întoarse către focurile de armă care se auzeau încă în spatele lor, mă simțeam ca un lepros care nu poate să-și lase în pace propriile leziuni acoperite de cruste. Și, asemenea acelui lepros, știam că eram pe cale să-mi scufund degetul într-o cavitate mustind de durere și supărare, ce nu avea să se cauterizeze cu timpul. Am schimbat cadrele de microfilm pe ecran, până când am dat din nou de fotografiile făcute în timpul și după masacrul de la My Lai. Nu reușisem să uit de niciuna dintre pozele alea, de când le văzusem în revista Newsweek, cu cincisprezece ani în urmă. Sătenii fuseseră adunați laolaltă, un soldat cu un

---

[81] Jucărie constând dintr-o păpușă ascunsă într-o cutie și propulsată afară prin intermediul unui sistem de arcuri.

M16 stătea cu fața la ei, iar o femeie implora cu mâinile împreunate, în timp ce băiețelul ei, nu mai mare de cinci ani, se ținea de fusta mamei și se uita din spatele ei cu o spaimă buimacă întipărită pe față. Avea gura deschisă, pielea de pe chip îi era înțepenită de frică, iar ochii îi erau mari și înțelegeau că rugămințile mamei sale nu-l puteau apăra de ceea ce avea să se întâmple. Următorul cadru de pe microfilm arăta șanțul în care fuseseră executați. Pe fundul șanțului, în învălmășeala de adulți morți, se afla trupul unui băiețel care purta aceeași pereche de pantaloni scurți și același tricou precum copilul din prima fotografie. Acesta era războiul pe care un președinte american îl numea o cauză sfântă.

Știam că și eu aveam să fiu mereu captiv în obiectivul acela, închis într-un cadru de film cu a cărui imagine oamenii nu vor putea niciodată să se confrunte, pentru că ar fi fost nevoie de o recunoaștere a responsabilității, care ar fi amorțit o întreagă națiune.

De-asta cuvântul „obsesie" este unul convenabil în vocabularul analitic. Îl atribuim celor surprinși de aparatul de fotografiat, care nu se pot desprinde din acele perioade istorice mai întunecate, scrise pentru ei de altcineva. Dar bănuiam că generalul ar fi înțeles ce voiam să spun, că auzise și el clicul butonului într-un moment neașteptat și își dăduse seama, cu o accelerare a pulsului, că unii dintre noi suntem meniți să rămânem ancorați doar în prezent.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat în după-amiaza aceea. M-am întors la barcă, am mâncat un sendviș, am băut un pahar de ceai cu gheață și m-am simțit deodată foarte obosit. Am adormit cu ventilatorul suflându-mi aer în față, din partea cealaltă a cabinei în care era foarte cald,

și m-am trezit o oră mai târziu, năpădit de căldura densă a după-amiezii, adunată în jurul capului meu. Am dat drumul la apă în chiuveta de la bucătărie, m-am spălat pe față și m-am șters cu un prosop de hârtie. M-am holbat distrat pe fereastră, în lumina orbitoare a soarelui. Apoi ochii mei s-au oprit asupra unui bărbat care stătea sub un palmier, mai jos, pe plajă. Avea părul complet alb, pielea foarte bronzată și stătea drept, fumând o țigară printr-un portțigaret și uitându-se din spatele ochelarilor lui de aviator către lacul strălucitor. Mi-am șters umezeala de la ochi cu degetele și m-am uitat din nou. Bănuiam că, până la urmă, era posibil să fiu cu adevărat obsedat. Am ieșit pe punte și l-am văzut întorcându-se și uitându-se la mine. Fumul de țigară se înălța în vânt, din colțul gurii sale. Am traversat repede pasarela și m-am îndreptat spre el, pe plajă. A continuat să mă privească un moment, a scos țigara din suportul ei și a lăsat-o să cadă pe nisip. S-a îndreptat apoi, relaxat, spre un Chrysler gri-închis. Căldura semăna cu aburul ce se ridică de pe o plită.

Mi-am pus pantofii și pantalonii de alergat, am dat o tură de opt kilometri de-a lungul plajei, am făcut duș în cabina mea de tablă și am sunat-o pe Annie și ca să-i spun că aveam să o scot la cină după ce îl voi fi vizitat pe Jimmie la spital. Dar exact când încuiam ușa, căpitanul Guidry și-a parcat mașina sub palmierii de lângă docul meu și a mers pe poteca de pe duna de nisip, spre mine. Își ținea haina pe umăr și-și purta insigna într-o parte, agățată cu o clemă de curea. Tocul pentru pistolul de calibru .38 se vedea pe partea cealaltă. Purta cămăși albe cu mânecă lungă și cravată, chiar și vara, și avea pete mari de transpirație la subraț.

— Acordă-mi cinci minute din timpul tău, a spus el.

Am descuiat ușa, i-am pregătit Coca-Cola cu rom, mi-am făcut cafea instant cu gheață și ne-am așezat la masa de pe punte, sub umbrela de pânză. Căldura și umiditatea după-amiezii începuseră să se ridice și să se evapore în briza serii, iar pete de un albastru-închis pluteau în verdele de pe lac.

— Nu ar trebui să beau asta, a spus. Am luat câteva pahare după serviciu și probabil că ar trebui să-mi fie de-ajuns. Dar... și ce dacă? Noroc, Dave.

— Nu ești un om care poate fi acuzat de multe vicii, domnule căpitan.

— Da, dar, în consecință, viața mea e destul de plictisitoare. Sau e așa cel puțin până devin interesat de un caz. Vreau să te aduc înapoi în department. Ești prea valoros ca să pierzi timpul aici, pe barcă. O să-ți vorbesc direct. Ești probabil cel mai bun ofițer de investigații pe care l-am avut vreodată în subordine. Ai talent și abilități adevărate. Nu mă pot baza pe nimeni așa cum m-am bazat pe tine.

— E frumos din partea ta să spui asta.

— Uită de frumos. Vreau oameni arestați pentru împușcarea lui Jimmie. Mi-e rușine de numărul de omoruri și tentative de omor pe care nu le judecăm. Sunt convins că aproape fiecare tip pe care nu îl reținem continuă să omoare oameni până când e prins, într-un final. Nu am crezut niciodată în teoria asta că o crimă e ceva ce faci o singură dată. Îți aduci aminte de asasinul ăla din New Jersey, pe care l-am prins cu cinci sau șase ani în urmă? A fost suspectat în aproape optsprezece crime plătite. Greu de crezut, nu-i așa? Ar fi încă liber dacă unul de-ai lui nu i-ar fi înfipt un spărgător de gheață în ureche. În orice caz,

nu o să se bage în asta. O să leg pachetul cu fundă și o să îl duc eu însumi la biroul procurorului, dar s-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. Așa că nu mă aburi, Dave. Știai ceva când ai ieșit din camera lui Jimmie, în ziua în care a fost împușcat. Vreau să aflu despre ce e vorba.

— Nu ți-am ascuns nimic. Pur și simplu nu știam dacă are vreo importanță. Și încă nu știu dacă are.

— Ce?

— Jimmie mi-a pus degetele pe piept, ca și cum încerca să traseze literele din numele cuiva.

— OK.

— Cred că știa că nu poate să scrie literele unui nume întreg. Dar inițialele?

— Numele cui seamănă cu niște inițiale?

— N-am idee, spune-mi tu.

— Didi Gee. S-a folosit de mine. M-a scos la masa de prânz, împreună cu gașca lui de nenorociți, în timp ce Jimmie era împușcat. Nu numai că i-am oferit un alibi, dar i-am dat voie să vorbească aiurea despre simțul lui etic și despre cum oamenii îl obligau să-și încalce propriile reguli.

— De ce ar fi vrut să-l împuște pe Jimmie?

— O să compară în fața tribunalului penal și pun pariu că și Jimmie va primi citație. Știa că Jimmie nu ar comite sperjur. Ar plăti prețul pentru faptele sale, iar Didi ar sfârși plătindu-l odată cu el.

Căpitanul Guidry și-a băut cola cu rom și și-a scos pipa și săculețul cu tutun din buzunarul de la haină.

— O să-ți spun câteva lucruri, dar înainte de asta, vreau să-mi dai cuvântul de onoare, a spus el.

— Am încetat să mai tratez lucrurile așa. Nu vreau să sune cinic. Luând în considerare kilometrajul de pe contorul meu, mi-e greu să mă gândesc la onoarea personală.

— Asta pentru că te-ai convins singur că ești unul dintre marii păcătoși ai lumii. Lasă-mă să-ți spun ceva. Onoarea adevărată înseamnă să fii intact și funcțional după ce sufletul ți-a fost proiectat dintr-un tun.

— Ce vrei?

— Promisiunea că nu o să încerci să-l omori pe Didi Gee.

— Nu plănuiam să fac asta.

— Nu ai plănuit nici situația din Biloxi, dar s-a întâmplat oricum, nu-i așa?

— Ca ofițer de poliție, am împușcat patru oameni și nu o să-ți spun despre ce mi s-a întâmplat în Vietnam, doar că m-am săturat de toate. Există mereu cineva care să te convingă cum că trebuie să-i bombardăm, doar de data asta, pentru ca lumea să fie un loc mai sigur. Dacă Didi Gee face jocurile, e vorba de altă problemă. Dar eu am terminat cu treaba asta, căpitane.

S-a jucat o vreme cu pipa, apoi a băgat-o în săculețul cu tutun și a pus săculețul pe masă.

— Am primit un telefon de la poliția din Fort Lauderdale, a spus el. Încearcă să-și monitorizeze infractorii locali, dar unul dintre ei a scăpat din lesă și a plecat din oraș câteva zile. Ei cred că ar fi putut fi aici.

— Despre cine e vorba?

— Un asasin plătit care lucrează pentru mafia din New Jersey și sudul Floridei. Mi-au trmis o poză și i-am arătat-o puștiului negru, împreună cu alte cinci. A spus că ăla e omul nostru.

— Unde e tipul acum?

— Mănâncă homar pe plajă, dar o să-l prindem în curând. O să obținem mandatul pe baza identificării făcute de puști. O să-l aresteze ei pentru noi și o să-l

extrădăm înapoi la New Orleans. Până atunci, poate că și Jimmie o să fie în stare să-l identifice. Ce contează e că nu o să-l lăsăm pe băiatul ăsta să scape.

— Atunci ai face bine să pui o sumă mare pentru cauțiune.

— O să fie. Încă ceva, o să umble vorba pe stradă că tipul ăsta e în libertate și reprezintă un pericol mare. Dar trebuie să ții minte ceva, Dave. Ca să construim un caz solid, o să avem nevoie de Jimmie. Nu cred că puștiul o să se descurce de unul singur.

— Și Didi Gee?

— O s-o luăm pe rând. Nu o să fie greu să dovedim motivația – procurorul avea de gând să-l pună sub acuzație pe Jimmie și să-l folosească drept martor împotriva lui Didi Gee. Cred că totul se rezumă la cât timp e dispus omul nostru să petreacă tăind trestie de zahăr în Angola. Cei de la Fort Lauderdale spun că nu a fost nevoit niciodată să suporte o sentință lungă. Probabilitatea șocantă de a ispăși treizeci de ani în sistemul penitenciar din Louisiana ar putea să-i aprindă instinctul pentru negocieri.

— Nu-l pune pe Purcel să se ocupe de el.

— Purcel e problema *mea*. Nu-ți face griji în legătură cu el.

— A încasat zece mii pentru Starkweather. O să primească bani din nou. Nu e un lucru pe care îl faci o singură dată. Dacă nu mă crezi, verifică-i pistolul de nouă milimetri, cu echipa de balistică. Dar pun pariu că până atunci casa lui o să fie jefuită. Poate că poți să obții o potrivire cu gloanțele din cazul Segura, dacă nu sunt prea deteriorate.

— Sper că într-o zi să ai slujba mea, Dave. Atunci poți să fii tu responsabil pentru tot ce nu merge bine în Districtul Unu. E un lucru pe care să-l aștepți cu nerăbdare.

— Vreau doar să ne-nțelegem.

— Știu, dar ai încredere în mine. Eu sunt cel care te-a avertizat încă de la început să nu-i iei apărarea lui Purcel, nu-i așa?

Nu am răspuns. Adierea vântului era răcoroasă acum și făcea să fluture umbrela de pânză de deasupra noastră. La douăzeci de mile în larg, șase pelicani pluteau jos, deasupra apei. Umbrele lor se avântau în față, pe suprafața verde.

— Am dreptate sau nu? m-a întrebat, rânjind la mine.

— Ai dreptate.

Apoi și-a luat din nou o mină gravă.

— Dar fără Didi Gee, fără trucuri de cowboy, fără porcării de orice fel. Tipul o să dispară, poți să fii sigur de asta, dar o să se întâmple conform regulilor. Da?

— Da, am încuviințat.

Dar chiar în timp ce rosteam cuvintele, îmi ziceam: „Dacă încălcăm promisiunile pe care le facem în fața lui Dumnezeu, nu ar trebui să avem voie să ne încălcăm ocazional cuvântul dat prietenilor și superiorilor noștri?“

Luni dimineața a trebuit să merg la o altă audiere la Afaceri Interne, de data asta în legătură cu ultima mea întâlnire cu cei de la Afaceri Interne. Am intrat împreună cu alți doi tipi într-o cameră albă, imaculată, mobilată cu o masă din lemn și trei scaune. Anchetatorii mei erau din aceia care iau notițe. Agendele galbene pe care scriau erau pline de bucle caligrafice scrijelite cu stilourile lor negre. Nu-l știam pe niciunul dintre ei.

— De ce l-ai lovit pe locotenentul Baxter?

— M-a provocat.

— Cum adică?

— De ce vă pasă vouă?

— Poftim?

— Am spus: de ce îmi puneți întrebările astea? Lucrați cu omul ăsta în fiecare zi. Îl cunoașteți mai bine decât mine.

— Ar trebui să notăm doar că refuzi să răspunzi la întrebare?

— L-am pocnit pe Nate Baxter pentru că nu e un polițist bun. Încearcă să intimideze și să degradeze oamenii. În ce mă privește, a încercat să ignore dovezi în cazul torturării și uciderii unui ofițer. Lucrurile acestea nu sunt demonstrabile, dar sunt adevărate, și o știți amândoi.

S-au uitat inexpresiv la mine, de pe partea cealaltă a mesei. În liniștea albă, auzeam aerul condiționat zumzăind printr-o conductă.

În drum spre ieșire, am rugat un funcționar să scoată fișa despre asasinul plătit, pe care o obținuseră de la Centrul Național Pentru Informații Criminalistice din Washington. Era scurtă, cu o descriere aproape de nedeslușit, la fel cum o imagine facială arsă cu acid în piatră ar fi neclară și brutală în același timp.

N. 1957, CAMDEN, NJ, ABSOLVIT LICEU 1975, URMAT COLEGIUL MIAMI-DADE 2 ANI. PROF.: LUCRĂTOR CURĂȚĂTORIE, ADMINISTRATOR BLOC, VÂNZĂTOR. SUSPECT IMPLICARE ÎN 6 OMUCIDERI ORDONATE DE MEMBRI CRIMĂ ORGANIZATĂ. 1 CITAȚIE ULTRAJ FINALIZATĂ CU 3 LUNI DE AREST ÎN PENITENCIARUL DIN BROWARD. ADRESĂ CURENTĂ: CASA DEL MAR, GALT OCEAN MILE, FT. LAUDERDALE, FL.

Am încercat să mi-l imaginez. Fața a rămas un oval gol, întunecat, precum miezul găunos al unui fruct stricat, dar puteam să-i vizualizez mâinile de maimuță. Erau puternice, cu articulații noduroase, cu palme groase, dar care nu erau făcute pentru muncă sau pentru a atinge sânii unei femei, nici măcar pentru a arunca o minge cu băieții. Erau, în schimb, strânse în jurul anumitor unelte – la rândul lor, mijloace servind unui scop: revolverul Magnum .22, pistolul .410, briciul bărbierului, spărgătorul de gheață ascuțit, pistolul-mitralieră Uzi. Le-a eliberat sufletele din trupuri, suferința și teroarea din priviri, a înlăturat constrângerile trupurilor muritoare, a desprins cu ferăstrăul cerul de pământ, pe linia orizontului, le-a adus liniște sufletească, așa cum ar face-o un iubit, în rotirea stelelor. Uneori, noaptea, își privea propriile fapte la știrile de la ora zece, mânca cu lingura înghețată din cutie și se simțea excitat într-un mod straniu, gândindu-se la simplitatea întregii situații, la puritate, la strălucirea de stroboscop a locului unde fuseseră trasate contururi cu creta în jurul corpurilor, la amintirea mirosului morții, care semăna cu mirosul mării, al copulației, al nașterii.

Fusese arestat la nouă și jumătate în dimineața aceea și se afla acum într-un punct mort, la închisoarea de la Fort Lauderdale, fără cauțiune, cât timp aștepta să fie extrădat în Louisiana. Cu puțin noroc, Jimmie avea să-l identifice și, cu mișcarea potrivită, ar fi fost dispus să-l împingă pe Didi Gee în elicea avionului.

Ar fi trebuit să-mi fie suficient. Dar nu era.

M-am întors la barcă și am găsit un vechi sac de pânză pentru bani, în care obișnuiam să strâng monede. Pânza fusese tăiată dintr-o velă și avea cusături duble; se închidea

și se lega la capăt cu o fâșie de piele. Apoi m-am uitat prin cutia cu unelte și am găsit șase piulițe, trei rulmenți și o bucșă de fier pe care o foloseam ca greutate la capcanele pentru crabi.

Nori de ploaie planau deasupra, barca și lacul se acoperiseră deodată de umbră, iar valurile se ridicau pe suprafața plată și verde. Aerul era răcoros și mirosea a copaci și a nisip umed mișunând de crustacee. Simțeam cum mi se aprindeau în minte lumini de avertizare, așa cum se întâmplă când vezi strălucirea de chihlimbar iradiind într-un pahar de whisky; ridici paharul la buze și ești față în față cu acea minge galbenă de foc, schimbătoare și jucăușă, apoi energia ei fierbinte îți ajunge în stomac, și o resimți ca pe o undă de șoc în piept. Ea deschide brutal încăperi bine închise ale minții, despre care nici tu nu știai că există. Dar uniunea a avut loc, hiena e liberă să facă ce poftește, lumina de avertizare e blocată pe roșu și nu poți avea nici măcar satisfacția urii de sine, pentru că metamorfoza căreia te-ai supus e acum singurul eu care ți-a mai rămas.

Nu, nu-mi pierdusem controlul. Nu era vorba de faptul că whisky-ul sau vreun val de adrenalină o luaseră razna în mine. Trebuia pur și simplu să îndrept niște lucruri. Și uneori nu îndrepți lucrurile fiind rezonabil. „Rațiune" a fost întotdeauna un cuvânt pe care l-am asociat cu birocrații, funcționarii și oamenii care formau comitete fără scopul de a rezolva ceva. Nu vreau să fiu dur. Poate că încerc pur și simplu să spun că ceea ce merge la alți oameni nu a mers niciodată prea bine la mine, iar asta e probabil din cauză că eu mi-am scurtcircuitat o mare parte din instalația electrică cu mult timp în urmă. Nu m-am descurcat niciodată bine în situațiile

complexe, de obicei le-am dat peste cap când am încercat să le fac față și, din motivul ăsta, mi-a plăcut întotdeauna declarația pe care a făcut-o Robert Frost, când vorbea despre angajamentul pe viață pe care și-l luase față de arta sa. A spus că frica de Dumnezeu te face să-ți pui întrebarea: „Este sacrificiul meu unul acceptabil, este demn de El? Când se sfârșește totul, am jucat cel mai bun joc posibil, am făcut tot ce mi-a stat în putere, chiar dacă am făcut greșeli, chiar și în ultima repriză?“

Nu, poate că vorbesc pur și simplu despre onoare. Nu puteam să o regăsesc în mine însumi, dar o recunoșteam în alții și eram convins că, în calitate de virtute, avea puțin de-a face cu a fi rezonabil. Și știam cu siguranță că era la fel de josnic ca un bărbat să le permită altora să se folosească de el, precum era ca el să se folosească de alții. Mai credeam, în calitate de polițist, că a te folosi de oameni, lucru care e, probabil, cel mai mare păcat al nostru, era considerată o problemă de retorică moralizatoare de către cei din breaslă.

Deci nu era o după-amiază potrivită pentru luminile de avertizare, deși îmi aminteau de căldura galbenă de chihlimbar care aproape că putea să treacă prin sticlă, la mine în palmă, și să mi se urce pe braț. Era o zi cu vânt, cu valuri ce se transformă în spumă pe lac, cu briză sărată, suflând la ferestre, cu frunze de palmier întinzându-se spre cerul gri, cu înotători grăbindu-se spre mal, pe când tunetele se rostogoleau deasupra lor. Mi-am întors mașina spre Autostrada de Est când primele picături de ploaie au pocnit pe parbriz.

Avea biroul într-un magazin de băuturi alcoolice pe care îl deținea pe Huey P. Long Avenue, în Gretna. De acolo administra două firme distribuitoare de bere,

o firmă de catering, parcarea cu valet și șase magazine de delicatese. Magazinul cu băuturi ocupa aproape un complex întreg. Avea culoare largi, bine luminate și podele lustruite; se auzea muzică de la boxe ascunse, la ferestre creșteau plante agățătoare și filodendron; pe tejgheaua din față se aflau borcane de sticlă pentru donații în sprijinul copiilor cu handicap, postere cu reclame la LSU, Tulane și programul de toamnă al echipei de fotbal Saints. Cumpărătorii foloseau coșuri de mână, scotocind printre rafturi. Galantarul frigorific închis de la raionul de delicatese era plin cu creveți în cochilie, calamari, ouă umplute, somon afumat, brânză feliată și cărnuri importate din toate colțurile lumii.

Era un loc care compensa probabil lipsurile din copilărie. Era o cămară nesfârșită cu mâncare și băutură; interiorul era în totalitate din sticlă, plastic, crom, oțel inoxidabil – produse tehnologice, *actuale*; iar oamenii care îi cumpărau băutura și tăvile cu mâncăruri de bună calitate erau membri ai Clubului Timber Lane și îl tratau cu respectul cuvenit unui om de afaceri de succes. Locul nu era situat atât de departe de cartierul algerian din port, unde crescuse, dar trebuie să fi părut la ani lumină distanță, din momentul când apariția decapotabilei lui, cu bâta de baseball murdară de sânge, rezemată de bancheta din spate, îi făcea pe negustorii italieni să se îndrepte, transpirând, spre colțul străzii, cu plicul maro strâns deja în mână.

Trecând de ușile glisante, electronice, am simțit în gât un fior de teamă, ca un ghem de ace înfipt în laringe. Aveam fâșia de piele de la sacul de bani înfășurată în jurul mâinii și simțeam grămada de rulmenți, piulițele și bucșa de fier cum mi se loveau, în mers, de coapsă. Clienții

de la raioane sunt genul pe care îi găsești în magazinele de băuturi numai după-amiaza: în mare, sunt amatori, examinează etichetele de pe sticle pentru că nu știu sigur ce vor și se mișcă fără grabă, cu indiferența unor oameni care vor bea abia peste câteva ore sau chiar zile ceea ce cumpără atunci. În spatele magazinului exista o zonă de birouri, cu o balustradă de mahon în jur, asemănătoare cu o zonă de birouri dintr-o bancă mică. Didi Gee era așezat la biroul directorial acoperit cu sticlă, vorbind cu un vânzător cu șorț gri și doi bărbați de vârstă mijlocie, cu umeri lați, piept larg și postura ușor înclinată a cuiva care și-a petrecut toată viața ridicând greutăți și mâncând și bând orice vrea, fără să-i pese de cum arată. Didi Gee m-a văzut primul și s-a oprit din vorbit, apoi toți și-au întors capetele către mine, iar fețele lor erau plate și inexpresive ca ale cuiva care se uită la autobuzul pe cale să ajungă în stație. Am văzut buzele lui Didi Gee mișcându-se, apoi cei doi bărbați de vârstă mijlocie s-au îndreptat spre mine; vânzătorul îi urma. Era mult mai tânăr ca restul, iar ochii lui nu se concentrau asupra mea.

Stăteam în centrul culoarului larg și puteam simți cum cumpărătorii se îndepărtau de noi, cu ochii un pic suspicioși și sprâncenele ușor încruntate, ca și cum o apariție violentă s-ar fi putut infiltra în mijlocul lor doar dacă se uitau direct la ea. Ambii bărbați masivi purtau pantaloni și cămăși cu mânecă scurtă și se legănau ușor pe călcâie, asemenea boxerilor și bătrânilor militari de carieră.

— Ce vrei? a întrebat cel mai mare dintre cei doi.

Purta inele mari pe degetele groase și un ceas de aur cu o față neagră, care se potrivea cu părul întunecat de pe brațele lui.

— Până acum, voi nu sunteți implicați, am răspuns.

— Noi suntem implicați în tot. Ce vrei, Robicheaux? a întrebat al doilea bărbat.

Avea o cicatrice încrețita în mijlocul gâtului. Mesteca gumă, dar acum se oprise.

— Este locotenentul Robicheaux.

— Vrei să cumperi de băut? Dă-i trei sferturi de Jack Daniels, i-a spus primul bărbat vânzătorului. E din partea casei. Acum ce altceva mai vrei, înainte de a pleca?

— N-o meriți tu, am spus.

— O să te conducem la mașină. Charlie, pune-i sticla într-o pungă.

Apoi primul bărbat m-a atins ușor pe braț, doar o atingere, cu palma lui plină de bătături. Am aruncat sacul de pânză dintr-o parte și l-am izbit peste ochi și peste nas, am simțit piulițele și rulmenții cu bile aplatizând osul, am văzut durerea și șocul cuprinzându-i restul feței, ca un pumn. Omul s-a clătinat, dând înapoi, și s-a împiedicat de un aranjament conic de sticle verzi care au căzut, într-o revărsare de vin și sticlă, împrăștiindu-se pe tot culoarul. Am văzut pumnul celui de-al doilea bărbat venind dintr-o parte; m-am legănat, mi-am îndoit genunchii, am simțit un box atingându-mi pielea capului, m-am întors, rotind sacul, și l-am pocnit drept peste bărbie și gură. Buzele i se crăpaseră, pe dinți avea dâre roșii și se uita drept în ochii mei cu o înțelegere plină de teamă. Am aruncat din nou sacul spre el, dar acum își ținea umerii aplecați și mâinile peste cap. O femeie țipa undeva în spatele meu și am văzut un bărbat scăpând un coș roșu pe podea și îndreptându-se iute către ușile glisante. Alți clienți se înghesuiseră la celălalt capăt al culoarului.

Apoi primul bărbat a trecut scrâșnind prin sticlă, a vărsat vinul și a venit spre mine ținând în mână gâtul

unei sticle sparte de vermut. Acolo unde-l lovisem, fața îi era roșie și umflată. Își ținea capul plecat, umerii arcuiți și pășea hotărât, cu ochii apropiați privind feroce. M-a împuns cu sticla de parcă ar fi fost o suliță. I-am răsucit încheietura, am ratat, am auzit zgomotul pânzei atingând vârful sticlei, apoi s-a repezit din nou la mine și s-a întins către fața mea. Trebuie să se fi priceput la mânuit cuțitul cândva și, cu toate că era masiv și respira cu un hârâit controlat, asemenea unui fumător de țigarete, reflexele lui erau rapide, iar coapsele și fesele mari îi erau încordate ca un arc, și nu era nici urmă de frică în ochii lui, ci doar o strălucire înfierbântată, constantă, a cuiva care ar fi trecut prin orice pentru a ajunge la finalul criminal.

Dar nerăbdarea l-a dus la pieire. A împins din nou sticla spre ochii mei și, când a crezut că mă smucesc înapoi, a ridicat-o să-mi despice țeasta. Dar nu am dat înapoi și am aruncat în față legătura grea, încărcată cu metal, iar pânza s-a răsucit și l-a lovit puternic peste tâmplă. Fața i s-a făcut cenușie, ochii i s-au dat peste cap, pleoapele i s-au mișcat ca niște petale strivite și s-a prăbușit peste rafturi, rămănând nemișcat.

Cineva suna la poliție. Al doilea bărbat de vârstă mijlocie și vânzătorul cu șorț se dădeau înapoi din calea mea, pe măsură ce înaintam printre sticlele sparte și bălțile de vin, whisky și vermut. Didi Gee s-a ridicat de la biroul lui precum un monstru din adâncuri. A răsturnat scrumiera când s-a ridicat, iar țigara lui parfumată a prins a arde pe sugativa de birou. Chipul încă îi mai era neîncrezător, dar mai exista și altceva în ochii lui – o licărire, o zvâcnire, capătul vălurit al fricii pe care o ascunsese înăuntrul său toată viața.

— Ai dat de dracu', a spus.

„Nu vorbi. Fă-o. Acum!“ mi-am zis.

— M-ai auzit? De dracu'. Fratele tău, fata ta, sunteți toți la pachet.

— A crezut că îi ești prieten, nenorocitule, am spus.

Am văzut cum ochii îi explorau magazinul, uitându-se neputincios la angajații lui, care nu luau parte la ceea ce se întâmpla acum, apoi și-a strecurat mâna în sertarul biroului și a apucat capătul pistolului automat, albastru. Am aruncat sacul de pânză peste cap, l-am lovit peste antebraț și am rupt panoul lateral al sertarului. Degetele i s-au îndreptat și au tremurat din cauza șocului. Și-a pus mâna în jurul umflăturii din vârful antebrațului, a dus-o la piept și s-a depărtat de mine. A lovit cu fundul și dosul coapselor balustrada de mahon care înconjura zona biroului, niște șuruburi s-au desprins, iar bara s-a rupt dintr-odată și a căzut pe podea. Apoi s-a răsucit și a luat-o la fugă, ținându-și capul întors spre mine.

L-am urmărit până în spatele galantarului cu delicatese, pe grătarul din lemn, în mijlocul vânzătorilor și al măcelarilor lui, ale căror fețe nu îndrăzneau să afișeze o expresie partizană. Respirația lui Didi era grea, pieptul său mare se căznea, părul negru și creț i se agățase de față ca niște șerpi, ochii i se holbau negri, fierbinți și disperați. Respirația îi suna de parcă s-ar fi sufocat cu bule de aer. Grăsimea de pe piept, din zona inimii, îi tremura sub cămașă. A încercat să vorbească, să recapete controlul situației pentru ultima dată, să folosească toate sforile pe care le utilizase întotdeauna pentru a-și transforma dușmanii în oameni care implorau milă, îngroziți. În schimb, a căzut peste butucul măcelarului și s-a apucat de marginile lui ca să nu cadă. Butucul avea pete maro

și era presărat cu resturi de pui. Burta lui Didi atârna ca un balon uriaș, umplut cu apă. Fața îi transpira din greu, iar gura se chinuia din nou să articuleze cuvintele care nu ieșeau.

— Ai un permis de liberă trecere, Didi, am spus și am lăsat sacul de pânză pe butucul măcelarului. Dă-i ajutorului tău o mărire de salariu.

Am auzit sirenele afară.

— Spune-le acelor polițiști să cheme o ambulanță, a zis unul dintre vânzători. Îi curge sânge pe fund.

Pe Didi Gee l-au deschis în acea noapte. Chirurgii au spus că avea înăuntrul intestinelor polipi maligni de mărimea oului de rață. Au tăiat și au îndepărtat, au cusut și pus copci până aproape de zorii zilei. Au închis colonul, i-au împlântat un tub de scurgere într-o parte și l-au hrănit intravenos. Mai târziu, el avea să poarte o pungă de plastic pe un cadru subțire. Avea să piardă aproape șaptezeci de kilograme într-o lună. Urma să-i asculte psihologi vorbindu-i într-un limbaj pe care nu-l putea înțelege, să învețe să umble cu un cadru, să asiste la ședințe de terapie de grup, cu oameni care vorbeau despre viață când era clar că ei mureau, să se uite tâmp la broșuri ce descriau vacanțe în insule, să asiste la neplăcerea resimțită de copiii lui din cauza mirosului care-i ieșea de sub cearșafuri.

Urma să-și cedeze dreptul de semnătură altora, să-și pună numele pe bucăți de hârtie care păreau să nu mai aibă o valoare mai mare decât niște confetti. Avea să încerce să se gândescă la toamna următoare, la frunzele roșii zburând în vânt, la brazii de Crăciun și la prăjiturile cu coniac, la lichiorul de ouă și la primăvara de după, care cu siguranță

avea să renască dacă el putea să-și mențină mintea limpede. Undeva, înăuntrul său, știa că frica de moarte prin înec fusese întotdeauna o idee prostească. Moartea era un rozător ce-și croia drumul consumându-ți centimetru cu centimetru măruntaiele, mestecându-ți ficatul și stomacul, distrugând totul în calea ei, de la tendoane la organe, până ce, în final, rămâi singur, în întuneric, iar ea lâncezește ghiftuită și mieroasă lângă capul tău, odihnindu-și ochii, cu gura umedă ca de un sărut, șoptindu-ți în ureche o promisiune.

În noaptea următoare nu am putut să dorm. La început am crezut că este din cauza căldurii. Apoi am decis că este insomnia ce mă lovea două sau trei nopți pe lună și îmi lăsa mintea apatică și confuză în dimineața următoare. Apoi, în cele din urmă, am știut că este pur și simpli prețul ambiției – ucigașul de la Fort Laudardale se afla în pușcărie, Didi Gee avea de-a face cu o pedeapsă mult mai severă decât orice i-ar fi putut impune vreo instanță, iar eu voiam să-i prind pe general și pe Wineburger. Dar știam că ei câștigaseră și-mi venea la fel de ușor să accept un asemenea lucru precum mi-ar fi fost să înghit o lamă de ras. Apoi, în jurul orei trei dimineața, am adormit și am visat. Shakespeare a spus că toată puterea se află în lumea viselor, iar eu îl credeam. Cumva, somnul ne permite să vedem clar aproape toate lucrurile ce sunt ascunse de lumina zilei. L-am auzit pe tata vorbindu-mi din nou, i-am văzut mușchii uriași încordându-i-se sub cămașa de flanel, în timp ce trăgea prin ușa hambarului un aligator mort, lung de trei metri, agățat de un cârlig. A împins vârful cuțitului de jupuit prin pielea groasă și galbenă de sub gât și apoi a tras-o cu ambele mâini, trasând o linie roșie care mergea de la gură

până la vârful alb de sub coadă. „Nu l-am văzut, nu“, a spus. „Asta pentru că gândeam ca mine, nu ca el. Aligatorii nu ies când le este foame. Se ascund sub frunzele moarte ce plutesc lângă dig și-l așteaptă pe negrul ăla mare și gras să vină să bea apă.“

M-am trezit în zori, mi-am turnat o cană de cafea din cicoare, am încălzit o tigaie mică, o oală cu lapte, am făcut șase felii de pâine prăjită în tigaie și am mâncat micul dejun afară, pe punte, în timp ce lumina roz se răspândea pe cer, iar pescărușii au început să se rotească și să scoată sunete ascuțite. Întotdeauna am crezut că sunt un polițist bun, dar eram încă uimit de cum treceam uneori cu vederea lucruri evidente. Tatăl meu nu știa să scrie sau să citească, dar în multe privințe el învățase mai mult din vânat și pescuit în mlaștină decât acumulasem eu în anii de la facultate și din experiența de polițist. Mă întrebam dacă nu ar fi fost un om al legii mai bun ca mine, exceptând faptul că lui nu-i plăceau regulile, autoritatea și oamenii care se luau prea mult în serios. Dar poate că ăsta era darul lui, mă gândeam; el râdea de seriozitatea oamenilor și, în consecință, nu se lăsase niciodată distras de subterfugiile lor.

Am plecat de pe barcă la șapte și jumătate și am ajuns la tribunalul din circumscripția Jefferson când s-a deschis, la ora opt. Am găsit ceea ce căutam într-o jumătate de oră. De fapt, tremuram când am intrat în cabina telefonică de pe coridorul de marmură și l-am sunat pe supraveghetorul lui Fitzpatrick de la clădirea federală.

— Am găsit depozitul lui Larry Wineburger, am zis.

— A, da? a întrebat.

— Da, așa este.

El nu a răspuns.

— Cel pe care l-au menționat nicaraguanii pe casetă, am spus. Presupun că ai ascultat caseta.

— Am ascultat-o.

— Este la marginea circumscripției Jefferson, pe strada Barataria. Îl căutam la categoria „acte de proprietate", în biroul funcționarului. Apoi m-a lovit: de ce ar vrea un rege de mahala ca Wineburger să cumpere un depozit? Banii pe care-i scoate din imobiliare vin de la clienții cu dare de mână. Un tip ca Whiplash nu deține nimic ce nu aduce un profit mare și imediat. Așa că am verificat contractele de leasing la biroul de intabulări. Legea nu te obligă să înregistrezi închirierile, dar un avocat o va face automat pentru a se proteja.

— Poți să-mi spui de ce trebuie să împarți această omnisciență cu noi?

— Poftim?

— Cine ți-a dat acest dar divin? Cum se face că tocmai tu direcționezi investigația?

— Vrei informația sau nu?

— Am sigilat locul ăla ieri după-amiază și am emis mandatul pentru Wineburger noaptea trecută. În dimineața asta a devenit foarte interesat de programul de protecție al martorilor.

Mi-am simțit pielea feței crispându-se în penumbra cabinei telefonice. Timp de o clipă, nu s-a mai auzit nimic pe fir.

— Ce se afla înăuntru? am întrebat.

— Nu prea e treaba ta.

— Este. Știi prea bine că este.

— Multe AR-15 modificate, muniție, materiale sanitare și, crezi sau nu, un Beech King-Air B-200, cu suporturi pentru echipament de supraveghere electronică.

— O zi mare pentru cavalerie, am spus.

— Mereu țintim sus.

— Dar Abshire?

— Joacă la baza a doua pentru Dogers, nu-i așa? Ia-o încet, Robicheaux.

— Nu o să le câștigi niciodată inimile și mintea.

— Înainte să închid, lasă-mă să adaug un lucru. Nu te-ai descurcat așa rău pentru un tip lăsat pe dinafară. În plus, i-ai fost un bun prieten lui Sam Fitzpatrick. Nu ignorăm faptul. Și, în final, sper că e ultima conversație pe care o am cu tine.

Așa că nu aveam habar ce planuri pregăteau pentru general – dacă exista vreunul –, dar știam că trebuia să-l văd. Cu siguranță nu-mi plăcea, dar simțeam că sunt legat într-un fel ciudat de el. Mi se părea că aflasem ceva despre el la arhiva publicației *Times-Picayune*, un lucru pe care ceilalți oameni nu-l înțelegeau. La fel ca în cazul soldaților confederați îngropați sub gazonul casei lui Jefferson Davis, unii oameni se bucură de proprietăți cu valoare istorică ce vor fi mereu un fel de patrie doar a lor. Și știam de asemenea că, pentru a scăpa de tigru, uneori trebuie să privești drept înspre mărgelele portocalii de lumină din ochii lui.

După prânz, l-am vizitat pe Jimmie la spital. Ieșise de la terapie intensivă, iar jaluzele din camera lui erau ridicate. Lumina soarelui cădea peste vazele cu trandafiri, garoafe și dalii aflate pe pervaz și pe dulap. Asistentele îl sprijiniseră pe perne și, cu toate că avea unul dintre ochi bandajat, iar fața îi era încă gri, se simțea în stare să-mi zâmbească.

— În câteva săptămâni o să mergem să prindem niște păstrăv verde, am spus.

A început să șoptească ceva și a trebuit să mă așez pe marginea patului și să mă aplec asupra lui ca să-i aud cuvintele.

— *Je t'aime, frère*[82], a îngăimat.

Nu i-am răspuns imediat. Nu aveam nevoie să o fac. Știa că îl iubesc la fel de mult cât mă iubea și el, în singurul fel în care doi bărbați se iubesc unul pe celălalt. I-am ridicat paharul cu apă și paiul de sticlă și l-am ajutat să bea.

— Nu avem decât prezentul, Jim, și lucrurile vor merge din ce în ce mai bine, am spus.

Gura lui era ca a unei păsări pe paiul de sticlă.

Am părăsit spitalul și am dus mașina închiriată înapoi la sediul Hertz, din centru. Nu-mi permiteam să o mai țin. M-am gândit că dacă eram reîncadrat în poliție și, prin urmare, reprimit în sindicat, aș fi putut cumpăra o mașină nouă, iar dacă s-ar fi întâmplat așa, probabil sosise oricum timpul să lichidez și să caut noi orizonturi. Mi-aduc aminte de cea mai proastă după-amiază din viața mea de jucător. Eu și soția mea plecaserăm într-o excursie la Miami și, pe la sfârșitul celei de-a noua curse, în prima noastră zi la Hialeah, m-am ușurat de șase sute de dolari. Stăteam în tribuna ce se golea, cu zeci de bilete la *parimutuel* împrăștiate la picioarele mele. Un vânt rece sufla bucăți de hârtie peste pistă. Am încercat să evit privirea mânioasă și dezamăgită a soției mele. Apoi am auzit deasupra vuietul tensionat al unui avion mic și m-am uitat la cerul gri. Am văzut un biplan remorcând o pânză lungă pe

---

[82] „Te iubesc, frățioare" (în lb. franceză, în text) (n.r.).

care scria: „În seara asta, ia-ți revanșa la o cursă de câini de pe pista Biscayne". Chiar și ratatul avea un viitor.

Am luat tramvaiul de pe bulevardul Charles până la Garden District. A fost minunat să traversez esplanada, cu fereastra deschisă, pe sub copaci. Roțile de fier se loveau de șine, lumina soarelui și întunericul își schimbau rapid locul pe brațul meu. La fiecare oprire, studenți și muncitori albi și negri așteptau la umbra stejarilor și a palmierilor, iar adolescenții negri vindeau înghețată și cornete cu sirop congelat din cărucioarele tip bicicletă, iar cafenelele aflate pe trotuar, în fața hotelurilor, începuseră deja să se umple de clienții care luau cina devreme. Dintr-un motiv sau altul, fiecare zi în New Orleans părea o sărbătoare, chiar și atunci când trebuia să muncești, și nu exista alt mod de a te bucura de ea decât gonind pe esplanadă, într-un tramvai răcoros ce alearga pe șinele acelea de la începutul secolului. M-am uitat la casele cu stâlpi și detalii alambicate de dinainte de război care-mi treceau prin fața ochilor, la stejarii din care atârna mușchiul spaniol, la curțile mici, cu porțile lor de fier și pereții de cărămidă, de un alb spălăcit, la frunzele de palmieri și bananieri ce umbreau trotuarele vechi și crăpate de rădăcinile arborilor. Apoi am traversat bulevardul Jackson și am coborât la stația mea, am băut o cola cu lămâie la Kats and Besthoff și am mers în jos pe strada scurtă și pavată cu cărămidă, până la casa generalului, de pe Prytania.

La poartă m-am oprit. Printre copacii-umbrelă înșirați de-a lungul gardului, l-am văzut stând în curte, la o masă albă de fier, decojind portocale și avocado într-un bol. Purta sandale și pantaloni scurți kaki, fără cămașă, iar pe pielea lui maronie, arsă de soare, și prin părul lui alb se cernea lumina strălucitoare, filtrată prin

frunzișul stejarului de deasupra. Pe dedesubt, brațele aveau cutele specifice oamenilor în vârstă, dar încă arăta robust, iar mișcarea mâinilor, când curăța fructe în castron, îi era puternică și încrezătoare. Lângă cot avea o scrumieră, un porțigaret și o sticlă de vin cu dop de plută. A desfăcut sticla, a turnat într-un pahar mic, apoi ochii lui, albaștri ca flacăra de acetilenă, au privit fix într-ai mei. Am deblocat poarta de fier și am traversat gazonul către el. Expresia chipului său era plată, dar ochii lui mă priveau ca și cum ar fi analizat o creatură eliberată brusc din cușcă.

— Mai sunt și alții cu tine? a întrebat.

— Nu. Încă operez de unul singur.

— Înțeleg.

M-a măsurat din cap până în picioare; mi-a privit mâinile. A înfipt cuțitul de curățat într-o portocală și a tras în jos, decojind-o.

— Vrei răzbunare?

— Vor veni după tine. Este doar o chestiune de timp.

— Poate. Sau poate că nu.

— Nu există nicio îndoială, domnule general. Dacă nu o fac agenții federali, șeful meu o va face cu siguranță. Este un polițist mai bun decât mine. El urmează regulile și nu încurcă lucrurile.

— Nu înțeleg, de ce ești aici?

— Ce făceai pe afară, pe lângă barca mea?

— Stai jos. Bei vin sau vrei niște fructe?

— Nu, mulțumesc.

A pus țigara în portțigaret, dar nu a aprins-o. A privit înspre un colț al curții, unde niște veverițe gri se cățărau în fugă pe un stejar.

— Vreau să-ți cer scuze, a zis.

— Cum?

— Pentru toate lucrurile care ți s-au întâmplat. Nu ar fi trebuit să fii implicat în asta.

— Când încalci legea, polițiștii devin automat implicați.

— Ți-am provocat o mare durere. O parte s-a întâmplat fără știința mea, dar în final eu sunt cel responsabil. Îți cer scuze acum. Nu mă aștept să le accepți.

— Și eu am venit aici pentru un motiv personal. Nu eu voi fi cel care te va scoate la plimbare cu un mandat. Altcineva o să se ocupe de asta. Dar cred că sunt singurul care știe de ce te-ai băgat în proiectul Calea Elefantului sau cum s-o numi.

— Cum de-mi știi tu tainele sufletului?

— Ai fost un soldat printre soldați. Nu ești un țăcănit de dreapta. Ai reputația unui om onorabil. Bănuiesc că oameni ca Wineburger, Julio Segura și Philip Murphy îți dau fiori. Dar ai trecut de partea cealaltă a baricadei, cu nemernicii și paranoicii, și ai început să trimiți arme în America Centrală. Au murit câțiva oameni nevinovați în țara asta și doar Dumnezeu știe ce nenorociri au făcut armele acelea în Guatemala și Nicaragua. Deci, un om care probabil oricum nu-i respectă pe politicieni, a devenit parte dintr-o conspirație politică. Nu se brodește, nu-i așa? Cred că are de-a face cu fiul tău.

— Poate ești bine intenționat, dar ești indiscret.

— Am fost acolo, domnule general. Ceea ce știm, eu și tu, nu va dispărea. Dar trebuie să privești situația în față. Nu poți îngropa ceva teribil înăuntrul tău și apoi să te prefaci că nu e acolo, în timp ce lupți într-un alt război, care te determină să-ți încalci propriile reguli.

— Ce vrei să spui?

— Masacrul de la My Lai. Dai vina pe fiul tău pentru el. Sau dai vina pe VietCong, care l-a făcut să pună acele mine.

— Nu.

— Ba da. Scoate demonul din tine și privește-l în lumină. L-au capturat pe lângă Pinkville și l-au făcut să pună mine prin câmpurile alea de orez. Apoi oamenii lui Calley au fost aruncați în aer de câteva dintre explozii, înainte să intre în My Lai.

Bărbatul a așezat portocala și cuțitul de curățat pe masă. Își întinsese palmele pe suprafața mesei. Ochii îi clipeau rapid și puteam vedea pulsul zbătându-i-se la gât. Pe pielea lui puternic bronzată și netedă apăruseră pete de lumină, de la razele care pătrundeau printre frunzele stejarului.

— Ți-am cerut scuze. Îmi pare sincer rău pentru ce ți s-a întâmplat. Dar nu ai dreptul să faci asta.

— Nu a fost vina fiului tău. A fost forțat să pună acele mine și trebuie să-l ierți. Poate că trebuie să-i ierți chiar și pe oamenii care l-au forțat să o facă.

— Tu știi ce i-au făcut?

Îi tremura un mușchi în colțul unuia dintre ochii lui albaștri.

— Da.

— I-au pus capul într-o cușcă plină cu șobolani.

— Știu.

— Nu îi plăcea armata. Mergea la școala medicală. Dar nu-i era niciodată frică de nimic.

— Pariez că era un tânăr grozav, domnule general. Un prieten de-al meu, de pe strada Magazine, l-a cunoscut. Zicea că fiul tău era un tip de primă mână.

— Nu mai vreau să mai vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

— În regulă.

— Zici că șeful tău e un om bun?

Generalul a ridicat portocala și a desprins absent o bucată de coajă.

— Da.

— Va avea grijă să-ți primești slujba înapoi?

— Probabil.

— Sunt sigur că este un om de cuvânt. Cât mai e până ajung aici?

— Astăzi, mâine... Cine știe? Depinde probabil în a cui jurisdicție cade. De ce să nu mergi la ei?

— Nu cred.

— Trebuie să fi aflat până acum că l-au prins pe Wineburger. O să te vândă doar pentru monedele pe care o să ți le pună pe ochi[83].

Și-a aprins țigara. Fumul se ondula în jurul port-țigaretului. A privit spre umbra pe care o aruncau copacii.

— Presupun că nu este stilul tău, am spus, ridicându-mă de la masă.

— O să plec acum. Citește ce spune Sfântul Ioan al Crucii. Este o noapte lungă, domnule general. Nu încerca să treci prin ea cerându-ți iertare. Scuzele își au valoarea lor printre gentilomi, dar nu valorează mare lucru pentru morți.

Am mers înapoi la stația de tramvai de pe St. Charles. Esplanada era umbrită de stejarii presărați peste tot, iar vântul sufla bucăți de ziar prin intersecție. Șinele tramvaiului aveau un luciu de culoarea cuprului și vibrau ușor

---

[83] Aluzie la obiceiul de a pune monede pe pleoapele morților (n.r.).

de la troncănitul mașinii grele ce se vedea la capătul mai îndepărtat al esplanadei. Vântul era uscat și plin de praf, la capătul pârjloit al unei după-amieze lungi și fierbinți. Simțeam mirosul înțepător din aer, lăsat de tramvaie în urma lor, când treceau peste un circuit electric. Pe deasupra, norii aveau strălucirea pală a aburului și pluteau dinspre Golf, unde soarele se scufundase deja într-un nor cumulus violet. O negresă mai în vârstă, care aștepta lângă mine la stop, căra o umbrelă înflorată, agățată de brațul ei. Purta o pălărie stil tocă, prinsă în jos de capul ei mic.

— O să plouă rău până diseară, a spus. Întâi se face cald și bate vântul, pe urmă miroase a pește, apoi fulgerele o să joace tontoroiul peste căsuța mea.

A zâmbit la mine, amuzată de propria glumă. Am ajutat-o să urce în tramvaiul aglomerat, plin cu oameni de culoare care munceau ca servitori în Garden District. Am stat pe același scaun de lemn din spate, în timp ce vehiculul huruia de-a lungul esplanadei, pe sub copaci. Am trecut de balcoanele din fier spiralat, de cafenelele de pe trotuar, din fața hotelurilor, de peluzele verzi-albăstrui, dungate acum de umbre, de verandele având coloane de marmură, unde ofițerii confederați își legau odată caii și beau *bourbon* cu doamnele lor. Peste golf am auzit un bubuit lung de tunet, ca un rând de tunuri vechi trăgând într-o secvență ce se stingea. Doamna de culoare a clătinat grav din cap și a scos un sunet umed, gâjâit, din adâncul gâtului.

Epilog

Am fost reîncadrat în funcție fără nicio măsură disciplinară, în afară de o scrisoare de mustrare pentru că l-am pocnit pe Nate Baxter. În două zile, șase polițiști m-au sunat ca să mă felicite. Niciunul dintre ei nu mă căutase cât timp fusesem suspendat. Mi-am dat seama că nu eram pregătit să mă întorc la lucru, că sertarul meu de dosare, plin cu figuri grotești și suferință, trebuia să rămână în expectativă în clădirea aia veche de pe strada Basin, care găzduise cândva licitații de sclavi și lupte de cocoși. Mi-am luat două săptămâni de concediu, iar Annie și cu mine am mers la Kay West, ne-am plimbat de-a lungul străzilor umbrite de ficuși de lângă golful unde locuiseră cândva Ernest Hemingway și James Audubon, am făcut scufundări la Seven Mile Reef, unde apa era atât de limpede și verde, chiar și la zece metri adâncime, încât puteai să numeri în palmă firele de nisip, ca pe niște fragmente de diamant; am pescuit *cobia*, *grouper* și *wahoo*, iar pe doc am mâncat tăvi întregi de creveți fierți și melci de mare prăjiți, în timp ce bărcile de pescuit creveți se legănau și se loveau de danele de amarare.

Când a venit timpul să mă întorc la lucru, mi-am luat restul zilelor de concediu. În cele din urmă, le-am

terminat. Vara se dusese; căldura se ridicase într-o zi, odată cu briza din Golf. Cerul a căpătat o nuanță mai închisă de albastru, iar copacii o nuanță mai închisă de verde. Băieții se încăpățânau să joace încă baseball în nisip, dar fiecare dimineață era mai răcoroasă, lumina soarelui aurie și caldă la prânz, iar după-amiaza puteai să auzi orchestrele de paradă, de la liceu, bubuind pe terenurile de sport. Am intrat în Districtul Unu la ora opt, în ziua în care trebuia să mă întorc la muncă, am completat o cerere pentru retragerea fondurilor de pensie și mi-am dat demisia.

Venise vremea ca altcineva să ducă războaiele. Căpitanul Guidry s-a certat cu mine și mi-a spus că fusesem răzbunat. Dar răzbunarea e valoroasă doar dacă ești interesat să ții vreun scor. Cred că până la momentul acela învățasem că scorul se ținea singur. Tu îți ațintești ochii pe minge și, într-o zi, te uiți peste umăr și ești plăcut surprins de numerele de pe tabela de marcaj.

Clete a fugit de parcă orașul era în flăcări. A pregătit două valize, a falsificat semnătura soției lui pe un cec pentru un cont comun și și-a abandonat mașina parcată greșit în fața aeroportului, cu ambele uși din față deschise. O lună mai târziu, am primit o vedere de la el, trimisă din Honduras. Pe vedere era o piramidă maiașă din Guatemala.

„Dragă Pătatule,

Salutări din Țara Bongo-Bongo. Aș vrea să-ți pot spune că am renunțat la obiceiurile mele și că lucrez pentru Maryknolls. Nu e așa. Ghici ce cunoștințe sunt la mare căutare aici? Cineva care înțelege manualul de arme devine automat căpitan. Sunt niște copii cu

toții. Cineva cu o cutie de Clearasil ar putea să preia controlul asupra întregii țări.

Ne vedem într-o viață viitoare,
C.

P.S. Dacă te întâlnești cu Lois, spune-i că-mi pare rău că am jefuit-o. Mi-am lăsat periuța de dinți în baie. Vreau să-i rămână ei.“

Am folosit banii de pensie ca să cumpăr o firmă de închirieri de bărci și o afacere cu momeli în New Iberia, apoi mi-am tractat barca din New Orleans, prin Morgan City și Bayou Teche. Eu și Annie am parcurs cu barca ultimele mile spre New Iberia și am mâncat *étouffée* de langustă pe punte. Am privit dâra ambarcațiunii rămânând în urmă, printre chiparoșii și stejarii de pe mal, am privit ziua de ieri trecând pe lângă noi – niște negri cu pălării de paie, pescuind cu undița, fumul de la grătare ridicându-se dintre copaci, grupurile de studenți adunați la pește prăjit și crabi fierți în parcul din oraș, frunzele roșii care cădeau din cer și se așezau ca o șoaptă pe apa brațului mort de râu. Era Louisiana în care crescusem, un loc ce nu părea să se schimbe niciodată, unde nu constituia nicicând o trădare să te lași în voia lucrurilor și să permiți anotimpului să-și facă de cap. Cerul tomnatic era de un albastru atât de intens, încât ai fi putut să aprinzi un chibrit dacă l-ai fi frecat de el, iar lumina galbenă, atât de moale, încât putea să fi fost maturată într-o coajă de stejar.